شیکسپیئر دا سب توں مشہور ڈرامہ

ڈنمارک دا شہزادہ

ہیملٹ

ترجمہ کرنے والے

غلام نبی ایم اے (گولڈ میڈلسٹ)

اتے

بشیر احمد صدیقی ایم اے

چھاپن والے

پروپرائٹر

ملک نذیر احمد تاج بک ڈپو

اردو بازار لاہور قیمت ۱/۱۴/۰

دو گلاں

شیکسپیئر انگلستان دا سب توں وڈا ڈراما لسٹ اے، انگلستان والے تے اہدی اینی قدر کردے نیں کہ انگلستان دے اک اچھی پایہ دی دے لیکھک کارلائل نے اپنے مضمون وچ لکھیا اے " اسیں اپنا راج پاٹ چھڈ سکنے ہاں پر شیکسپیئر نوں نہیں چھڈ سکدے " کینی گل اے ہے جنے شیکسپیئر نوں اہدے وطنیاں دی دنیا وچ لکھاں وچ اینا اچا بنا دتا اے کیہ کارن اے؟ کہ شیکسپیئر ڈرامے دی دنیا وچ امر ہو گیا اے ساہت دے پریمی اہدا جواب انہاں لفظاں وچ دیندے نے شیکسپیئر تو ودھ منکھ دے ہردے توں کوئی دی چنگی طرحاں نہیں پڑھ سکیا "

" ہیملٹ " شیکسپیئر دے ساریاں ڈراماں وچوں ڈھیر من نوں موہ لین والا اے ساہدے تو مشاہور اہدا کوئی ڈرامہ نہیں تے منکھی فلسفے دیاں جو گنڈھاں شیکسپیئر نے اہدے وچ کھولیاں نیں اُہ کدھرے ہور نہیں کھولیاں اہدے دوجے ڈراماں وانگن کہانی اہدی اپنی نہیں شیکسپیئر توں چوکھا چر پہلے " ہیملٹ " دی کہانی انگلستان دے لوکی جاندے سن ۔ جتھوں تیک اتہاس توں پتہ لگدا اے سب توں پہلاں اہ کہانی بارھویں صدی وچ ڈنمارک دے اک لیکھک سیکسو (SAXO) نے اپنی " ڈنمارک دی تاریخ " وچ لکھی ۱۵۷۰ء وچ اک فرانسیسی لیکھک بیلی فورسٹ (BELI — FORT) نے اہنوں فرانسیسی بولی وچ لکھیا۔ انگلستان وچ سب توں پہلاں ۱۵۸۹ء وچ ایس کہانی دے لکھے جان دا پتہ لگدا اے۔ اہ ٹامس کڈ (KYD) نے لکھی سی۔ ۱۶۰۱ء یا اہدے توں کجھ چر پہلے شیکسپیئر دا لکھیا ہویا " ہیملٹ "

کسے کمپنی نے کھیڈیاں تے ۱۶۰۴ء وچ اُہ اک پستک دے روپ وچ چھپیا اینج اہ سادہ مرادی کہانی اوس پیر استاد دے ہتھوں اجہی سوہنی سوادلی بن گئی۔ کہ جتاں کجھ ایس ڈرامے تے لکھیا گیا اے دنیا دی کسے ہور پستک تے نہیں لکھیا گیا۔

ترجمہ:- دنیا دی کوئی اجہی وڈی تے پرسارہ بولی اجہی نہیں جہدے وچ " ہیملٹ " دا ترجمہ نہ ہوئیا ہووے۔ ایہوں ویکھ دیاں ہویاں اسانوں اہ چا ہویا کہ اسیں وی اپنی بولی وچ ترجمہ کریئے دیاں اُدن گلاں نوں سمجھن والے اہ جاندے نیں کہ اہ کناں اوکھا کم اے۔ پر جیویں وی ہویا اسیں ایس توں نباہیا اے پنجابی بولی دا اجے اینا ودھا نہیں ہویا کہ شیکسپیئر جہے وڈے فلسفی دے وچاراں نوں این مین پنجابی وچ لے آئیے ایس لئی اسیں کدھرے انہاں دا تت کڈھ کے کم ٹوریاں اے آشا اے کہ پنجابی دے پریمی اساڈی ایس کوشش توں ساہ حق گے۔

غلام نبی ایم اے۔ (گولڈ میڈلسٹ)

اتے

بشیر احمد صدیقی ایم اے

ڈراما دے پاتر!

کلاڈیس۔ ڈنمارک دا بادشاہ
ہیملٹ۔ پہلے بادشاہ دا پتر اتے کلاڈیس دا بھتیجا۔
پلونیس۔ بادشاہ دا وزیر
ہوریشیو۔ ہیملٹ دا بیلی
لارٹیز۔ پلونیس دا پتر

والٹمنڈ
کورنیلیس } بادشاہ دے درباری
رزنکرائنز

گلڈنسٹرن
اوسرک } بادشاہ دے درباری
اک بھلامانس

اک پادری
مارسیلس
برنارڈو } فوج دے افسر
فرانسسکو اک سپاہی
رنیالڈ۔ پولیس وزیر دا چاکر

تماشہ کرن والے ایکٹر

دو قبراں کڈھن والے
دو مسخرے
فورٹن براس۔ ناروے دا شہزادہ
اک کپتان
انگریز ایلچی

گرٹروڈ: ڈنمارک دی ملکہ اتے ہیملٹ دی ماں
اوفیلیا۔ پلونیس ودھی
چودھری تے چودھرانیاں
سپاہی تے ملاح ایلچی اتے ہور نوکر چاکر
(ہیملٹ دے پیو دا بھوت)

پہلا ایکٹ

پہلا سین

(ایلسنور محل دے ساہمنے اک ملے جہے تھڑے تے فرانسسکو پہرہ دے رہیا اے ساہمنے ولوں برنارڈ آوندا اے)

برنارڈو۔ کیہڑا ایں توں ادے؟
فرانسسکو۔ ایہو گل تے میں تیتھوں پچھنی سی۔ خبردار! جے اگانہہ ودھیوں پہلاں دس توں کون ایں۔
برنارڈو۔ اساڈا بادشاہ جگ جگ جیوے۔
فرانسسکو۔ اوہلا۔ توں برنارڈو ایں
برنارڈو۔ او آکھو ادے۔
فرانسسکو۔ بھئی ڈاہڈے چنگے ویلے آیاں ایں۔
برنارڈو۔ باراں وجارے نے پیٹے اتے تیرا پہرہ مک گیا اے۔ جا آرام کر۔
فرانسسکو۔ چنگا بھئی لے پھیر سنبھال پہرا۔ پالا دی ٹٹ کے پے ریہا اے تے میں دی ڈاہڈا تھک گیاں ہاں
برنارڈو۔ کیوں بھئی۔ تیرے پہرے ویلے کجھ ہویا ہوایا تے نہیں۔
فرانسسکو۔ ککھ دی نہیں ہلیا۔
برنارڈو۔ اچھا پھیر۔ اللہ بیلی۔ جے تینوں راہ وچ ہور شید

اتے مارسیلس جنہاں میرے نال ای پہرہ دینا اے ملن تے بھئی انہاں نوں کہیں جھبدے آکھیں۔

فرانسسکو۔ میں انہاں دی آواز پیا سُن رہیا ہاں۔ کیہڑا ایں او توں

(ہوریشیو تے مارسیلس کول آجاندے نے)

ہوریشیو۔ اسیں ہاں ایس دیش توں جند جان گھول گھمان والے

مارسیلس۔ اتے ڈنمارک دے بادشاہ دے ہتھ بدھے چاکر۔

فرانسسکو۔ آؤ بھئی۔ جی آیاں نوں

مارسیلس۔ کیوں بھئی بتری تھاں تے کیہڑا پہرا دے رہیا ایں۔

فرانسسکو۔ بھئی میری تھاں برنارڈو پہرا دین آیا اے۔ اچھا لئو پھیر اللہ بیلی۔

(فرانسسکو چلا جاندا اے)

مارسیلس۔ کیوں بھئی برنارڈو!

برنارڈو۔ کیہ آکھنا ایں؟ ہوریشیو دی نال ای؟

ہوریشیو۔ سارا تے نہیں پر کجھ ٹک حاضر تے ہے۔

برنارڈو۔ آؤ سجنو! جی آیاں نوں۔

مارسیلس۔ کیوں؟ اوہ شے اج وی اے کہ نہیں۔

برنارڈو۔ نہیں بھئی۔ مینوں تے کجھ وی نہیں دسیا۔

مارسیلس۔ ہوریشیو آکھدا اے کہ اوہ اساڈا وہم ای اے اسیں جیہڑی دو واری ڈراؤنی شکل ویکھی اے اوہنوں ایس وا کسے طرحاں وی یقین نہیں آؤندا ایسے لئی میں ایہناں منتاں ترلے کر کے

ایتھے لیایا ہاں اے کہ اج دی رات اوہ ساڈے نال پہرا دیوے تے جیکر اوہ شے پھیر دسے تے اوہ ساڈے آکھے نوں سچ منے۔ اتے اوہدے نال گل بات وی کرے۔

ہوریشیو۔ چھڈو جی چھڈو وی ایس قصے نوں تسیں وی کیہڑے وہماں وچ پئے ہوئے او۔ اوہ شے ہن کدی وی نہیں آوے گی۔

برنارڈو۔ اوہ ذرا ساہ تے لے۔ تے بہہ جا۔ تے ذرا دھیان نال سُن جو کجھ اساں انہاں دوہاں راتاں وچ ڈٹھا اے۔

ہوریشیو۔ او ہلا۔ لے بہہ جاندے ہاں۔ سُنا بھئی برنارڈو کیہ گل اے۔

برنارڈو۔ کل راتیں جدوں قطبی تارا اوس تھاں تے پجیا جتھے ہن ڈھلکاں مار رہیا اے۔ میں تے مارسیلس

گھڑیال اک وجاندا اے

بھوت آ موجود ہو جاندا اے

مارسیلس۔ چپ بھئی چپ۔ لے اوہ ٹریا آؤندا ای

برنارڈو۔ شکلوں صورتوں تے اساڈے پہلے بادشاہ وانگن اے۔

مارسیلس۔ بھئی توں تے پڑھیا لکھیا ہویا ایں۔ ذرا اوہدے نال گل بات کرو۔

برنارڈو۔ کیوں بھئی ہوریشیو ذرا دل کر کے تک کھاں اوہ تے بادشاہ ای جاپدا اے۔

ہوریشیو۔ آکھو بھئی۔ اے تاں بالکل بادشاہ ای لگدا اے میں تاں ڈر نال مر جاندا ہاں۔

برنارڈو۔ لبھئی گل تاں اہدے نال ضرور کرنی ایں۔

مارسیلس۔ ہوریشیو کجھ تاں اہنوں پچھ

ہوریشیو۔ (بھوت نوں پچھدا اے) کیوں جی تسیں کون او تسیں کیوں ایس ویلے آوندے او۔ ایس سوہنے سوہنے روپ وچ جیویں ڈنمارک دا پہلا بادشاہ سی۔ تے جہنوں اسیں دب بیٹھے چکے ہاں تہانوں رب دی سونہہ۔ اُتر ضرور دیہو۔

مارسیلس۔ لے بھئی۔ اہنے تاں منہ وٹا لتا اے۔ اوہ ویکھ پرے پاسے نوں ٹر پیا ای۔

ہوریشیو۔ میں آکھیا ذرا ٹھہر تا۔ ذرا گل سن جاتاں

مارسیلس۔ بھئی اُہ تے ٹر دی گیا ای۔ او ہنے نہیں بولناں۔

ہوریشیو۔ او۔ ہیں توں تے کنب تاں ایں پیا۔ تے تیرا تے رنگ وی اڈ گیا اے۔ دس کھاں ہن وی اہ وہم ای اے۔

مارسیلس۔ سونہہ رب دی۔ جیکر میں اپنی اکھیں نال ویکھ تاں لیندا تے کدی یقین نہ کردا

مارسیلس۔ دس کھاں۔ اہ بادشاہ وانگن نہیں؟

ہوریشیو۔ سگوں جیویں تیری شکل تیرے نال ملدی اے۔ اہ اوہو زرہ ای جہڑی بادشاہ نے اوس دہاڑے پہنی سی جس دہاڑے اُہ ناروے دے وڈے وڈے کے ہتھ مارن والے بادشاہ نال کھڑیا سی تے منہ تے وٹ پا اکھاں لال کر قہر نال دشمناں تے ہولا کیتے سن۔ اہ تے ڈاہڈی عجیب گل اے

مارسیلس۔ دو داری پہلاں تے تیجی واری ایس ویلے وچ تے اساڈے پہرے دے ویلے ایسے فوجی ہوری وچ اینوں پھردا نظر آیا اے

ہوریشیو۔ میری تے سمجھ عقل اندر نہیں آوندا کہ اہدا مطلب کیہ اے پر اینی گل ضرور آکھانگا۔ کہ اساڈے ملک وچ کوئی وڈا فساد کھلرن والا اے

مارسیلس۔ ہلا ہن۔ بہ جاؤ تے جیہڑا کوئی جاندا اے اہ مینوں دسے کہ اج کل چوکی پہرے تے ایڈا زور کیوں اے؟ تے دن رات لوکی کیوں اینی محنت کرن لگے ہوئے نے۔ اتے اینیاں توپاں کیوں بن رہیاں نے اتے باہر دے ملکاں توں اینیاں سمیان کیوں منگوایا جاندا اے۔ تے جہاز بنان والے سروں پیروں لاہ کے کم دے لے کیوں ہوئے ہوئے نے کہ اتوار نوں وی چھٹی نہیں کردے۔ دسو کھاں جیہڑا دس سکدا اے ساہ گل کیوں اے۔

ہوریشیو۔ اہ تاں میں وی تینوں دس دینا ہاں لے سن گل تاں اہ اُڈی ہوئی اے کہ اساڈے بادشاہ نے جہدا بھوت تساں ہنے تکیا اے جدوں ناروے دے بادشاہ دی آکڑ بھنن لئی اہدے نال لڑائی کیتی تے ڈاہڈی بہادری نال فورٹن براس نوں جانوں مار دتا۔ اوس لڑائی توں پہلاں اُدس ملک دے قانون دے انوسار اہ فیصلہ ہویا سی کہ جیکر ناروے دا بادشاہ لڑائی ہار گیا تے اہدا سارا راج اساڈے بادشاہ نوں مل جاوے گا۔ پر اساڈے بادشاہ نے اُہدی اولاد تے ترس کھا کے ادھا راج اہدی اولاد لئی چھڈ دتا۔ اہدا اک پتر اسے واہ واہ گبھرو جوان اتے شیر پر ہے الھڑ جوانی دی مستی دے بارون اُہ ہن بدلہ لینا چاہندا اے تے سرحد اتے لچیاں لفنگیاں نوں روٹی کپڑے دا لالچ دے کے اکٹھا پیا کر دا اے۔ اساڈے ملک دیاں ساریاں تیاریاں ایسے گل لئی تے۔

برنارڈو۔ اوہ گل تاں میرے وی دل لگدی اے۔ ایہو کارن اے

کہ اہ بحش شکل اساڈے بادشاہ دے روپ وچ اساڈے پہرے وچ سمے اساتوں بار بار دسدی اے۔ کیوں جو اساڈا بادشاہ ای تے ایس جنگ دا مڈھ سی۔

ہوریشیو۔ عقلمندی تے اشارہ ای کافی اے۔ جدوں روم دی گڈی چڑھی ہوئی سی تے اہناں دے سیناپتی جولیس سیزر دے مرن توں پہلاں قبراں وہلیاں ہو گئیاں سن تے مردے کفن پا شہر دیاں گلیاں بازاراں وچ بولیاں بولدے پھردے سن اسمان اُتے مُٹّن والے تارے وسدے سن زمین تے اوس لہو دین کے ڈگدی سی۔ سورج وچ کالے کالے داغ پے گئے سن۔ اتے چن جہدے کارن سمندراں وچ بیچ دلونا دا راج قائم اے اہنوں اجیہا گرہن لگا سی۔ کہ قیامت دے وہاڑے تیکر دی اہندا نظر نہیں آؤندا سی۔ اجہوئیں ای ایس تباہی تے بربادی دیاں خبراں دین والیاں مصیبتاں دسیاں تے زمین تے آسمان دوہاں نے مل کے ایس دیس تے ایس نواسیاں نوں خبردار کیتا۔ پر ذرا چپ کریں۔ اوہ دیکھو آہ پھیر لگا آؤندا ای۔

(بھوت آؤندا اے)

بھانویں مینوں راہ ساڑ بال کے سواہ کر دیوے میں تاں اہدے نال ضروری گل کراں گا۔ بھئی بھوتا۔ ذرا ٹھہریں جیکر توں بول سکنا ایں تے میرے نال ضرور گل کر جے اسیں تیری کوئی سیوا کر سکدے ہوئے جہدے نال تینوں کجھ سکھ ملے تے اساتوں شانتی اسیں اہدے توں فرق نہیں کراں گے تو میرے نال گل توں ایس دیس دا کجھ حال جانا ایں تے اسانوں دس کیوں جے اسیں اہناں مصیبتاں دا کوئی چارہ کر لئے جیکر توں اپنی زندگی دے وچ کوئی خزانے زمین ہیٹھ دبے ہوئے نے جہدے کارن

توں اینج ماریا ماریا پھرنا ایں تاں دی اساتوں دس

(ککڑ بانگ دیندا اے تے بھوت ٹر پیندا اے)

اوئے مارسلیس اہنوں روکیں۔

مارسیلس۔ کیوں بھئی ڈانگ ماراں سو۔

ہوریشیو۔ اوئے آکھو جے ناں کھلووے تے لا دے اک دو۔

برنارڈو۔ اہ لے اہ تے اہ کھلوتا ای

ہوریشیو۔ نہیں اہ تے آہ دے۔

مارسیلس۔ اہ لے چلا وی گیا اے۔ ایس تے کوڑ ماریا اے۔ اجہی بادشاہاں والی شکل صورت ہووے تے اسیں اوہنوں ڈانگاں مارنیے اہ تاں نرا ہوا ای سی۔ تے اساڈا ڈانگاں مارناں جھول ای سی

برنارڈو۔ اُہ بولن تے لگا سی پر ککڑ نے بانگ دے دتی۔

ہوریشیو۔ بانگ سنداں ای اہ اینج ٹر گیا۔ جیویں کسے اپرادھی پاپی تے اُہ وڈے مارے کھسک جاوے۔ بھئی میں تے اہ سنیاں ہویا اے کہ اہ ککڑ جیہڑا سویر دے دیوتا نوں جگاؤن والا اے اہدی بانگ سن کے اوارہ گرد روحاں بھانویں اُہ سمندر وچ ہون بھانویں اگ وچ بھانویں زمین تے۔ اتے بھانویں ہوا وچ لکیاں ہون جھباے اپنے اپنے ٹکانیاں نوں ٹر جاندیاں نے۔ ایس بھوت نے ہنے ہنے اساتوں ایس گل دا ثبوت دی دے دتا اے۔

مارسیلس۔ اہ ٹھیک اے ادھر ککڑ نے بانگ دتی تے اودھر بھوت ہوری غائب ہو گئے بعض لوگ تے اہ وی آکھدے نے کہ جدوں اساڈے تارن ہار یسوع مسیح جنم دن دا جشن منایا جاندا اے

گگرہ ساری رات بانگاں دیندے رہندے نے تے اوس رات کوئی بھوت یاں روح آوارہ نہیں پھردی۔ راتاں دی ڈاہڈیاں سوہنیاں ہوندیاں نے کوئی تارا ٹٹدا نہیں کوئی دیو یا پری کسے نوں دکھ نہیں دے سکدے نے تے ناں ای کسے جادوگر دا جادو پوہندا اے۔ کیوں جے اوہ ویلا ای ڈاہڈا پاک تے پوتر ہوندا اے۔

ہوریشیو۔ آکھو بھئی میں وی اینج ای سنیا اے تے میں ایہدوں کجھ کجھ مندا وی ہاں۔ پر آہ لئو اوہ ویکھو! سویر دی لالی لوڈی لیڑے پہن کے تریل اُتے ٹردی آوندی اے۔ لیؤ ہن اسانوں اپنا پہرا ختم کر دینا چاہیدا اے۔ میری تاں اہ صلاح اے اساں جو ویکھیا اے اوہ شہزادہ ہیملٹ نوں دس دینا چاہیدا اے کیوں جو مینوں اینی چند دی سونہہ اہ روح شہزادے نال ضرور بولے گی۔ کیوں بھئی تہاڈے وی اہ گل دل لگدی اے کہ اسیں اپنا فرض سمجھدیاں ہویاں شہزادے نوں ایہدا قصہ سنا دیئیے۔

دوجا سین

(بادشاہی محل دا اک کمرہ اے۔ بادشاہ۔ ملکہ، شہزادہ ہیملٹ پلونیس۔ لارٹیز۔ والیمنڈ۔ کورنیلیس۔ امیر وزیر تے نوکر چاکر

بادشاہ۔ بھانویں اساڈے بھرا دی موت نے اسانوں ڈاہڈا بے حال کر چھڈیا اے تے اسانوں کجھ سرت ہوش نہیں تے گل دی ایہو مناسب

اے کہ اسیں تے اساڈی ساری رعیت جہاں دی سوگ منائیے۔ گھٹے پر ایہدے نال ای ساڈے سر تے راج دیاں دی ذمہ داریاں نے ایس لئی ٹٹے ہوئے دل نال اسیں عقل دی گل نوں مندے ہاں تے اپنی بھرجائی نال ویاہ کر کے اینوں ملکہ بنا نے ہاں کہ اہ اساڈے دکھ سکھ وچ شریک ہو کے اساڈی ہمت ودھاوے۔ اساڈی اک اکھ تے ہوئے ہنجو روندی اے تے دوجی وچوں ہاسے پھٹ پھٹ کے نکلدے نے پر قدرت نوں ایہو منظور لگے سی۔ ہن سنو! اہ اکٹھ ایس لئی کیتا گیا اے۔ جیویں تہانوں سب نوں ایہدا علم اے کہ ناروے دے جوان پنتر فورٹن براس نے جوانی دی مستی وچ ایہ الفاں ہو کے اساڈے ملک تے حلہ بولن تے اپنا کھتھا ہویا ملک واپس لین لئی فوجاں اکٹھیاں کرنیاں شروع کر دتیاں نیں۔ اوہ اہ سمجھی بیٹھا اے کہ اساڈے بھرا دے مرن نال اہ راج ہن کمزور ہو گیا اے۔ اسیں اوہدے چاچے نوں لکھیا اے۔ کہ اوہ اپنے بھتیجے نوں سمجھاوے۔ ہن اسیں کورنیلیس تے والٹیمنڈ نوں اپنا ایلچی بنا کے اوہدے ول گھلدے ہاں تسیں دوویں چنگی طرحاں سن لئو۔ کہ جو کجھ ایس پتر وچ لکھیا ہویا اے اوہدوں ودھ تہانوں کجھ ہور کہن دی آگیا نہیں۔

کارنیلیس تے والٹیمنڈ۔ بادشاہی حکماں دا پالن اساڈا دھرم اے۔

بادشاہ۔ اسیں اہ جاندے ہاں لیو تہانوں آگیا اے۔

(کارنیلیس تے والٹیمنڈ چلے جاندے نے)

ہاں بھئی لالہ بیٹز توں اپنی کسے عرضی بابت کجھ کہندا پیا سیں اوہ کیہ گل سی؟ جو اسیں تینوں یقین دواندے ہاں کہ توں جیہڑی جائز گل کہیں گا اوہ منی جائے گی۔ ڈنمارک دا شاہی خاندان تیرے پیو دے احساناں دے

بھار تھلّے دبیا ہویا اے

لارٹیز۔ راجن! میری تے صرف اینی بینتی اے کہ ایس چاکر نوں فرانس جان دی آگیا مل جاوے ہیں تے ان داتا دی تاج پوشی دے جشن لئی آیا ساں۔ دھن بھاگ میرے کہ ہینوں راہ ماں ملیا۔ ہن ہینوں واپس جان دی آگیا ہووے

بادشاہ۔ کیوں نوں اپنے پتا کولوں وی اجازت لے لئی اے (پلونیس ول اشارہ کر کے) ہاں بھئی توں کیہ آکھنا ایں۔

پلونیس۔ حضور ایہنے تے رل رکھ کے ہیں تے ایس نوں جان دی آگیا دے دتی اے ہن میری وی عرض اے کہ ایہنوں اجازت دتی جاوے۔

بادشاہ۔ چنگا لارٹیز: اساڈے ولوں وی تینوں اجازت اے توں جدوں چاہویں جا سکنا ایں۔ پر ویکھیں ویلا وقت اینویں نہ گنوائیں تے کجھ بن کے وی وکھائیں۔ اتے ہاں۔ ہن اسیں اپنی جان توں ودھ پیارے بھتیجے اتے پتر شہزادہ ہیملیٹ توں پچھنے ہاں۔

ہیملیٹ۔ (ہولی جہی۔ رشتہ داری تے ضرور اے۔ پر پیار کوئی نہیں:

بادشاہ۔ کیوں بھئی ہیملیٹ، اہ گل کیہ اے توں اجے تیک وہماں وچ ڈبا ہویا جاپنا ایں۔

ہیملیٹ۔ حضور میں ڈاہڈا راضی ہاں۔

ملکہ۔ ہیملیٹ پیارا! ہن اہناں دکھاں نوں بھُل جا۔ بادشاہ سلامت نوں اپنا تخت تے وڈیرا سمجھ۔ انج نیویاں نظراں کیتیاں

مرے ہوئے پیو نوں لھوڑا ہی لبھ لویں گا۔ توں تے آپ سیانا ایں تے چنگا بھلا جاننا ایں کہ ماپیاں دا مرنا اولاد لئی کوئی بہتی وڈی گل نہیں جیہڑا ایس دنیا تے آیا اوس اک دہاڑے مرنا ضرور اے سب نے اپنی اپنی وجا ایتھوں ٹر جانا اے۔

ہیملیٹ۔ آکھو ماتا جی۔ اہ گل ای معمولی اے۔

ملکہ۔ پتر جے اہ معمولی گل اے تے پھیر ایناں دکھ کاہتوں ظاہر کرنا ایں۔

ہیملیٹ۔ ہاں اجہاں کہ ڈونگھا پھٹ میرے دل تے وجا اے اوہتوں تاں اہ میرے کالے کپڑے۔ نال میرے ہوکے ہاتاں میرے ہنجو تے ناں ای میریاں اہ دکھ بھریاں اکھاں دس سکدیاں نے میرے دل دا دکھ نے اہناں توں ڈھیر ودھ اے۔

بادشاہ۔ ہیملیٹ! توں اک شریف اتے نیک بخت پتر ایں تینوں اپنے پیو دے وچھوڑے دا بڑا دکھ اے۔ پر تیرے پیو دی اپنے پیو نوں مردیاں ہویاں ویکھیا ہووے گا ایس دنیا دیاں ریتاں رسماں ایہو جیہیاں نے کہ مویاں نال مریا نہیں جاندا۔ اہ تاں رب دی تقدیر نال لڑنا ایں۔ معلوم ہوندا اے تیرا دل ٹکانے نہیں۔ مرداں نوں اینا سوگ منانا نہیں دیندا۔ کھورے اہ نکی جیہی گل تیری سمجھ عقل وچ کیوں نہیں آؤندی جو گزریا اے سو کجھ تا ضرور اے۔ ایس لئی اسیں تینوں اہ کہندے ہاں کہ توں اہ سوگ چھڈ تے ہن اسانوں اپنا پیو سمجھ۔ اہ تے ساری دنیا جاندی اے کہ توں ای اساڈا وارث ایں۔ ایس لئی اسانوں تیرے نال اینا ای پیار اے جناں کہ جو کوئی لاڈ لڈاں والے پیو نوں اپنے پتر نال ہوندا اے۔ تیرا ارادہ اے مڑ کے ون برگ

دے سکول پڑھن لئی جاندا اے۔ اساںوں اِہ چنگا نہیں لگدا۔ توں اساڈیاں اکھاں دا چانن تے اساڈے دل دا چا ایں۔ اسیں تینوں اکھاں توں ادجھل نہیں کرنا چاہندے۔

ملکہ۔ ہیملٹ پتر۔ ماں دا آکھا ناں موڑیں دی ایہو چاہندی ہاں کہ توں وٹن برگ ناں جا تے اساڈے کول رہ

ہیملٹ۔ ماں جی۔ جتھوں تیک میرے وس وچ ہووے گا ایں تہاڈا کہیا مناں گا۔

بادشاہ۔ کِنّے بھَئی کِنّے اکہیا سوہنا اُتر دِتا ای۔ میرا جی ڈاہڈا راضی ہویا اے۔ مینوں پتہ اے ایہہ لفظ تیرے دل وچوں نکلے نے۔ ایس خوشی وچ اسیں جنے شراب دے پیالے بھر بھر پیواں گے ہر پیالے نال قلعے وچوں سب توں وڈی توپ دی دگے گی۔ جہدی گونج اکاش تیک پہنچ جاویگی۔ آؤ ہن چلئے۔

ہیملٹ نوں چھڈ ہور سارے چلے جاندے نے۔

ہیملٹ۔ ہائے رب کرے میرا ایتھے دا شریر برف وانگن پنگھر جائے تے تریل دے تپکے بن جان۔ ربّا! آتم ہتیا نوں تیں جرم کیوں بنا دتا ای؟ ربّا! اِہ دنیا کسے کم کاج دی نہیں اِہ تاں اجیہا باغ اے جہدے وچ کنڈے تے سرکڑا اُگیا ہویا اے۔ ہائے ایس دنیا دیاں کرتوتاں! اجے دو مہینے دی گذرے میرے پیو نوں موئے ہوئیاں اُہ سوہنا تے بانکا جوان جہدے ساہمنے اِہ میرا چاچا اک چنڈال لگدا اے۔ میری ماں نال اہنوں اینا پیار سی کہ اہدے مکھڑے تے سورگ دی ہوا دا زور نال لگنا دی نہیں سکدا سی۔ ہائے مہینے دے اندر اندر دی اہدیاں اکھاں دا پانی دھوتا

گیا تے ایس ماں نے ویاہ دے ساریاں قولاں قراراں نوں بھُلا کے اپنی باہواں ایس چنڈال دے گل وچ پا دتیاں نے۔ ہائے بے وفائی تیرا ای ناں عورت اے ہائے اجے تے اہدا رستہ وی میلا نہیں ہویا۔ ماں اجے تے بترے اُہ ہنجو وی نہیں سکے۔ جیہڑے بتریاں اکھاں وچوں اہدی ادھی اُتے ڈگے سن۔ کجھ ک دن تاں صبر کر دیوں تے ویاہ ای کہدے نال کیتا ای۔ اپنے پتی دے بھرا نال دھرم دی تے ایس ودواہ دی اجازت نہیں دیندا۔ ماں توں چنگا نہیں اوبیجیا تے ہن چنگا نہیں ودھیں گی پر بھانویں اساڈے دل دے ٹوٹے وی ہون۔ بھانویں کلیجے تے چھریاں پیاں چلن اساںوں موہنہ سی دی نہیں کرنی چاہیدی۔

(ہوریشیو، مارسیلس تے برنارڈو آ وڑدے نے)

ہوریشیو۔ اساڈا شہزادہ جُگ جُگ جیوے۔

ہیملٹ۔ اسیں تہانوں مل کے بہت خوش ہوئے ہاں۔ کیوں بھئی توں ہوریشیو ای تاں ہیں بھُلیا تاں نہیں۔

ہوریشیو۔ حضور! میں ہوریشیو ای ہاں حضور دا چاکر۔

ہیملٹ۔ ناہیں ناہیں چاکر نہیں۔ متر کہو۔ توں میرا متر ایں تے میں تیرا چاکر۔ توں تے وٹن برگ وچ سیں۔ ایتھے کیویں آیا ایں اچھا مارسیلس دی نال اے۔

مارسیلس۔ حضور! میں وی حاضر ہاں

ہیملٹ۔ بھئی تہانوں دی مل کے اسیں بہت راضی ہوئے ہاں سنا بھئی برنارڈو توں دی ول تے ایں۔ کیویں آون ہویا اے۔

ہوریشیو۔ اینویں جی۔ پھر دے پھر اندے آ گئے ہاں۔

ہیملٹ ۔ بھئی اہ گل تے چنگی نہیں آکھی او۔ توں تے بھیرن بھرا دن والا نہیں۔ توں گل دس ۔ ایتھوں وتح آیا کیہ کرن ایں ۔ ہلا جے ہنن آیا ایں تے اسیں تینوں شراب دے جشن وتح لے جانواں گے ۔ تے بلینوں پیاونا سکھا تواں گے ۔

ہورشیو ۔ حضور میں تے ہتاڈے پتا دے کفن وتح شریک ہون نئی آیا ساں ۔

ہیملٹ ۔ توں میرا لنگوٹیا ایں ۔ کیوں مینوں شرمندہ کرناں ایں ۔ سدھی طرح کہو ۔ میری ماں دے ویاہ دے جشن تے آیا ایں ۔

ہورشیو ۔ گل تے ایہو اے حضور دے پتا دے مرن توں لعد جھبٹ کرکے ای اے ویاہ ہو گیا اے

ہیملٹ ۔ آکھو بھئی ہور تے کوئی گل نہیں سیل نخت تے بچت دی خاطر کیتا نے ۔ مرن دیاں روٹیاں دا سودا ویاہ دے جا نال لٹ نے ۔ رباں میں اہ دن ویکھن توں کیوں جیوندا رہیا ۔ ہورشیو مینوں تے انج جاپدا اے میں اپنے پتا جی نوں اپنے سامنے کھلوتے ہویاں ویکھناں ہاں

ہورشیو ۔ حضور کتھے ۔

ہیملٹ ۔ ہورشیو ! اپنے دل دیاں اکھاں وتح ۔

ہورشیو ۔ حضور ۔ میں وی بادشاہ سلامت نوں اک واری ویکھیا سی کنے نیک بادشاہ سن ۔

ہیملٹ ۔ صرف اوہو ای سچے منشی سن اوہناں جیہا ہن دوجا کوئی نہیں جمناں ہے اوہناں دا مکھ ویکھنا کیتھے نصیب ہووے گا ۔

ہورشیو ۔ شہزادے دے اقبال ودھن ! میں بادشاہ سلامت نوں

اجے کل راتیں ای تکیا اے ۔

ہیملٹ ۔ کنہوں ! کنہوں ویکھیا ای

ہورشیو ۔ حضور دے پتا جی نوں ۔

ہیملٹ ۔ میرے پتا جی نوں ۔ جیہڑے پرلوک سدھارے نے

ہورشیو ۔ اینے حیران نہ ہوو ۔ لٹو ہن کن لا کے سنو ۔ جو کجھ میں تے میرے اہناں دوہاں ساتھیاں نے ویکھیا اے میں اوہ کھول کے دستاں ہاں بھانویں اہ گل بڑی حیرانگی والی اے ۔

ہیملٹ ۔ تینوں رب دی سونہہ ۔ جلدی بول کیہ قصہ اے ؟

ہورشیو ۔ لٹو سنو ۔ کل توں پہلاں دو راتیں مارسیلس تے برنارڈو نے جنہاں دا پہرا ادھی رات نوں مچھاں شروع ہوندا اے ویکھیا کہ حضور دے پتا جی دا تگن دی کوئی شکل ہتھیار لا کے باشاہواں والی چال دے نال ہولی ہولی ٹردیاں تن واری اہناں اگوں لنگھی اے ہیبت دے مارے اہ دو تویں برف وانگن ٹھنڈے ہو گئے تے اہناں دے موہوں گل وی نہ نکلی ۔ اہناں نے مینوں اہ قصہ دسیا تیجی رات میں وی اہناں نال پہرا دتا تے اہناں نے جو کجھ مینوں دسیا میں اپنی اکھیں تکیا کہ اوہ ٹھیک اے ۔ میں حضور دے پتا جی نوں چنگی طرح پچھان ناں ہاں تے میں پکے یقین نال آکھناں ہاں کہ حضور دے پتا جی نال اوہ شکل این مین ملدی سی

ہیملٹ ۔ اہ واقعہ کتھے ہویا اے ۔

مارسیلس ۔ حضور اوس ووڈے کھوڑے تے جتھے اسیں پہرا دیندے ساں ۔

ہیملٹ ۔ کیہ تساں اوہدے نال کوئی گل کیتی۔

ہورشیو ۔ میں گل تے کیتی سی پر اوس کوئی جواب نہیں دتا ۔ پر اک واری اوہنے اپنا سر ہلایا سی جیویں کوئی گل کرن نوں اوڑدا ہووے پر اینے وچ ای ککڑاں بانگاں چا دتیاں تے اوہ شکل غائب ہو گئی۔

ہیملٹ ۔ ایہہ تاں بڑی عجیب گل سنائی جے

ہورشیو ۔ حضور ایہہ اینی ای سچ اے جیویں میں حضور دے ساہمنے کھلوتا ہویا ہاں ۔ اساں اپنا فرض سمجھیا کہ اسیں حضور نوں ایہدی خبر دیئیے ۔

ہیملٹ ۔ مینوں ایس گل وچ شک تے کوئی نہیں رہیا ۔ پر مینوں ایس گل دا دکھ بڑا ہویا اے ۔ اج رات نوں وی تہاڈا پہرا اے۔

مارسیلس ۔ برنارڈو حضور اج وی اسیں ای پہرا دیاں گے ۔

ہیملٹ ۔ تساں ایہہ آکھیا اے کہ اوہناں ہتھیار لائے ہوئے سن

ہورشیو ۔ حضور سر توں پیراں تیک۔

ہیملٹ ۔ تساں اوہناں دا منہ گوہ نال تکیا سی!

ہورشیو ۔ لوہے دی ٹوپی دے دونویں پاسے اتانہہ چکے ہوئے سن تے مکھ صاف پیا دسدا سی۔

ہیملٹ ۔ غصے والا بھاڈا سی

ہورشیو ۔ غصے دی تھاں دکھ ڈھیر سی۔

ہیملٹ ۔ رنگ پیلا سی کہ لال ؟

ہورشیو ۔ حضور پیلدی وانگن۔

ہیملٹ ۔ کیہ نظر بھر کے اوہناں تہاڈے ول تکیا سی؟

ہورشیو ۔ جی حضور چنگی طرحاں گوہ نال ۔

ہیملٹ ۔ اج میں وی تہاڈے نال پہرے تے رہواں گا ۔ کھورے اوہ شکل اج پھیر آوے۔

ہورشیو ۔ میرا تاں خیال اے اوہ ضرور آوے گی ۔

ہیملٹ ۔ جیکر اوہ میرے پیو جی شکل ہے تاں میں اوہدے نال ضرور گل کراں گا ۔ بھانویں نرکھ وی مینوں آ کے منع ای کیوں نہ کرے میں اوہدے نال ضرور گل کراں گا تے تہانوں وی میں ایہہ کہاں گا کہ تسیں کسے ہور نوں ایہہ گل نہ دسنا تے اج دی رات وی جو کجھ ویکھیو اوہنوں وی اپنے تیک ای رکھنا ۔ تہاڈے ایس پریم تے سچائی دا انعام ضرور دیاں گا تے اج رات نوں یاراں تے باراں دے وچکار قلعوں باہر تھڑے تے تہانوں ملاں گا۔

ہورشیو ۔ حضور دا آکھیا سر متھے تے ۔

تیجا سین

(پلونیس وزیر دے محل دا اک کمرہ ۔ لارٹیز تے اوفیلیا اندر آوندے نیں)

لارٹیز ۔ میرا سارا سامان جہاز تے لد دتا گیا اے سو بھیناں جے ہوا موافق ہووے تے کوئی جہاز دی آون والا ہووے تے خط پتر ضرور گھلیں۔

اوفیلیا ۔ بھرا جی تہاڈے دل وچ کجھ شک اے کہ میں خط نہیں گھلاں گی۔

لارٹیز ۔ ہیملٹ دی محبت بابت ہیں بلنیوں اِہ دس دیاں بھانویں اُہنتوں دنیاداری سمجھ تے بھاتویں جوانی دا چاء اِہ اجیہا پھل اے جیہڑا بہار دی رُت وچ ودھیاں توں پہلاں کھڑے تے جلدی نال ای مرجھا جاوے اہدا سیہی دی چنگا تے باس دی موہن والی ۔ پر اِہ ہمیش نہیں رہندا ۔

اوفیلیا ۔ بھرا جی! میں دی ایس پریم نوں ایس توں ودھ نہیں سمجھدی ۔

لارٹیز ۔ ویکھیے ناں بھیئنو ۔ جیویں جیویں سماں بیتدا جاندا اے بندے دی عقل تے سمجھ دی ودھ دی جاندی اے ہو سکدا اے کہ ہیملٹ توں ایس ویلے تیرے نال سچا پریم ہووے پر اوہ اپنا جیون ساتھی اپنی مرضی نال نہیں چن سکدا کیوں جے اُہنے بادشاہ بننا ایں تے راج بیتنی اگے بادشاہ دا دی کجھ وس نہیں چلدا ۔ ایس لئی جیکر توں اُہدیاں مٹھیاں مٹھیاں پریم بھریاں گلاں وچ آکے اہدے تے تن من کھول کھا دیں تے اپنی عزت نوں وی داغ لا نویں تے سمجھ پھیر توں کمتھوں جوگی رہویں گی؟ ایس لئی بھینے میں تے ایہ کہنا ہاں کہ اِہ پریم والیاں پھاہیاں گلے نہ پائیں ۔ کواریاں تے اپنا روپ چن کولوں وی لکاؤندیاں نے تے جوانی دیوانی ہوندی اے ۔ ویکھیں کدھرے ٹھوکر نہ کھا بہیں ۔

اوفیلیا ۔ بھرا جی! میں آپ دیاں انہاں نصیحتاں نوں اپنے دل دا چوکیدار بناواں گی ۔ پر کدھرے اِہ نہ ہووے کہ مینوں تاں اِنا نصیحتاں تے آپ ننگریاں کناریاں وانگوں کجیہڑے کماں وچ پے جاؤ ۔

لارٹیز ۔ نہیں بھینے! توں میری کوئی چنتا نہ کر ۔ اُہ گلاں وچ کتنی دیر ہو گئی اے ۔ اہہ لے پتا جی وی آ گئے نے ۔

(پلونیس آ ؤندا اے)

پلونیس: لارٹیز ۔ ! اجے توں ایتھے ای ایں ۔ جا چھیتی جلدی جہاز تے چڑھ جا ۔ اوہ ویکھ جہاز ٹرن نوں تیار ای ۔ اچھا رب دے حوالے میں تیرے حق اندر دعا کردا رہاں گا ۔ ایہ لے چند نصیحتاں تے موتی نیں ۔ انہاں نوں گلے دا ہار بنائیں ۔ کجھ کرن توں پہلے چنگی طرحاں اہدے تے سوچ کریں ۔ لوکاں نال ملنا جلنا چنگا ہوندا اے ۔ پر گواراں والا میل دی ٹھیک نہیں جہناں سجناں دی سجنائی توں آزما لیتا اے مردے دم تیک انہاں نوں نہ چھڈیں ۔ کسے جھگڑے رگڑے وچ ناں پئیں ۔ پر جے کسے گل توں ہتھ پا لویں تے اجیہا پکا ہتھ پا لویں کہ ویری ڈھل جان جتھوں تیک ہو سکے صاف تے سوہنے لیڑے پا لویں کیوں جے کپڑیاں توں ای بندا پچھا تا جاندا اے ۔ پر تیری کسے گل توں پوچھ پتا ناں دسے ناں کسے توں اُدھار لویں تے ناں ای کسے توں اُدھار دیویں ۔ رب کرے میریاں اِہ نصیحتاں تیرے دل وچ انج بیٹھ جان جیویں پتھر تے لکیر ۔

لارٹیز (سر نوا کے) اچھا پتا جی ۔ ہن جان دی آگیا دیو ۔

پلونیس ۔ جا پتر جہاز تے نوکر چاکر تینوں اُڈیک رہے نے ۔

اوفیلیا ۔ بھرا جی ۔ ! انہاں ڈیاں نصیحتاں میں اپنے دل دے صندوق وچ بند کر لئیاں نے ۔ تے ایس صندوق دی چابی تہاڈے کول ای اے ۔

لارٹیز ۔ اچھا ۔ اللہ بیلی ۔

(لارٹیز چلیا جاندا اے)

پلونیس ۔ اوفیلیا! لارٹیز نے تینوں کیہ گلاں آکھیاں نے ۔

اوفیلیا ۔ جی انہاں تے شہزادہ ہیملٹ دی بابت کجھ آکھیا اے ۔

پلونیس ۔ رب دی سوہنہ ما اِہ تے خوب یاد کرایا اے ۔ مینوں دی اِہ پتہ لگا اے کہ تسیں دونویں اکلے آپوں وچ گلاں کردے رہے او تے نہاڈے پریم دیاں پینگھاں وددھ رہیاں نیں تے جے اِہ گل ٹھیک اے تے پھیر میں کہاں گا ۔ کہ میری دھی اپنی عزت تے مرابتے دی جانوں نہیں سچ سچ دس ۔ تساں آپو وچ کیہ گلاں منفیاں نے ۔

اوفیلیا ۔ پتا جی شہزادے نے کئی واری کہیا اے ۔ مینوں تیرے نال سچا پریم اے ۔

پلونیس ۔ پریم دھیئے ۔ توں کچی ہٹنی ایں ۔ تینوں تے الیس دستے دیاں اوکڑاں دا کجھ وی پتہ نہیں ۔ کیہ توں شہزادے دیاں پریم بھریاں گلاں نوں سچ سمجھنی ایں ۔

اوفیلیا ۔ پتا جی میں کیہ جاناں

پلونیس ۔ سُن دھیئے مینوں سُن ۔ توں ہن دودھ پینی ہی بالڑی نہیں جوان جہان ایں ۔ توں کھوٹے مال نوں کھرا پئی سمجھنی ایں ۔ ایہدے جوانی دے جھوٹے قولاں قراراں نوں سچا پریم پئی جاننی ایں اپنے آپ نوں اینی سستی نہ کر ۔ کہ مینوں لھٹھڑ نہ کریں ۔

اوفیلیا ۔ پتا جی ۔ شہزادے نے تے شریفاں وانگن پریم والیاں گلاں کیتیاں نے پاپ والیاں نہیں

پلونیس ۔ احمقے توں ایس نوں شریفاں والیاں گلاں آکھنی ایں ۔

اوفیلیا ۔ پتا جی ۔ شہزادے جو کجھ آکھیا ۔ سوہنہ چا کے آکھیا اے

پلونیس ۔ اِہ سوہنواں تے اِہ قول بکردے پھندے نے ۔ میں تاں اِہ جاننا ہاں کہ جوانی دی لوبل سوہنی ۔ سوادلی ۔ لتے بڑی دیا لو ہوندی اے

دے ۔ انہاں قولاں قراراں نوں ایہی چمک سمجھ جہدے وچ اگ وی گرمی نہیں تے جے سچ پچھیں تے اِہ چمک دی جھوٹھی او ۔ تے توں اپنے آپ نوں ایناں ہتھاں سمجھ لے کہ ہیملٹ حکم کرے تے توں جی جان کہہ کے ایہنوں من لویں ۔ اُہ جوان اے ۔ جوانی دے چاء سدا نہیں رہندے ۔ ایہدے قولاں قراراں نوں بھُل جا ۔ اُہ دھوکا نیں فریب تے ۔ بس آج توں تینوں اُہنوں اکلیاں ملن دی اجازت نہیں ۔ ایہدے وچ بدنامی اے ۔

اوفیلیا ۔ پتاجی جیویں آکھو گے کراں گی ۔

چوتھا سین

(قلعوں باہر کھڑا ۔ ہیملٹ ، ہوریشیو ، مارسیلس آوندے نیں)

ہیملٹ ۔ پالا تے چنگے وند وکھاؤندا پیا اے

ہوریشیو ۔ حضور ۔ ہوا ڈاہڈی ٹھنڈی اے ۔ تے پنڈے نوں وڈھدی اے

ہیملٹ ۔ ہیملٹ کیہ وقت ہووے گا ؟

ہوریشیو ۔ باراں وجن وچ تھوڑا ای چر اے ۔

مارسیلس ۔ نہیں باراں تے وج چکے نے ۔

ہوریشیو ۔ میں تاں گھڑیال دی آواز نہیں سُنی ۔ پر بھوت دے آون دا ویلا ہو ای گیا اے ۔

(قلعے دے اندروں واجے وجن تے توپاں دے گجن دی آواز آوندی اے)

حضور - ایہ کیہ رَولا گولا اے؟

ہیملٹ - بادشاہ سلامت جاگدا رہے نے - شراب دے دور چل رہے نے - شرابی موجاں مان رہے نے - جدوں بادشاہ شراب دا پیالہ پیندا اے تے توپاں گجدیاں نے -

ہوریشیو - ایس دیس دا ایہو رواج ہووے گا -

ہیملٹ - سوہنہ رب دی ہیں دی ایتھوں دا ای جم پل ہاں پر اسیں انہاں رسماں دے کارن ساری دنیا وچ بدنام ہاں - تے دوجے لوک اساں نوں طعنے نال شرابی اتے سور آکھدے نے - تے بھاویں اسیں کنّے ای نیکی دے کم کر بیٹھے انہاں دی کجھ وی قدر نہیں ہوندی -

ہوریشیو - حضور - اوہ ویکھو بھوت آرہیا اے

(بھوت آؤندا اے)

ہیملٹ - آسمان دے فرشتیو اتے ربی رحمت دی خوش خبریاں دین والیو اساں نوں اپنی پناہ وچ رکھنا - بھلا بھوت ایں بھاویں توں نرکھ دا رہن والا ایں تے بھاویں سورگ باسی - تیرے نال بہشت دی ہواواں دے جھلے تے بھاویں دوزخ دی اگ دے ہوا تے میں تیرے نال ضرور گل کراں گا - میں تینوں ہیملٹ سدّاں گا - تینوں پیا - بادشاہ اتے ڈنمارک دا والی آکھاں گا تے جو کجھ تینوں وی پچھاں گا - تینوں اُہ وسنا ہووے گا - مینوں دس کہ اسیں تینوں قبر وچ دب دتا سی تُوں کیوں اپنے پتھر دے تابوت نوں توڑ کے اوہدے وچوں باہر نکل آیا ایں تے انھیریاں راتاں وچ اک موئے ہوئے بندے دا بھیس لا کے ایس طرحاں ٹُرنا پھرنا کیوں ایں بھلا ہے لئی تے اسیں تیری کیہ سیوا کر سکنے ہاں -

(بھوت ہیملٹ نوں اشارے نال بلاؤندا اے)

ہوریشیو - حضور - بھوت آپ نوں بلاؤندا اے - اوہ تہاڈے نال اکلیاں کوئی گل کرنا چاہندا اے -

مارسیلس - ذرا ویکھنا کیویں پیار تے محبت نال تہانوں کسے نویکلے تھاں چلن دا اشارہ کردا اے - پر تسیں ایہدے نال ناں جاناں -

ہیملٹ - میں تے ضرور جانواں گا - جیکر ایتھے ایہہ گل ناں کیتی تے جتھے ایہہ کہیگا - اوتھے ضرور جانواں گا -

ہوریشیو - نہیں حضور تسیں ناں جاناں

ہیملٹ - جان وچ ہرج کیہ اے؟ میں ایہدے کولوں کیوں ڈراں؟ اپنے جسم دا ل تے میں اک ککھ برابر وی نہیں سمجھ دا - تے میری آتما امر کرے - ایہہ اوہ کیہ وگاڑ سکدا اے - اوہ ویکھو مینوں پھیر اشارہ کردا ای - لے میں تے چلیاں ای ایہدے پچھے -

مارسیلس - حضور ایہدے پچھے ناں جاؤ -

ہیملٹ - ہتھ پرے کرنے - مینوں کوئی نہ روکے -

ہوریشیو - حضور اساڈا آکھا منو تے ایہدے پچھے ناں جاؤ -

ہیملٹ - میری تقدیر گوکدی پئی اے - تے میرے اندر شیر دی شکتی آ گئی اے - اوہ تکو مینوں بلا رہیا اے - ہوریشیو، مارسیلس مینوں چھاڈ دیو - سوہنے رب دی جیہڑا مینوں ٹھاکے گا میں اوس نوں تھاں مار دیاں گا -

مارسیلس - ایس دیس تے کوئی آفت ضرور آؤن والی اے -

ہوریشو۔ رب اپنا فضل کرے
مارسیلس۔ ساڈا اسیں دی شہزادے دے پچھے پچھے چلئے۔

پنجواں سین

(ٹھکرے دا دُوجا حصہ۔ بھوت تے ہیملیٹ وسدیتے)

ہیملٹ۔ کیوں بھئی بھُوت! تو مینوں کتھے لے جائیں گا۔ میں ایس توں اگانہہ نہیں ودھاں گا۔

بھُوت۔ مینوں گوہ نال تک

ہیملٹ۔ چنگا۔

بھُوت۔ میرا ویلا ہُن نیڑے آوُندا پیا اے کہ میں نرکھ دی اگ وچ سڑاں

ہیملٹ۔ مینوں تیرے تے بڑا ترس آوُندا اے۔

بھُوت۔ توں میرے تے ترس نہ کھا۔ جو میں کہناں ہاں۔ اوہنوں دھیان نال سُن۔

ہیملٹ۔ بولو میں ضرور سناں گا۔

بھُوت۔ جس ویلے توں سن لویں گا۔ بدلہ وی لینا ہووے گا۔

ہیملٹ۔ اِہ کیہ آکھیا جے؟

بھُوت۔ ہیملٹ میں تیرے پتا دا بھُوت ہاں۔ مینوں اوس ویلے تیکر راتاں نوں آوارہ پھرن تے دن نوں اگ وچ سڑن دا حکم ملیا ہوئیا اے۔ جدتیکر مینوں سارے پاپاں دی سزا نہ مل جاوے۔ جس

کمائی کو ٹھکرے دی وچ میں سٹیاں گیاں ہاں۔ او مینوں دے کسے بھیت نوں کھولن دی مینوں اجازت نہیں۔ جو کجھ اتھے میرے نال بیت دی اے۔ اُہدا رتی رواں جے تینوں دساں تے تینوں اپنا دُکھ ہووے کہ تیرے پنڈے وچ رت جم جاوے۔ تیریاں اکھاں دا نور جاندا رہوے تے توں حالوں بے حال ہو جاویں۔ پر ایس فانی انساں نوں رہاں دی دنیا دا حال نہیں دسیا جا سکدا جے تینوں اپنے پیو نال پیار ای نئیں اے سُن۔

ہیملٹ۔ دیا

بھُوت۔ سُن میں اپنی موت نہیں مویا۔ میرا خون کیتا گیا اے تے تینوں ایس خون دا بدلہ لینا ہووے گا۔

ہیملٹ۔ خُون!

بھُوت۔ ہاں۔ خون۔ کسے بندے نوں جان توں مارنا پاپ اے پر میرا خون تے مہا پاپ اے۔

ہیملٹ۔ مینوں جلدی نال دس کہ اہ گل کیہ اے؟ کیوں جو میں بدلہ لین لئی اپناں پیر اڈاں کہ عشق دی اُلاتگھ تے خیال دا پنچھی وی پچھے رہ جاوے۔

بھُوت۔ میں تیرے دل وچ پکا ارادہ ویکھ رہیا ہاں پر جیکر توں دلوں بجا توں اہدا بدلہ نہ لِتا تے توں دی اوس موے اتے گلے گھاہ وانگن ہووے گا۔ جیہڑا نرکھ دے دریا لیتھی دے کنڈھے تے اگیا ہویا اے۔ جیس دریا دا پانی پین نال بندہ سب کجھ بھل جاندا اے۔ میرے مرن دی بابت مشاہور تے اِہ کیتا گیا اے کہ میں باغ وچ

ٹھنڈا ہوہاں ساں۔ مینوں سپ لڑیا تے میں مرگیا۔ پر اہ جھوٹھ سی۔ بھلیا مانسا چنگی طرحاں سن۔ جیہڑا سپ تیرے پیو نوں لڑیا اوس سپ دے سر تے ای اج ڈنمارک دا تاج اے۔

ہیملٹ۔ ہلے۔ میرے دل نے مینوں سچ آکھیا سی۔ کہ اہ میرے چاچے دی کرتوت اے۔

بھوت۔ بالکل سچ اے۔ اہ اوسے زانی دی کرتوت اے۔ جنہے دھوکے فریب نال اک پتی ورتا استری نوں اپنے پتی نال بے وفائی تے مجبور کر کے اپنی داشتا دا شکار کیتا۔ ہیملٹ میں ملکتاں اوسے طرحاں ای پیار کردا رہیا۔ جیویں میں شادی دے ویلے قول قرار کیتا سی پر میں دکھ نال مینوں اہ دسنا ہاں۔ کہ اہ ایس شیطان دے بہکان نال اپنے دھرم توں اینی ڈگ گئی کہ ایس دی مثال نہیں ملدی مدعا گل کیہ۔ جد دن میں دوپہر دیلے ٹھنڈا ہوٹیا ساں تے تیرا چاچا ہولے ہولے میرے کول آگیا۔ اہدے ہتھ وچ اک مین زہر دی شیشی پھڑی ہوئی سی۔ جہدا اک تپکا بندے دے جسم وچ دوڑدے ہوئے لہو نوں انج جما دیندا اے۔ جیویں دودھ وچ کھٹیائی دے تپکے پایاں جم جاندا اے۔ اہ زہر اہنے میرے کن وچ پادتی۔ میرا پنڈا اکوڑھیاں دے پنڈے وانگن ہو گیا۔ تے ایس طرحاں میں ستیاں ستیاں ای اپنا راج پاٹ تخت تاج اتے استری کھوا بیٹھا۔ تے مرن ویلے مینوں اینی ویل دی ناں ملی کہ میں اپنے گناہواں دا اقرار کر کے رب کولوں اہ پاپ بخشوا لیندا۔ یاں کسے پادری کولوں رب دی درگاہ وچ سفارش کراندا۔ جے کر تیرے سینے اندر دل اے تے اوس دل تے ایس دکھ

دی کٹاری وجی اے تے اٹھ بدلہ لے۔ تے ایس ظالم پاپی نوں اہدے کرماں دی سزا دے۔ پر ویکھیں تیرے دل وچ اپنی ماں دلوں میل نہ آوے۔ تے کوئی گل اچھی نہ کریں۔ جہدے نال اہدوں دکھ ہووے۔ اہدا فیصلہ رب تے چھڈ دے۔ ہن سویر ہون لگی اے۔ میتوں رب نوں سونپیا۔ ویکھیں مینوں بھلیں ناں۔

ہیملٹ۔ آسمان دے فرشتیو! تے زمین دے وسنیکو! تہاڈے اگے میری فریاد اے جے کر آکھو تے دوزخیاں اگے فریاد کراں۔ ڈب مرن دی تھاں اے۔ میرے دلا مینوں شکتی دے۔ کہ میں اہنوں یاد رکھاں۔ زندگی دے آخری ساہواں تیکر یاد رکھاں۔ میں دنیا تے دنیا دی ہر شے نوں بھل جاواں۔ کتاباں وچ پڑھیاں ہوئیاں نصیحتاں تے ہڈ ہیتاں جوانی تے عشق دے ہتھوں بنایاں ہوئیاں سوہنیاں تے سندر مورتاں سب نوں بھل جاواں۔ پر اہنوں کوئی ناں بھلاں۔ اہو مینوں بھوت نے کہیا سی تے میں اہنوں کدی نہ بھلاں گا۔

ہورشیو۔ مارسیلس۔ اندروں آواز ماردے نے۔

حضور۔ حضور۔

ہورشیو۔ رب کرے اوہنوں تتی وا دی ناں لگے۔

ہیملٹ۔ رب کرے ایہوا ای ہووے

مارسیلس۔ حضور کجھ اسانوں وی دسو کیہہ گل بیتی۔

ہورشیو۔ حضور کیہ قصہ اے؟

ہیملٹ۔ بڑا ای عجیب۔

ہوریشیو۔ مالک کجھ اسانوں وی وسو

ہیملٹ۔ ناہیں موہنوں گل نکل جائے گی۔

ہوریشیو۔ میں رب دی سوہنہ چاناہاں میں کسے ملوں نہیں دساں گا۔

مارسیلس۔ تے میں وی۔

ہیملٹ۔ راہ گل تے کسے دے وہم گمان وچ نہیں سی آئی پر تساں کسے نوں دستاناں۔

ہوریشیو۔ مارسیلس۔ جی نہیں۔ کدی وی نہیں۔ جیہی سوہنہ مرضی جے چوالئو۔

ہیملٹ۔ ڈنمارک وچ کوئی اجیہا بدمعاش نہیں جیہڑا اپنکا شیطان نہ ہووے۔

ہوریشیو۔ اینی گل دسن لئی تے کسے بندے دا بھوت قبر دل باہر نہیں نکلدا۔

ہیملٹ۔ توں کہنا تے ٹھیک ایں۔ پر ہن کجھ کہے سُنے بناں ای اپنے کمیں کا جیں جتھے کسے نے جانا ایں چلا جاوے تے میں وی اپنے کم ول جاناہاں۔ تے جاندیاں ای اپنے رب کولوں دعا منگاں گا۔

ہوریشیو۔ مالک تہاڈیاں گلاں تے کجھ پھٹیاں سدھیاں نے

ہیملٹ۔ بھئی مینوں وی افسوس اے کہ تہانوں اینی تکلیف دتی تہانوں ضرور دُکھ ہووے گا۔

ہوریشیو۔ مالک۔ نہیں۔ اسانوں راہ گل اصلوں ماڑی نہیں لگی۔

ہیملٹ۔ سینٹ پاٹرک دی سوہنہ۔ راہ گل ای بڑی دُکھ دین والی اے۔ راہ بھوت سچا اے۔ تے جو کجھ اہدیاں میریاں گلاں ہوئیاں اُہ ناں ای پچھو تے چنگا اے۔ تسیں میرے مترا او۔ میں تہاڈے اگے بینتی کرناہاں۔ اہنوں من لئو۔

ہوریشیو۔ حضور حکم کرو۔

ہیملٹ۔ جو کجھ تساں اج رات تکیا اے۔ راہ کسے نوں ناں دستا۔

ہوریشیو۔ حضور کدے کسے نوں نہیں دسانگے۔

ہیملٹ۔ نہیں اینج نہیں۔ سوہنہ چاؤ۔

ہوریشیو۔ دھرم نال میں کسے نوں نہیں دساں گا۔

مارسیلس۔ حضور میں وی ایمان نال آکھناہاں کہ راہ گل کسے اگے ظاہر نہیں کراں گا۔

ہیملٹ۔ اچھا بھئی میری تلوار دی قسم کھاؤ۔

مارسیلس۔ حضور قسم تے اسیں کھا چکے ہاں۔

ہیملٹ۔ نہیں میری تلوار دی قسم کھاؤ۔

بھوت۔ (دھرتی دے اندروں) سوہنہ چا لئو ناں۔

ہیملٹ۔ اچھا تسیں وی ایہو کہندے او۔ زمین دے ہیٹھوں ہیٹھ ایتھوں تیکر اپڑ گئے او۔ ہوریشیو، مارسیلس۔ تساں زمین اندروں جو آواز آئی اے اوسنی اے۔

ہوریشیو۔ حضور جنہاں لفظاں وچ تساں قسم لینی اے اوہ دسو۔

ہیملٹ۔ بس لفظ اینے ای نے کہ جو کجھ تساں ویکھیا۔ اوہ کسے نوں ناں کہو گے۔

قسم کھا لئو ناں ۔

بھوت ۔ (زمین دے اندروں) قسم کھا لئو ناں ۔

ہیملٹ ۔ کیوں جی ۔ تہانوں کدھرے وی چین نہیں ۔ کدی ایتھے اے کدے او تھے او ۔ لئو اسیں ہور پرے ہو جانے ہاں ۔ ہوریشیو ۔

مارسیلس ، ایدھر آ جاؤ ۔ تے میری تلوار تے ہتھ رکھ کے کہو کہ جو کجھ تساں ویکھیا اے کسے نوں ناں کہو گے ۔

بھوت (اندروں بولدا اے) قسم کھا لئو ۔

ہیملٹ ۔ بھئی توں ذرا سکون نال بیٹھ ۔ چین نے لے ، ہوریشیو تے مارسیلس قسم کھاندے نے ۔

میرے مجنو ! اوس پریم محبت تے سمبندھ بنا لے جیہڑا میرے تے تہاڈے وچ اے میں اپنے آپ نوں تہاڈے حوالے کرناں ہاں تے تہانوں یقین دلاناں ہاں کہ جو کجھ میں تہاڈے لئی کر سکناں ہاں اہدے توں کدے فرق نہ کراں گا ۔ آؤ ہن چلئے تے میں پھیر اہ بینتی کرناں ہاں کہ ایس گل دی کسے نوں بھنک وی نہ پانا ۔ سماں ڈاہڈا بھیڑا جا رہیا اے ۔ اہدا دکھ نہیں ۔ کہ ایس بھیڑ نوں کیویں ٹھیک کیتا جاوے دکھ تے ایس گل دا اے کہ ایس بھیڑ نوں ٹھیک کرن لئی میں دنیا وچ کیوں آیا ۔ آؤ چلئے ۔

سارے چلے جاندے نے ۔

دوجا ایکٹ

پہلا سین

(پلونیس دے گھر دا اک کمرہ ، پلونیس تے رینالڈو اندر آوندے نے)

پلونیس ۔ رینالڈو ! اہ روپیہ تے اہ خط اوہنوں دے دیویں ۔

رینالڈو ۔ چنگا جی ۔

پلونیس ۔ رینالڈو ، ملن توں پہلاں بڑی ہوشیاری نال سارا پتہ کر لویں ۔

رینالڈو ۔ حضور میری اپنی وی اہو صلاح سی ۔

پلونیس ۔ رب دی سونہہ دل گل کیتی او ۔ پہلے اہ پُن چھان کر لویں کہ ڈنمارک دے کیہڑے کیہڑے لوگ پیرس وچ رہندے نے ۔ کنھے کنھے رہندے نے تے اہناں دے گذارے دی کیہ صورت اے ۔ اہناں دے سجن مِتر کون نے ۔ تے پھیر اہناں کولوں میرے پتر دی بابت پچھ کجھ کریں ۔ مڑ اصل گل دی ٹوہ لئیں ۔ تے سبھے اوپرے کجھن تے دسیں کہ میں معمولی جیہا اوس خاندان نوں جاننا ہاں ۔ ایس منڈے دا دی واقف ہاں ۔ تے پھیر اہ گل آکھیں کہ جیکر اہ اوہو ای منڈا اے جیہڑا میرے دھیان اندر آ رہیا اے تے آکھیں کہ اوہ ہڑا اوچ

دا بڑا لگیا اے۔ اوہدیاں عادتاں وی خراب نے تے جنیاں لیکا اوس نوں لاسکنا ایں لائیں۔ پر ویکھیں کوئی اجیہی گل نہ کہیں جہدے نال اُہدی عزت تے داغ لگے۔ بس اجیہے بھیڑ وسنیں جیویں شراب پینا کھورا بولنا۔ جیہڑے اہناں منڈیاں نوں لگ جاندے نے جیہڑے گھروں دور رہندے نے۔

رینالڈو۔ جیویں جوا کھیڈنا۔

پلونیس۔ آہو۔ یاں شراب پینا یاں لڑنا۔ بھڑنا۔ پر ایس توں ودھ کجھ نہ آکھیں۔

رینالڈو۔ حضور۔ اہدے نال تے اہناں دی عزت تے حرف آئے گا۔

پلونیس۔ بھئی گل توں ٹھیک آکھنا ایں۔ پر جس ویلے اہ بھیڑ دسیں۔ اہناں دا کجھ الٹا دی کردا جاویں۔ میرا مطلب صرف ایناں ای اے کہ اُہ بھیڑ تے ہون پر اجیہے نہیں جہدے نال اہدے متھے تے مکا لکھ دا ٹکا لگ جاوے

رینالڈو۔ چنگا۔ جیویں حضور فرماؤ

پلونیس۔ دوجی گل ایہ ای۔ سنی سنائی گلاں تے اعتبار نہ کریں۔ آپ گوہ نال تک کے اہدا حال احوال معلوم کریں تے جو کجھ اوہ کردا ہووے اہدی بابت اُہنوں کجھ ناں کہویں۔

اوفیلیا۔ کمرہ وچ آوندی اے

کیوں سُتی کیہ گل اے۔

اوفیلیا۔ پتا جی ڈر دے مارے میں تاں مردی جاندی ہاں

پلونیس۔ رب دا واسطہ ای کوئی گل تے کر۔

اوفیلیا۔ پتا جی۔ میں اپنے اندر والے کمرے وچ بیٹھی ہوئی ساں کہ شہزادہ ہیملٹ حالوں بے حال ہوئے اندر آگئے۔ بٹن کھلے ہوئے۔ میلیاں جراباں گٹیاں تے ڈگیاں ہوئیاں جیویں کسے قیدی دے پیراں وچ بیڑی پئی ہووے۔ سروں ننگے رنگ فق۔ ہتھ پیر کنبدے تے اکھاں بٹر بٹر تکدیاں۔ بس انج جاپدا سی کہ جہنم وچوں نکل کے آئے نے۔

پلونیس۔ دھیئے! اوہ تیرے پریم وچ پاگل ہو گیا اے۔

اوفیلیا۔ پتا جی اِہ تاں میں جاندی نہیں پر میں ڈاہڈی ڈر گئی ہاں۔

پلونیس۔ اوہنے کوئی گل بات وی کیتی سی۔

اوفیلیا۔ اوہنے اک ہتھ نال میرا گُٹ زور نال پھڑ لیا۔ تے ایناں پچھاں ہٹ گیا۔ کہ باہنہ کھچی گئی تے دوجا ہتھ اپنی اکھاں تے رکھ کے اجیہے گوہ نال ویکھن لگا۔ جیویں کوئی چتر کار تصویر کھچ رہیا ہووے کِنا چِر اُہ ایسے طرحاں ای رہے تے پھر میرے ہتھ نوں چھڈ کے تن واری اپنے سر نوں ہیٹھاں اُتے کیتا تے اجیہا ہوکا بھریا جس توں معلوم ہوندا سی کہ روح والا پنچھی جسم دے پنجرے نوں توڑ کے اڈاری مار جائے گا۔ پھیر میرے ول تکدیاں ہویاں پچھلے پیریں دروازے توں باہر چلے گئے۔

پلونیس۔ دھیئے آمیرے نال چل۔ میں بادشاہ سلامت دی خدمت وچ چلنا۔ پریم والے روگ دی راہ سب توں چھیکڑلی پوڑی

اے تے ایس پاگل پنے دا تے کوئی علاج ای نہیں ہوندا۔ جیہنوں راہ سن کے بڑا دکھ ہویا اے۔ کیہ توں اوس توں کوئی سخت گل تے نہیں آکھی۔

اوفیلیا۔ پتا جی جو کجھ تساں مینوں آکھیا سی میں تے اوہو کیتا اے۔ اوہناں دے سارے پریم پتر اوہناں نوں موڑ دتے نے جدوں او ملن اے تے میں ناں ملی۔

پلونیس۔ ہن سمجھ آئی اے۔ ایسے گل نے اوہدا دل توڑ دتا اے مینوں بڑا پچھتاوا اے کہ میں بناں سوچیاں سمجھیاں اپنے دل وچ اک گل بٹھا لئی۔ جوانی تے ٹھوکراں کھاندی ای اے پر کسے ویلے بڈھے بندے وی ٹھیڈا کھا جاندے نے ایس لئی ایس پریم تے پڑدے پان نال دکھ ودھے گا ای گھٹے گا نہیں۔ چل کے سب حال بادشاہ نوں کہنا ہاں۔

(پلونیس تے اوفیلیا چلے جاندے نے)

دوجا سین

(بادشاہ دے محل دا اک کمرہ، بادشاہ، ملکہ، روزنکرینٹز تے گلڈنسٹرن آوندے نے)

بادشاہ۔ میرے پیارے روزنکرانٹز تے گلڈنسٹرن، اسیں تہاڈا سواگت کرنے ہاں۔ تہاڈے ملن دے چاء توں چھڈ جس گل لئی تہانوں بلایا اے اوہ راہ وے کہ تسیں شہزادہ ہیملٹ دی بابت سنیا ہوویگا۔

اوہ شکلوں، صورتوں اتے دلوں انجیہا بدل گیا اے کہ اوہ ہن سیہاتا نہیں جاندا۔ ظاہرا تے اوہدے پیو دی موت دے بناں اساں ہور کوئی کارن نہیں دسا۔ تسیں دونویں اوہدے بال پنے دے ساتھی او تسیں اساڈے دربار وچ کجھ دن رہو۔ کدے تہاڈے رہن نال شہزادہ دی کھیڈن ملن ول لگ جاوے۔ جتن کر کے اوہدے دل وچوں راہ دکھ کھلا دیو۔ ہاں نالے راہ دی پتہ کرو۔ کہ اوہدے دکھی ہون دا کوئی ہور وی کارن اے۔ جیہنوں اسیں نہیں جاندے۔

ملکہ۔ نیک بختو۔ اوہ تہاڈا کئی واری ذکر کردا سی۔ تے میں راہ جاننی ہاں کہ تہاڈے توں ودھ کسے ہور نال اوہنوں پریم نہیں جے کر اساڈی خوشی دی خاطر تسیں ایتھے رہن دی کرپا کرو۔ تے بادشاہ سلامت تے میں دونویں تہاڈا اپکار مناں گے۔

روزنکرانٹز۔ ان داتا! تسیں اساڈے مالک او۔ اسیں تہاڈے چاکر ہاں۔ تہاڈا فرمان اساڈے سر متھے تے۔

گلڈنسٹرن۔ ان داتا! اسیں دونویں حضور دے ہتھ بدھے غلام ہاں اسیں ایس خدمت نوں عزت سمجھنے ہاں۔

بادشاہ۔ تہاڈے دوہاں دا شکریہ۔

ملکہ۔ میرے ولوں وی شکریہ۔ جاؤ تسیں میرے پتر کول جلدی نال چلے جاؤ۔

(ملکہ دربار دے چاکراں نوں کہندی اے)

تہاڈے وچوں کوئی اوہناں نوں اوتھے لے جاوے جتھے شہزادہ ہیملٹ ہیگا اے۔

گلڈنسٹرن - اسیں رب توں دعا منگنے ہاں کہ اساڈا ایتھے آنا تے اساڈی سیوا شہزادے دے حق وچ سپھل ہووے۔

ملکہ - رب ایہہ دعا قبول کرے۔

(روزنکرانٹز تے گلڈنسٹرن اتے کجھ چاکر کمرے توں باہر جاندے نیں، پلونیس کمرے وچ آوندا اے۔)

پلونیس - ان داتا - ناروے دے بادشاہ کول جیہڑے ایلچی گئے ہوئے سن اوہ خیر خیریت نال جواب لے کے مڑ آئے نیں۔

بادشاہ - بلے بھئی بلے - پلونیس توں تے ہمیش چنگی ای خبر لیاؤنا ایں۔

پلونیس - ہاں داتا - کیہ تسیں سچ مچ ایہو سمجھدے او - میں تے اپنے فرض دا پالن کرن نوں اپنی جان نالوں ودھ کے سمجھنا ہاں - تے ان داتا میں شہزادہ ہیملٹ دے پاگل پنے دا دی کھوج لا لئی اے۔

بادشاہ - دس پہلے اوہ جلدی نال دس - تے ایہہ سنن لئی تے میں تاں پچھی تے بیا ہوندا ساں۔

پلونیس - ان داتا پہلے ایلچیاں نوں پیش ہون دی عزت دیو - پھیر میں سب کجھ دس دیاں گا - ایہہ سمجھو کہ روٹی کھان توں پچھاں مٹھا کھادا جاوے۔

بادشاہ - پلونیس! توں آپے ای سواگت دیاں رسماں دے انوسار انہاں نوں دربار وچ لے آ۔

(پلونیس چلا جاندا اے)

ویکھیا ای میری پیاری ملکہ! پلونیس ودیہ کہندا اے کہ اوہنے تیرے لال دے پاگل پن دا کھوج لا لیتا اے۔

ملکہ - میں تے ایہہ سمجھتی ہاں کہ شہزادے دے دکھ دا کارن اوہدے پیو دا مرنا تے اساڈے دوہاں دا ایڈی چھیتی ویاہ کرنا ایں۔

بادشاہ - کجھ وی ہووے اسیں ایس گل نوں چنگی طرح چھان تے ضرور کرنی ایں۔

(پلونیس - والٹیمنڈ تے کورنیلیس نوں لے کے دربار وچ آوندا اے)

میرے وفادار مترو - تہاڈی واپسی تے اسانوں بڑی خوشی ہوئی اے والٹیمنڈ اسانوں دس کہ ناروے ولوں کیہ جواب لیایا ایں۔

والٹیمنڈ - جہان پناہ! ناروے دے بادشاہ نے حضور نوں سلام کہیا اے - خیر خیریت پچھی اے تے اساڈے پہنچدیاں ای بادشاہ سلامت نے اپنے بھتیجے فورٹن براس نوں حکم لکھ بھیجیا کہ فوجاں دی بھرتی بند کر دیوے - ان داتا! ناروے دے بادشاہ نوں ایہہ دسیا گیا سی کہ ایہہ فوجاں پولستان نال لڑن لئی اکٹھیاں کیتیاں جا رہیاں سن پر جدوں اصل گل کھلی تے ناروے دے بادشاہ نوں بڑا دکھ ہویا تے اوہنے کہیا کہ میرے کمزور تے بڈھے ہون دا لوکی نا جائز فائدہ اٹھا رہے نیں انہاں جھٹ فورٹن براس دے پھڑن دا حکم دتا - فورٹن براس آپ انہاں دی خدمت وچ حاضر ہو گیا - بادشاہ چنگی چوکھی لعن طعن کیتی تے وعدہ لیتا کہ اوہ کدے وی حضور نال لڑن دی نیت نہ کرے گا تے بادشاہ سلامت اینے خوش ہوئے کہ ۲۰ ہزار پونڈ وظیفہ اپنے بھتیجے لئی مقرر کر دتا تے نال ای پولستان لڑائی دی اجازت دے دتی تے فوجاں دے لنگھن لئی حضور کولوں رستہ منگیا اے - جہدیاں شرطاں ایس لفافے وچ بند ہیں

اک لفافہ بادشاہ نوں دیندا اے)

بادشاہ۔ اسیں اِہ سارا حال سُن کے بڑے پرسن ہوئے ہاں کسے ویلے ایہنوں پڑھ کے ایہدے تے غور فرماواں گے اسیں تہانوں دوہاں نوں دھنواد دیندے ہاں کہ تساں دیس خدمت نوں چنگی طرحاں نبھایا اے۔ جاؤ ہن جا کے آرام کرو۔ آج رات جشن وچ پھر ملاں گے وطن وچ واپس آنا تہانوں مبارک ہووے۔ (والٹیمنڈ تے کورنیلیس چلے جاندے نے)

پلونیس۔ ان داتا تے حضور ملکہ سلامت اِہ قصہ تے سوہنی طرحاں مک گیا اے۔ ہن گل اِہ وے کہ بادشاہواں دا سبھاؤ کیہ ہونا چاہیدا اے فرض کیہنوں کہندے نے؟ دن تے رات دا کیہ مطلب اے؟ مدعا گل کیہ اے چاکر اِہ عرض کردا اے کہ حضور دا پُتر پاگل ہو گیا اے۔ میں تے اُس توں پاگل ای کہاں گا تے پاگل پنے نوں چھڈو۔ اوہنوں ہور کوئی تکلیف نہیں۔

ملکہ۔ تقریر اچھی کرو۔ جہدے وچ مطلب زیادہ ہووے تے فالتو گلاں گھٹ۔

پلونیس۔ حضور میں سچ عرض کردا ہاں۔ میری نیت صاف اے تے میں کسے مکر تے فریب نال نہیں کہندا۔ اِہ سچ مچ ای شہزادہ پاگل اے تے ہن اساں ایس پاگل پنے دا کارن لبھنا ایں کیوں جو ایہدا کائی نہ کائی کارن تے ضرور ہووے گا۔ سو عرض اِہ وے کہ میری اک دھی اے جد تیک اوہ میرے کول اے۔ اوہ میری اے تے اوہنے نیک اولاد وانگن جو میں کہیا اوہو کیتا۔ حضور ایس گل نوں چنگی طرحاں ذہن وچ رکھو اوہنے مینوں اِہ خط دتا اے۔ لؤ میں تہانوں سناناں ہاں۔ ایہدے توں جو نتیجہ تساں کڈھنا

ایں کڈھ لئو۔

خط پڑھدا اے)

"اوس چھیل چھبیلی۔ چن دے مکھ والی تے فرشتیاں دے پوتر سبھاؤ والی سوہنی اوفیلیا دے ناں، جہدی پوجا میری روح کردی اے"

حضور ذرا خیال فرماؤ۔ سندر چھیل چھبیلی تے چن جیہا مکھڑا کیہے سوہنے لفظ نے۔ ہور۔

"ایہدے دودھ وانگن چٹے سینے تے آوی۔"

ملکہ۔ کیہ ایہ پتر ہیملٹ نے گھلیا اے؟

پلونیس۔ حضور ملکہ سلامت! ذرا صبر کرو! اِہ چاکر جو کجھ وی عرض گذارے گا۔ اوہ دھرم تے ایمان نال کہوے گا۔

"مینوں ایہدے وچ شک اے کہ ستارے اگ دے بنے ہوئے نے — مینوں ایہدے تے شک اے کہ سورج گھمدا اے مینوں ایہدے وچ وی شک اے کہ سچ جھوٹھ کدے نہیں ہوندا۔ پر مینوں اپنے سچے پریم وچ کوئی شک نہیں۔ سجنی! میں کوئی نہیں میں اپنے دل دیاں آہاں نوں کویتا دے ہاراں وچ نہیں پرو سکدا۔ پر میرے تے وشواش کریں۔ مینوں تیرے نال حدوں بہتا پریم اے اچھا لے اللہ بیلی جد تیک جان وچ جان اے میں تیرا ہاں تے تیرا ہی رہانگا۔ "ہیملٹ"

میری تابعدار بیٹی نے مینوں اِہ پتر دکھایا تے ایہنوں چھڈ شہزادے دے عشق دے سب حال اوہنے مینوں کھول کے دس دتا اے۔

بادشاہ۔ کیہ اوفیلیا نے وی شہزادے دے عشق تے یقین کیتا اے!

پلونیس۔ حضور دا میری بابت کیہ خیال اے۔

بادشاہ ۔ میں تینوں اک سچا تے عزت والا آدمی سمجھنا ہاں

پلونیس ۔ حضور دے ایس مان ودھاؤن والے لفظاں دا شکریہ ۔ میں جلدوں ایس اگ ابھری لکھت توں پڑھیا تے میں اپنی جوان جہاں دھی نوں کہیا ۔ کرشن ۔ تیرے اہنے ستارے اڈو اڈ تے تیرا اُہدا ویاہ نہیں ہو سکدا ۔ پھیر میں اوس نوں حکم دتا کہ کمرہ بند کر کے پئی رہو ۔ ناں شہزادے تے نال ای اُہدے کسے ایلچی نال گل بات کریں ۔ لئے ناں اہدا کوئی تحفہ قبول کریں ۔ ایتھے شہزادے دا ساڈے گھر آؤنا جانا بند ہو گیا ۔ مدعا گل کیہ شہزادے نوں اوس دن توں روگ لگ گیا ۔ پہلے کھان پین چھٹا پھیر اکھاں دی نیندر اُڈی ۔ جسم وچ کمزوری آئی پھیر پاگلاں وانگن گلاں کردا اے ۔ جاں ساڈے ساریاں توں اہدا بڑا افسوس اے ۔

بادشاہ ۔ پلونیس ! کیہ سچ مچ تیرا ایہو ای خیال اے

پلونیس ۔ ان داتا ! کدے ایتھے وی ہویا اے کہ میں جو آکھیا ہووے اوہدے الٹ ہو یا ہووے ۔

بادشاہ ۔ کدی یاد تے نہیں ۔

پلونیس ۔ (موہڈھیاں تے سر نال اشارہ کر کے جیکر اِہ گل ٹھیک نہ ہووے تے دھون توں گنڈی لہا دیناجے مینوں ذرا وی شک لگ جاوے تے میں پوری گل دا پتہ کیتے بناں کدی ناں ٹلانگا ۔

بادشاہ ۔ ایہہ ای پرکھ کیویں کیتی جاوے ۔

پلونیس ۔ حضور دی جاندے نہیں کہ شہزادہ کِسے کِسے دن چار چار گھنٹے ایس دلان وچ ٹہلدا رہندا اے ۔

ملکہ ۔ اِہ تے سچ اے ۔

پلونیس ۔ بس ہن جس دن اُہ ٹہلدا ہووے گا ۔ میں اپنی دھی نوں اہدے کول گھلاں گا تے پھیر تسیں تے میں دلان دے پڑدیاں دے پچھے لُک کے سناں گے کہ اُہ کیہ گلاں کردے نے ۔ جیکر اوس ویلے اہ ثابت ہو جاوے کہ شہزادے نوں عشق والا روگ نہیں تے حضور ایس چاکر نوں اوسے ویلے ای وزیری توں ہٹا دین تے راہ تماناں یاں تے کدھرے جا کے واہی بیجی کر لوے گا یاں گڈا واہیگا ۔

بادشاہ ۔ بھلا ۔ ایہہ اینوں پرکھاں گے ۔

ملکہ ۔ پر ذرا اودھر تے تکو اُہ وچارا کہیا دکھاں دا ماریا ہویا کجھ پڑھدا ہویا ایدھر ای مڑیا آوندا اے ۔

پلونیس ۔ حضور تسیں اینھوں تشریف لے جاؤ ۔ میں شہزادے نال گل بات کرنا ہاں ۔

(بادشاہ ملکہ تے سارے نوکر چاکر چلے جاندے نے)

(ہیملٹ کجھ پڑھدا ہویا اندر آوندا اے)

جے کر آگیا ہووے تے میں پچھاں کہ شہزادہ ہیملٹ دا حال کیہ اے

ہیملٹ ۔ چنگاں وا ۔ رب رحم کرے ۔

پلونیس ۔ کیہ حضور مینوں پچھاندے نے ۔

ہیملٹ ۔ آکھو ۔ چنگی طرحاں ۔ توں مچھلیاں ویچدا ایں ناں ۔

پلونیس ۔ حضور میں تے مچھی ویچن والا نہیں ۔

ہیملٹ ۔ تے پھیر رب کرے تو ایماندار ہوویں ۔

پلونیس ۔ حضور نے کیہ فرمایا اے ۔ ایماندار ہوویں ۔

ہیملٹ ۔ آکھو ۔ دنیا دا ایتھے اِہ حال اے کہ لکھاں ہزاراں وچ مشکل

نال اک ایجا مذار ملدا اے۔
پلونیس۔ راہ تے حضور نے سچ آکھیا اے۔
ہیملٹ۔ سورج آپے ای اک موئے کتے وچ کیڑے پاؤندا اے
تے آپے ای مٹرا اوس توں چیدا اے۔ ہاں سچی! تیری اک دھی اے۔
پلونیس۔ ہاں حضور ہے تو سہی۔
ہیملٹ۔ اُہنوں دُھپ وچ پھرن نہ دئیں۔ بالاں دا جمنا برکت
ہوندی اے پر خیال رکھیں تیری دھی دے گھر بال نہ ہووے
پلونیس۔ (اک پاسے منہ کر کے کہندا اے) میری دھی دے ناؤں دا
ای وِرد پیا کردا اے۔ پہلے تاں مینوں پچھانا نہیں سو۔ آکھن لگا ہیں
مچھلیاں ویچن والا ہاں۔ اینہاں تاں بھیڑا اسی حال ہو گیا اے۔ جوانی ویلے
عشق دے ہتھوں میں وی بڑیاں اوکڑاں جھلیاں۔ میرا وی ایجیا حال
ہو گیا سی۔ چنگا اہدے نال گل تاں کراں۔ حضور تسیں کیہ پڑھدے
پئے او؟
ہیملٹ۔ لفظ۔ لفظ۔ لفظ۔
پلونیس۔ حضور گل کیہ اے؟
ہیملٹ۔ کہدی بھئی؟
پلونیس۔ حضور۔ اوہو گل جیہڑی پڑھ رہے سی۔
ہیملٹ۔ کجھ تہمتاں نے کجھ طوفان توڑے ہوئے نے۔ راہ بدمعاش مسخرا
لیکھک۔ راہ لکھدا اے کہ بڈھیاں دیاں داڑھیاں بگیاں ہوندیاں
نے تے اینہاں دے مُنہ جھُریاں دے مارے ہوئے ہوندے نے
تے اینہاں دیاں اکھاں وچوں گوند وانگن پیلا پیلا رس وگدا رہندا

اے اینہاں وچ عقل گھٹ ہوندی اے ہیں وی اِہ گلاں مندا ہاں پر
مینوں اِہ چنگا نہیں لگدا کہ اجیہیاں گلاں کتاباں وچ لکھیاں جان۔ تسیں
وی اجے جوان ہو سکدے او جیویں میں ہاں۔ جے تسیں کیکڑے وانگن
پُٹھا چلن دا ول سکھ لئو۔
پلونیس۔ بھانویں شہزادہ پاگل اے پر اِہ پاگل گلاں تے پتے دیاں کردا
اے۔ حضور آؤ ایس ہوا وچوں باہر چلیئے۔
ہیملٹ۔ کتھے؟ قبر وچ
پلونیس۔ (اک پاسے منہ کر کے) گل تے ٹھیک اے۔ ایس ہوا توں
باہر تے قبر ای اے۔ اہدے بعضے جواباں وچ ایناں مطلب ہوندا اے
کہ عقلاں تے سمجھاں والیاں دیاں گلاں وچ نہیں۔ شہزادے توں
تے ہیں ایتھے ای چھڈ نا ہاں۔ تے کسے طرحاں اپنی دھی تے ایس دی
ملاقات دا بندوبست کرناں ہاں۔ حضور ہن مینوں جان دی آگیا دیو۔
ہیملٹ۔ ایس جان توں ودھ خوشی دے نال میں ہور کوئی چیز تینوں نہیں
دے سکدا۔ اِہ میری جان۔ راہ میری جان۔
پلونیس۔ حضور دا رب رکھوالا۔
ہیملٹ۔ رب اینہاں بڈھیاں نوں سمجھے۔ ستا مار دے نے۔
(روزنکرانٹز۔ گلڈن سٹرن اندر آؤندے نے)
پلونیس۔ کیہ تسیں شہزادہ ہیملٹ نوں ملن جاندے او۔ شہزادہ ہوری
اوہ سامنے کھلوتے جے۔
روزنکرانٹز۔ رب تہانوں ایس نیکی دا بدلہ دیوے
گلڈن سٹرن۔ میرے آقا۔

رزنکرانٹز۔ میرے پیارے مالک
ہیملٹ۔ پیارے مترو۔ تہاڈا کیہ حال چال اے
رزنکرانٹز۔ نہ تکرا نہ نہ ماڑا۔
گلڈسٹرن۔ اپنے حال وچ مست ہاں۔ تے قسمت دے آسمان تے چودھویں رات دے چن وانگن چمکدے نہیں۔
ہیملٹ۔ تے نصیباں دے بیٹھے او۔
رزنکرانٹز۔ ناں حضور! ایہ وی نہیں۔
ہیملٹ۔ چنگا۔ کیہ حال چال اے؟
رزنکرانٹز۔ حضور دنیا کجھ ایماندار ہوندی جاندی اے
ہیملٹ۔ تے پھیر سمجھ لئو۔ قیامت دا دہاڑا نیڑے آگیا اے۔ پر تہاڈی ایہ خبر کجھ سچی نہیں۔ اچھا۔ بھلا ایہ تاں دسو۔ تسیں کیہ گناہ کیتا سی کہ قسمت نے تہانوں ایس قیدخانے وچ لیا سٹیا اے۔
گلڈسٹرن۔ قیدخانہ حضور!
ہیملٹ۔ آکھو۔ ڈنمارک قیدخانہ ای اے ناں۔
رزنکرانٹز۔ تاں تے ساری دنیا ای قیدخانہ اے
ہیملٹ۔ اک وڈا قیدخانہ جہدے وچ کئی کوٹھڑیاں نے تے سب توں وڈا تے سب توں بھیڑا ڈنمارک اے
رزنکرانٹز۔ حضور میرا تاں ایہ خیال نہیں۔
ہیملٹ۔ تہانوں کیہ۔ دنیا وچ ناں تے کوئی چنگی شئے اے ناں بھیڑی۔ صرف سمجھ دا پھیر اے۔ میری لئی تاں ایہ جیل خانہ ای اے۔

رزنکرانٹز۔ گلڈسٹرن۔ اسیں حضور دی خدمت وچ حاضر رہواں گے۔
ہیملٹ۔ نہیں! ایہ نہیں ہوسکدا۔ میں تہانوں اپنا چاکر نہیں بنا سکدا۔ کیہ اپنی پرانی دوستی دے کارن میں تہاڈے کولوں ایہ پچھ سکنا ہاں کہ تسیں ایلسنور کیویں آئے او۔
رزنکرانٹز۔ حضور دی ملاقات لئی۔
ہیملٹ۔ سمجھو! میں تے ہن کنگال ہاں تے کسے دا شکریہ وی ادا نہیں کرسکدا۔ پر میں تہاڈا شکریہ ادا کرنا ہاں۔ پر مترو! میں جاننا ہاں کہ ایس شکریے دی قیمت اک کوڈی وی نہیں۔ کیہ تہانوں سدیا نہیں گیا۔ کیہ تسیں اپنی مرضی نال آئے او۔ بولو سچ سچ بولو۔ نہیں کھول کے دسو۔
گلڈسٹرن۔ حضور اسیں کیہ دسیئے۔
ہیملٹ۔ ایہو گل۔ کہ تہانوں سدیا گیا اے۔ ایہ تاں تہاڈیاں اکھاں وی پیاں کہندیاں نے۔ جنہوں تہاڈی شرافت لکا نہیں سکدی میں جاننا ہاں کہ بادشاہ تے ملکہ نے تہانوں بلوایا اے۔
رزنکرانٹز۔ کیوں حضور!
ہیملٹ۔ کہ تسیں مینوں کجھ سکھاؤ پڑھاؤ۔ پر میں تہانوں ایس پرانے پیار دی سونہہ دے کے کہنا ہاں۔ جہڑا بال پنے وچ اساڈے وچ ہوندا سی۔ کہ تسیں میرے نال انصاف کرو تے مینوں کھول کے دس دیو کہ تہانوں سدیا گیا اے کہ نہیں۔
گلڈسٹرن۔ حضور اسانوں سدیا گیا اے۔

ہیملٹ ۔ ہن میں تہانوں دسّاں گا کہ کیوں! مینوں اُہ پہلے ای معلوم سی تے بادشاہ نال جیہڑا تسیں ایس گل نوں لکان دا وعدہ کیتا ہویا اے اُہدے وِچ کوئی فرق نہیں آوے گا۔ گل اِہ وے کہ کجھ کُو ناں توں میں ساریاں خوشیاں چھڈ بیٹھا ہاں ۔ میرے من دا کنول کسے ویلے نہیں کھڑدا ۔ اِہ سندر دھرتی مینوں اجاڑ پہاڑی دِسدی اے اِہ رُت اِہ سماں، اِہ نیلا آکاش، اِہ مینا کاری دی چھت مینوں گندگی جاپدی اے ۔ انسان رب دی سب توں وڈی کاریگری اے ۔ رب نے ایس نوں عقل سمجھ تے مراتبہ دِتا۔ اسن تو سوہنا عملاں وِچ فرشتہ تے عقل سمجھ وِچ خدا دے لاگے لاگے پہنچ جاندا اے ۔ پر میریاں نظراں وِچ خاک پتلے دی کوئی قدر نہیں، عزت نہیں ۔ اتے مینوں کوئی مرد یاں کوئی تینوں خوش نہیں کر سکدی بھانویں تیرا ہاسا اِہ آکھدا اے کہ کوئی زنانی مینوں خوش کر سکدی اے ۔

رزنکرانٹز ۔ نہیں حضور! میرے خیال وِچ کوئی گل نہیں سی ۔

ہیملٹ ۔ تے جد میں کہیا سی کہ مینوں کوئی خوش نہیں کر سکدا تے توں ہسیا کیوں سیں ۔

رزنکرانٹز ۔ حضور میں ایس لئی ہسیا ساں کہ جد کوئی بندہ بشر حضور نوں خوش ای نہیں کر سکدا تے پھیر اِہ تماشہ کرن والے پاتر جیہڑے حضور نے بلائے نے اُہناں دی خاطر مدارت کیہ ہووے گی ۔ اِہ ایکٹر اسانوں راہ وِچ ملے سن تے اُہ ایدھر ای آ رہے سن ۔

ہیملٹ ۔ جیہڑا ایکٹر بادشاہ دا پارٹ کرے گا ۔ اوہدا آدر بھا کراں گا۔ سورما اپناں تیر کمان ورتے گا ۔ پریمی دی ہوٹ دا رونا نہیں رووے گا ۔ مسخرا وی اپنا کم دل کرکے کرے گا تے اوہناں توں

ہسا دے گا ۔ جیہڑے معمولی جہی گل تے ہسن لگ پیندے سے جیہڑا زنانی دا پارٹ ادا کرے گا ۔ اوہنوں کھریاں گلاں کرن دی اجازت ہووے گی ۔ اِہ کیہڑا ایکٹر نے ؟ ۔

رزنکرانٹز ۔ اوہو ای جنہاں دا تماشہ ویکھ کے حضور خوش ہوندے ہوندے سن ۔ ورد بھرے ڈرامے کھیڈن والے

ہیملٹ ۔ گل کیہ اے ؟ اُہناں دا تے ناؤں دی بڑا سی تے آمدن دی چنگی چوکھی سی ۔ اِہ ہن شہر بشہر کیوں پھرن لگ پئے نے ۔

رزنکرانٹز ۔ نویں نویں قانوناں نے اُہناں نوں مجبور کر دتا اے

ہیملٹ ۔ کیہ لوکی ہن وی اُہناں دی اینی ای قدر کردے نے جنی کہ اسا ڈے ویلے کردے سن ۔

رزنکرانٹز ۔ نہیں حضور! ہن اوہ پہلی گل کتھے ؟

ہیملٹ ۔ گل کیہ ۔ ہن اُہناں وِچ اُہ کمال نہیں رہیا ۔

رزنکرانٹز ۔ نہیں حضور اُہناں دے ہنر تے اوہو ای نے پر ہن اک اجیہی کمپنی بن گئی اے جیہدے وِچ چھوٹے چھوٹے منڈے کم کردے نے کمپنی کیہ اے ۔ کانواں دا آلھنا اے ۔ جیہدے وِچ بال خوب رولا پاؤندے نے تے تماشہ ویکھن والے واہ واہ کردے نے تے تاڑیاں ماردے نے لوکی اجکل اُہناں نوں ای زیادہ پسند کردے نے ڈرامے لکھن والے وی چنگی طرحاں اُہناں ڈرامیاں وِچ لوکاں دی پان پت لاہندے نے ۔

ہیملٹ ۔ کیہ اُہ چھوٹے چھوٹے منڈے ای ہوندے نے ۔ اِہ تھیٹر کیویں چلائے نے ہو تے اُہناں منڈیاں نوں مزدوری کون دیندا اے ؟

(اندروں واجے گاجے دی آواز آوندی اے)

گلڈ سٹرن ۔ لؤ حضور ایکٹر آ گئے جے۔

ہیملٹ ۔ لؤ بھئی میرے نال ہتھ ملاؤ ۔ میں تہاڈا سواگت کرنا ہاں۔ میں انہاں ایکٹراں نال ذرا ڈھیر دھیان داری ورتاں گا جہدے توں میرے ایس چاچے نوں جہڑا میرا پیو اے تے میری ایس ماں نوں جہڑی ہن میری چاچی بنی ہوئی اے چنگا دھوکا لگے گا۔

گلڈ سٹرن ۔ کیویں حضور!

ہیملٹ ۔ میں تاں مطلب دا پاگل ہاں

(پلونیس اندر آوندا اے)

پلونیس ۔ کیوں بھئی راضی خوشی تے ہو ناں۔

ہیملٹ ۔ او بھئی سنو! دونویں سنو۔ اِہ بال اجے اپنے نہالچیاں وچوں وی نہیں نکلیا۔

رزنکرانٹز ۔ اساڈی خوش قسمتی نال اساڈے کول اِہ دوجی واری آئیا اے۔ کیوں جو لوکی آکھدے نے بڈھا ویلا وی دوجا بال پنا ہوندا اے

ہیملٹ ۔ میں تہانوں پہلے ای اِہ دس دیناں ہاں کہ اسانوں صرف ایکٹراں دے پہنچن دی خبر دین آیا اے۔

پلونیس ۔ حضور میں اک خبر لے کے حاضر ہویا ہاں۔

ہیملٹ ۔ حضور میں وی تہانوں اک خبر سناتا ہاں ۔ جدوں ماکس روما وچ ایکٹر سی۔

پلونیس ۔ حضور دے بلائے ہوئے ایکٹر آ گئے نے۔

ہیملٹ ۔ اوہ ۔ اوہ ۔ اوہ۔

پلونیس ۔ حضور میں اپنے مان دی سونہہ کھا کے کہنا ہاں۔

ہیملٹ ۔ کیہ ہر ایکٹر کھوتے تے چڑھ کے آیا اے؟

پلونیس ۔ حضور اِہ دنیا دے بہترین ایکٹر نے۔ ٹریجڈی تے کومیڈی دیاں ساریاں قسماں دے ڈرامے اِہ کھیڈ سکدے نے۔

ہیملٹ ۔ او جیفتا ۔ بنی اسرائیل دے جج تیرے کول کیہ خزانے سن۔

پلونیس ۔ حضور اوہدے کول کیہ خزانہ سی۔

ہیملٹ ۔ کیوں؟ اوہدے کول اک سندر دھی سی جہدے نال اوہنوں ڈاہڈا پیار سی۔

پلونیس ۔ (اک پاسے منہ کر کے) اجے تیکر اہنوں میری دھی دا خیال اے۔

ہیملٹ ۔ کیوں بھئی بڈھے جیفتا کیوں میں جھوٹھ آکھیا اے

پلونیس ۔ حضور نے میہنوں جیفتا آکھیا اے ۔ میری وی اک دھی اے جہنوں میں پیار کرنا ہاں۔

ہیملٹ ۔ نہیں میرا مطلب اِہ نہیں۔

پلونیس ۔ حضور ہور کیہ مطلب اے۔

ہیملٹ ۔ جو رب نوں بھایا اوہ ہویا ۔ آ لؤ ایکٹر آ گئے۔

(چار پنج ایکٹر آوندے نے)

آؤ بھئی آؤ ۔ جی آیاں نوں ۔ تسیں تکلیف کر کے ایتھے آئے او۔ اسانوں تہاڈے آون دی بڑی خوشی ہے ۔ توں تے بڑا تا جانوں ایں پیندوں جدوں پہلاں میں ویکھیا سی ۔ اودوں تیری داڑھی نہیں سی۔

ہر من تے توں بڑا گبرو ہو گیا ایں۔ بہت تے تیری داڑھی وی نکل آئی تے
دو جیا توں تے رن دا پارٹ کردا ہوندا سیں۔ رب نہ تیری آواز کھوٹی
اشرفی وانگن وگڑ تاں نہیں گئی۔ لؤ آؤ پھیر کوئی سوہنے تے سواد لے
دو بول سناؤ تے اپنا ہنر وکھاؤ۔

پہلا ایکٹر۔ حضور! کہیے جے بول بولئے۔

ہیملٹ۔ چوکھا چر ہویا اے میں تہاڈے موہنوں کجھ اک بول سُنے
پر اوہ تماشے وچ نہیں بولے گئے سن۔ کیوں جو اوہ عام لوکاں دی
پسند دے نہیں سن۔ پر مینوں تاں اوہ ڈاہڈے چنگے لگے سن۔ نہ تے
اوہ چیٹ پٹے سن نہ اوہناں وچ بناوٹ سی۔ اوہ بول جتھے پرائم
دا قتل دسیا ہویا اے۔ بس اوتھوں شروع کرو۔

پہلا ایکٹر۔ (اک لمی چوڑی تقریر کردا اے)

پلونیس۔ تقریر تے بڑی لمی چوڑی اے۔

ہیملٹ۔ ایکٹر! تو گھبرا نہیں توں بولی جا۔ ایس بڈھے تے ہاسے
مخول دا کوئی گون یا کوئی فحش قصہ ای چنگا لگدا اے جیکر کجھ ہور ہووے
تاں تے سنیاں سنیاں ای سوں جاوے گا۔ ہن توں ملکہ ہکوبا دا حال سُنا۔

پہلا ایکٹر۔ ہن جس کسے ملکہ نوں سر تے ٹاٹ دا ٹوٹا دھریا ہویا ہویا ڈٹھا
ہووے تے ...!

ہیملٹ۔ ٹاٹ نال سر ڈھکیا ہویا۔

پلونیس۔ "سر ٹاٹ نال ڈھکیا ہویا" ایہہ تے عجیب فقرہ اے۔

پہلا ایکٹر۔ تے اوہ ننگے پیریں پاگلاں وانگن ایدھر اودھر نسدی پھردی
اے تے اگ دے لمبوآں والے۔۔۔ دل وچ وی ہول پیا اٹھدا اے۔

کر کدھرے اپنیاں اکھیاں دے ہنجوواں نال اہناں نوں بجھا نہ دیوے
تے جیہس سر تے کدی تاج رہندا سی اوہدے تے ہن بوری دا ٹاٹ اے جنوں
اینویں ای لپیٹ لیتا اے جنے وی ایہہ درد بھریا سین تکیا ہووے گا اوہ تے
تقدیر نوں کیہ کیہ کجھ نال کہیا ہووے گا۔ پر جدوں اسمان والیاں نے ایہہ
تکیا ہووے گا۔ کہ کیویں پر ہوش ملکہ ہکوبا دے خصم پرائم دے ٹکرے
ٹکرے کر رہیا اے۔ اتے ایس دا ملکہ نوں اینا دکھ ہویا ہووے گا۔
کراہنے رون تے کرلاؤن دے پاروں اسمان دیاں اکھاں وچوں
ہنجوں ڈگ پئے ہون گے۔

پلونیس۔ ویکھو ناں! ایکٹر دا تے رنگ وی بدل گیا اے تے ایہدیاں
اکھاں وچ کیویں ہنجو آ گئے نیں۔ بس کھٹی بس، اگے نہ کہویں۔

ہیملٹ۔ چنگا بس کر۔ باقی اسیں پھیر سناں گے۔ اچھا۔ پلونیس جی
تسیں ایہناں ایکٹراں دے رہن سہن دا چیا پربندھ کرو کہ ایہناں نوں
کوئی تکلیف نہ ہووے۔ کیوں جو ایہہ ایکٹر اپنے سمے دے اتہاس نے
اتے تہاڈی قبر دی تختی تے لکھے ہوئے شبد تاں مٹ سکدے نے
پر ایہناں دے بولے ہوئے بول کدی نہیں مٹ سکدے۔

پلونیس۔ میں ایہناں دی حیثیت دے انوسار ایہناں دی خاطر آدر
کراں گا۔

ہیملٹ۔ نہیں نہیں، ایہناں دی چنگی طرحاں خاطر آدر کر دا ایہناں دی
حیثیت دے انوسار نہیں اپنی شان دے انوسار۔

پلونیس۔ آؤ بھئی آؤ۔

ہیملٹ۔ جاؤ مترو۔ ایہدے نال جاؤ اسیں کل اک ناٹک ویکھاں گے

کیوں تسیں کنزا گودے قتل والا ناٹک دِکھا سکو گے؟
ایکٹر۔ جی سرکار۔
ہیملٹ۔ چنگا میں کل رات ایہو ناٹک تکاں گا تے کجھ تھوڑے جے
بول میں آپ دی تہاتوں لکھ دیاں گا۔ اُنہاں نوں کدھرے ناٹک
وچ کھپا دینا۔
ایکٹر۔ جیویں حضور دا حکم۔
ہیملٹ۔ چنگا تسیں سارے ایہدے نال جاؤ۔ پر رستے وچ ایہنوں
ٹچکراں نہ کرنا۔
(ایکٹر چلے جاندے نیں)
لے بھئی روزنکرانٹز تے گلڈ سٹرن ہن اسیں کل رات نوں ملاں گے۔
روزنکرانٹز۔ جیویں حضور دی مرضی۔
ہیملٹ۔ چنگا پھیر اللہ بیلی۔ ا رب دا شکر اے کہ میں ہن اکلا واں۔
ہائے میں وی کتاں ذلیل تے بھیڑاں واں۔ ایہہ ایکٹر صرف ناٹک دی خاطر
جو مونہوں بولدے نے اپنے آپ نوں اوسے رنگ وچ رنگ دیندے نے
جیہڑا ملکہ حکویا دا پارٹ کردا اے اوہ بالکل حکویا بن جاندا اے پر جو کجھ میرے
نال بیتی اے جیکر اوہدے تے بیت دی تے اوہ اینا روندا کہ سٹیج تے
ہنجواں دا ہڑ آ جاندا تے اوہ ایسے زور دی تقریر کردا کہ تماشہ ویکھن والیاں
دے کناں دے پردے پاٹ جاندے۔ ایہدا دھیان دے دل تے سٹ
وجدی۔ پاپی پاگل ہو جاندے پر میں جہدے سینے اندر بدلے دے لمبو
لگے ہوئے نے جہدا دل انتقام دی اگ وچ سڑ رہیا اے۔ مونہوں
کجھ وی نہیں بول سکدا۔ اوس بادشاہ دی خاطر وی نہیں جہدا تخت تے

تاج تے اوہدی جند تے جان دھوکے تے فریب نال کھوہ لئی گئی اے کیہ
میں کائر ہاں میتوں کیہڑا کمینہ آکھدا اے؟ کیہ میتوں کوئی کپٹی آکھ
سکدا اے؟ پر نہیں۔ جیکر میتوں کوئی اہدے توں وی ذلیل کرے
تے میتوں کوئی گلہ نہیں۔ جیکر میں اہ سب کجھ نہیں تے پھیر کیوں ناں
میں ایس ظالم تے اوہدی چاچے دے ٹوٹے کر کے چیلاں کانواں
نوں کھوا دتے۔ ایس خونی نوں اپنی کرتوتاں تے کجھ شرم نہیں آوندی
پر میں اجے تیکر اوہدا کجھ وی وگاڑ نہیں سکیا۔ تے اونہوں ہواں نوں پیا
تلواراں مارناں تے جھوٹھے دعوے پیا بنھناں جیویں اک رنڈی کسے
نویں شکار نوں پھسان دی خاطر پریم دیاں مٹھیاں مٹھیاں گلاں کر
دی اے۔ پر جو کجھ کہندی اے اوہ کرن دی نیت نہیں رکھدی۔
میں ایکٹراں نوں آکھاں گا۔ کہ جیویں میرے پیو دا خون کیتا گیا اے
اجیہا ای کوئی ناٹک دکھاؤن تے میں گوہ نال اپنے چاچے دیاں
اکھاں ول تکدا رہاں گا۔ تے ایہہ سچی گل معلوم کر لواں گا۔ کھورے
اوہ بھوت کوئی شیطان ہووے کیوں جو شیطان جیہڑا روپ چاہن
دھار لیندے نے ایس لئی میں ناٹک نوں ساری گل دا پتہ لواں گا۔

تیجا ایکٹ

پہلا سین

(بادشاہی محل دا اک کمرہ ۔ بادشاہ ملکہ، پلونیس، اوفیلیا
رزنکرائنز، اتے گلڈنسٹرن کمرے وچ آوندے نے)

بادشاہ ۔ کیہ شہزادے نال گل بات کر کے تہانوں کجھ پتہ لگا اے
کہ اوہ کیوں کیوں اپنا جیون پاگل پنے وچ نشٹ کر رہیا اے ۔

رزنکرائنز ۔ حضور! شہزادہ ایناں تے جاندا اے کہ اوہ پاگل ہندا
جاندا اے ۔ پر کیوں ؟ ایہہ اوہ نہیں دسدا ۔

ملکہ ۔ اوہ تہانوں ملیا تے چنگی طرحاں اے ناں ؟

رزنکرائنز ۔ حضور ! ول طرحاں ۔

گلڈنسٹرن ۔ پر انج جاپدا سی کہ انہاں نوں اوہدے لئی بڑا یتن کرنا
پیا اے

رزنکرائنز ۔ آپ نے بہت گھٹ سوال کردے سن پر اسیں جو
سمجھدے ساں اوہدا جواب دیندے سن ۔

ملکہ ۔ تسیں اوہنوں کسے کھیڈ تماشے ول دی لیایا کہ ناں ؟

رزنکرائنز ۔ ملکہ سلامت! شہزادے نے کجھ ایکٹراں نوں بلایا سی اوہ
اسانوں رستے وچ ملے ۔ اساں اوہدا ذکر شہزادے نال کیتا ۔ شہزادہ
ایہہ سن کے بڑا راضی ہویا ۔ ہن اوہ ایکٹر محل وچ موجود ہین ۔ شہزادے
نے انہاں نوں حکم دتا اے کہ اج رات اوہ تماشہ دکھاون ۔

پلونیس ۔ ایہہ گل سچ اے ۔ شہزادے نے مینوں آکھیا اے کہ میں
حضور تے ملکہ سلامت دوہاں نوں شہزادے ولوں بینتی کراں کہ اوہ
وی تماشہ تکن ۔

بادشاہ ۔ اوہ بیٹے ۔ میں تاں بہت خوش ہاں ۔ شکر اے شہزادہ دی ایس
پاسے دھیان لگا اے ۔ تسیں رزنکرائنز تے گلڈنسٹرن شہزادے
دا دل پرچاوندے رہو ۔

رزنکرائنز ۔ حضور دا فرمان سر متھے تے ۔

(رزنکرائنز تے گلڈنسٹرن چلے جاندے نے ۔)

بادشاہ ۔ پیاری ملکہ تسیں وی ذرا باہر چلے جاؤ ۔ اسیں ہیملٹ
تے اوفیلیا دی ملاقات دا پربندھ کیتا ہویا اے تے آپ ایتھے
کدھرے لک چھپ کے انہاں دیاں گلاں سناں گے تے ایہہ
ٹوہ لاواں گے کہ شہزادے دا ایہہ پاگل پن عشق دے ہتھوں
ایں یاں اوہدا کوئی ہور سبب اے ۔

ملکہ ۔ جیویں بادشاہ دا حکم ۔ سن اوفیلیا تیرا سہپن تے سنار تا
دے جادو نال جے شہزادہ ول ہو جاوے تے دوہاں دے
دھن بھاگ ۔

اوفیلیا ۔ ملکہ سلامت ۔ میں اپنی پوری واہ لاواں گی ۔

(ملکہ چلی جاندی اے)

پلونیس ۔ اوفیلیا! ایدھر آ ۔ بادشاہ سلامت تے میں ایتھے لک کے بہہ جاندے ہاں ۔ توں اہ کتاب پڑھ ۔ کیوں جو شہزادہ اہ سمجھے کہ توں اکلی بیٹھی اہ کتاب پڑھ رہی ایں ۔ جیکر بندہ چاہوے تے پوترتا تے نیکی نال خود شیطان نوں نیک بنا سکدا اے ۔

بادشاہ ۔ (دکھی ہو کے) وزیر دی گل تے سینے تے تیر وانگن لگی اے ۔ کسے رنڈی دا بناوٹی حسن سچے حسن دے ساہمنے ایناں بھیڑا لگدا ۔ جنیاں مینوں اوہ نیکیاں، بھیڑیاں لگ دیاں نیں جہڑیاں میں اپنے بھرا دے خون نوں چھپاون لئی کر رہیا ہاں ہائے میرے دل تے اہ بھار ۔

پلونیس ۔ حضور! شہزادہ آ رہیا اے، آؤ لک جایئے ۔

(بادشاہ تے پلونیس لک جاندے نے تے ہیملٹ کمرے وچ وڑدا اے)

ہیملٹ ۔ جیوناں کہ مرناں! مینوں ایہدا فیصلہ کرنا ایں ۔ کیہ اوہ گل چنگی اے ۔ کہ تقدیر دیاں ٹھوکراں کھایئے ۔ زمانے دے دکھ جھلدے لئے تے سی نہ کریئے ۔ یاں دکھ دے پہاڑاں نال ٹکراں مار مار کے مر جایئے ۔ موت دی اک نیندر اے جیویں نیندر وچ بندہ دل دیاں ٹیساں توں چھٹ جاندا اے ۔ اینویں ای تھوڑے بندہ مر کے دکھاں توں چھٹ جاوے ۔ پر ستیاں بندہ کجھ سپنے وی تک لیندا اے ۔ تے جیکر موت والی نیندر وچ وی ایس جیون دا کوئی سپنا آ گیا تے پھیر کیہ ہووے گا جے ایہہ نہ ہووے تے ہر بندہ رب کولوں موت منگے موت! دنیاں دیاں ساریاں مصیبتاں تے دکھاں توں بچن لئی ۔

(اوفیلیا دس پیندی اے) کڑیئے منڈیا رے رب کولوں میرے گناہواں دی معافی وی منگیں ۔

اوفیلیا ۔ حضور! مدت دے بعد درشن ہوئے نیں ۔ کیہ حال چال اے ۔

ہیملٹ (ڈاہڈا احتراماں بن کے) میں تہاڈا شکریہ ادا کرنا ہاں، چنگا واں رب دا شکر اے ۔

اوفیلیا ۔ حضور دے کجھ تحفے میرے کول سن ۔ کتنے چر توں میں انہاں نوں واپس کرنا چاہندی ہاں ۔ میں بینتی کرنی ہاں کہ حضور اوہ لے لین ۔

ہیملٹ ۔ کیوں میں کیہ واپس لواں ۔ میں تاں کدی تینوں کجھ دتا ای نہیں ۔

اوفیلیا ۔ حضور اچھی طرح جان دے نیں کہ حضور نے آپ اوہ مینوں دتے نیں ۔ اوہ خالی تحفے ای نہیں سن ۔ انہاں دے نال پریم بھریاں مٹھیاں مٹھیاں گلاں وی سن ۔ پر ہن جد اوہ پریم ای نہیں رہیا ۔ اوہ تحفے کس کم ۔

ہیملٹ ۔ کیہ توں سچی ایں؟

اوفیلیا ۔ حضور!

ہیملٹ ۔ کیہ توں سنار ایں!

اوفیلیا ۔ میں حضور دا مطلب نہیں سمجھی ۔

ہیملٹ ۔ جے توں سچی وی ایں تے سوہنی وی تے پھیر تیری سچائی نوں تیری سندرتا نال کوئی سمبندھ نہیں ۔

اوفیلیا۔ حضور! سچائی توں ودھ کے دی سندرتا دا کوئی ساتھی ہو سکدا اے۔

ہیملٹ۔ ٹھیک اے۔ حسن دی طاقت سچائی تے نیکی توں اہناں بھیڑوتوں بدل سکدی اے۔ جناں نیکی تے سچائی سندرتا توں چنگیائی وچ نہیں بدل سکدے۔ پر ہن تاز مانا ایہو ای سمجھدا اے کدی میں تیرے نال ضرور پریم سی۔

اوفیلیا۔ جی حضور نے ایہو ای مینوں یقین دوایا سی۔

ہیملٹ۔ پر تینوں اہ یقین نہیں کرنا چاہیدا سی۔ کیوں نیکی۔ کدے دی سارے بھیڑ انسان وچوں کڈھ نہیں سکدی۔ ایس لئی مینوں کدے دی تیرے نال عشق نہیں سی۔

اوفیلیا۔ اوئی اللہ! میرے نال ایناں دھوکا ہویا۔

ہیملٹ۔ توں کسے گرجے وچ جا رہ جے ایس دنیا وچ رہیوں تے ضرور پاپیاں نوں جنم دیویں گی۔ میں دی اجے کنے پاپ کر چکا ہاں۔ میری ماں مینوں ناں ای جمدی۔ میں وڈا گھمنڈی اتے مردے دم تیکر اپنے بدلے نوں نہیں بھُلن والا ہاں۔ میرے پاپ اپنے ڈھیر نیں کہ کول اینی دہل نہیں کہ ایہناں نوں کھول سکے دساں۔ اسیں سارے پاپی اتے شیطان ہاں اساڈی کسے گل تے وشواس نہیں کرنا چاہیدا۔ تیرے لئی ایہوای چنگا اے تے توں کسے گرجے وچ جا رب رب کریں۔ ہلا تیرے پتا جی کتھے نے

اوفیلیا۔ اپنے گھر۔

ہیملٹ۔ گھر دے بوہے بند کر چھڈیں کہ مڑ کے آہ بوہیوں باہر نکل کے کھیڈ نال ہون۔ چنگا۔ رب دے حوالے۔

اوفیلیا۔ ربا! اہ کیہ ہویا اے؟ اپنی مہر کریں۔

ہیملٹ۔ جیکر توں ویاہ کیتا تے دھاجوئیں توں کنی ای نیک پاک کیوں نہ ہووئیں توہمتاں تے بدنامیاں توں کدی دی بچ نہ سکیں گی۔ جا کسے گرجے وچ جا رہ جیکر ویاہ ضرور کرنا ایں تے کسے گا کھڑ دے اُلو نال کریں۔

اوفیلیا۔ آسمانی فرشتیو اہدی رکھشا کرو۔

ہیملٹ۔ میں سنیا اے توں اپنے منہ نوں رنگاں نال سوارنی ایں۔ رب تینوں اک مکھ دیتا سی۔ پر توں اہنوں کجھ ہور دھوڑ بنا رہی ایں۔ توں تاں ہن نخریاں نال منہ اپنا بنا کے گلاں کرنی ایں۔ اپنے بھیڑاں نوں بھلا کہنی ایں۔ ایسے لئی میں پاگل ہاں۔ سن میں اہ کہنا ہاں کہ ہن ویاہ ڈھیر نہیں ہون گے۔ جنے لوک ویاہے ہوئے نے اہناں وچوں اک نوں چھڈ سارے جیون گے تے جنے کوارے نے اہ کوارے ای رہن گے۔ جا کسے گرجے وچ چلی جا۔

اوفیلیا۔ ربا! کیا سوہنا سوربا اتے گھبرو جوان سی۔ اہدیاں گلاں دا کسے کول جواب نہیں۔ اہدی تلوار دی ددر نیڑے دھاک سی۔ ماں پیو دیاں اکھاں دا چانن تے راج پاٹ دا سدا بہار پھُل سی۔ ہائے اہ کیہ قہر ٹٹا! اہ کیہ ظلم ہویا اے۔ میرے توں ودھ بھیڑے لیکھ ہور کہدے ہون گے۔ جہدے کناں نال بہ سیتم ہویاں

پیارہ بھریاں گلاں سنیاں۔ ریا پاگل پنے نے اہدا منڈا حال کیوں کردتا اے۔

(بادشاہ تے پلونیس پھر آؤندے نے)

بادشاہ۔ اہدے پاگل پن دا کارن عشق کدے نہیں ہو سکدا۔ اہدے دل وچ کوئی گل پکی طرح بہہ گئی اے۔ جہڑی نکل نہیں سکدی تے اوہ جاپدی دی وڈی خطرناک اے۔ ایس لئی میں اہنوں انگلستان گھلاں گا کہ اہ اوتھوں دے راجیاں کولوں جہڑے خراج مار کے بیٹھے ہوئے ہیں، وصولی کر لیاوے کھورے نویاں نویاں تھاواں تے قدرت دے عجوبے تکن نال اہ کجھ ول ہو جاوے۔ پلونیس تیرا کیہ خیال اے؟

پلونیس۔ حضور! اج شہزادہ ضرور ول ہو جاوے گا۔ پر میں تے ہن وی ایہو ای کہاں گا کہ اہ پاگل پن پریم توں ای شروع ہویا اے۔

اوفیلیا! شہزادے نال اساں تیریاں ساریاں گلاں سن لیاں نے۔ ہن جیویں بادشاہ سلامت دی مرضی۔ ٹھیک تاں ایہو ای اے۔ کہ اہ اج دے تماشے توں بعد شہزادے نوں جان دا حکم دین تے نالے ملکہ سلامت نوں وی آکھیا جاوے۔ کہ اوہ شہزادے کولوں ایس دکھ دا کارن پچھن۔ ماں پتر دیاں گلاں میں لک کے سناں گا۔ جیکر سلامت دی کجھ سوء نہ کڈھ سکن پھیر بھانویں شہزادے توں انگلستان گھلیا جاوے تے بھاویں اینتھے ای کسے قلعے وچ نظر بند کیتا جاوے۔

بادشاہ۔ ضرور ایہو کرنا چاہیدا اے۔ جدوں کوئی وڈا آدمی پاگل ہو جاوے اوہنوں کھلا نہیں چھڈنا چاہیدا۔

دوجا سین

(بادشاہ دے محل دا اک کھلا سارا کمرہ ہیملٹ تے تماشہ کرن والے ایکٹر اندر آؤندے نے)

ہیملٹ۔ بے بھئی جہڑا قصہ میں سنایا سی۔ توں وی شنا پر اہ دھیان رکھیں کہ دوجے ایکٹراں وانگوں اینویں ای تاں سنگھ پاڑیں تے ناں بدو بدی ہتھ پیا ہلادیں۔ بس جھکے جھکے چلیں زبردستی دا زور میتوں ڈاہڈا بھیڑا لگدا اے۔ بھانویں ہیٹھ لے درجے وچ بیٹھے ہوئے اہدے تے کناں ای خوش کیوں نہ ہون۔

ایکٹر۔ جیویں سرکار دا حکم۔

(ایکٹر باہر چلے جاندے۔ پلونیس تے رزنکرائنز اندر آؤندے نے)

پلونیس۔ حضور! بادشاہ تے ملکہ سلامت دوویں تماشہ ویکھن لئی تشریف لیا رہے ہیں۔

ہیملٹ۔ ایکٹراں نوں آکھ وجلدی کرن

(پلونیس چلا جاندا اے)

رزنکرائنز تے گلڈسٹرن نوں شہزادہ آکھدا اے تسیں دوویں ای حیلہ کر کے تماشے نوں جلدی شروع کرا دیو۔

رزنکرائنز تے گلڈسٹرن جیویں سرکار دی مرضی۔

ہیملٹ۔ کہڑا ایں! توں ہوریشیو ایں!

(ہوریشیو اندر آؤندا اے)

ہوریشیو۔ حضور چاکر حاضر اے۔

ہیملٹ ۔ اُہ لعنتی تیرے جیہا ایا ندار بندہ اسانوں آج تیکر نہیں ٹکریا۔

ہوریشیو ۔ حضور شرمندہ کردے نے ۔

ہیملٹ ۔ راہ تاں سمجھیں کہ میں تینوں خوش کرن لئی راہ آکھیا اے کیوں جو خوشامد تاں کسے لوبھ دی خاطر ہوندی اے تے تیرے کول تیرے ستار سبھاؤ نوں چھڈ ہور کوئی گن نہیں ۔ ایہو تیرا آسرا اے ۔ غریباں دی خوشامد کون کروا اے ۔ خوشامدی تے امیراں دی خوشامد کردے نے ہوریشیو جدوں میرے متر تے وشواس گھاتک دیروا کرن لوگ ہوئیا۔ تے تینوں میں اپنا متر چنیا ۔ کیوں توں وی دکھاں وی دیاں اوکڑاں ہس ہس کے جھل رہیا ایں چنگا آج راتیں اجیہا تماشہ دکھایا جاوے گا جہدے سین میرے پتا جی دی موت نال ملدے جلدے ہون گے ۔ توں میرے چاچے دل گوہ نال تکدا رہویں ۔ تماشے وچ اجیہاں گلاں وی ہون گیاں جہڑیاں میرے چاچے دے پاپ نوں ننگا کر دین گیاں تے جیکر راہ نال ہویا تے پھر اوہ بھوت سمجھ لئیں کوئی شیطان سی پر توں گوہ نال تکدا رہیں تے مڑ کلے بیٹھ کے رائے میل لواں گے۔

ہوریشیو ۔ حضور ایس اپنے گوہ نال ویکھاں گا کہ جے اوہ کوئی چیز چرا دے تے میں اوہنوں نال پھڑ سکاں تے اہناں ٹل بھراں گا۔

ہیملٹ ۔ اوہ ویکھ ۔ بادشاہ تے ملکہ تماشہ ویکھن لئی آوندے نیں لے میں ہن پھر جھلا بن جاناں ہاں ۔ توں کتے بہہ جا۔

(ڈھول ڈھمکے دی آواز آوندی اے ۔ بادشاہ ، ملکہ ، پلونیس ، اوفیلیا ، رزنکرانٹز ، گلڈنسٹرن دوجے وزیر تے نوکر چاکر تے پہرے دار

مشالاں پھڑی آوندے نیں)

بادشاہ ۔ کیوں بھئی ہیملٹ ! کیہ حال اے تیرا؟

ہیملٹ ۔ ڈھڈ بھر کے کھاناں ہاں

بادشاہ ۔ بھئی میں تے پچھیا اے تیرا حال کیہ اے ۔ راہ تاں نہیں پچھیا توں کھانا کیہ ایں۔

ہیملٹ ۔ چنگا ! میں وی پھر اوہ نہیں آکھیا۔

(پلونیس نوں کہندا اے)

اک واری تساں آکھیا سی کہ جد تسیں ودیارتھی سو تسیں تماشہ کردے سو۔

پلونیس ۔ حضور ! تماشہ کردا ساں تے لوکی بہتوں چنگا ایکٹر آکھدے سن ۔

ہیملٹ ۔ توں کاہدا پارٹ کردا سیں ؟

پلونیس ۔ میں جولیس سیزر بندا ساں ۔

ہیملٹ ۔ ایکٹر تماشہ کرن لئی تیار نیں ؟

رزنکرانٹز ۔ حضور دے حکم نوں اڈیکدے نے ۔

ملکہ ۔ ہیملٹ پیارے یا ۔ ایدھر میرے کول آ کے بیٹھ ۔

ہیملٹ ۔ نہیں ماتا جی ! ایتھے اک ہور دل موہن والی شے ہوے ۔

پلونیس ۔ (بادشاہ نوں) حضور ! تکیا جے شہزادہ کی فرما رہیا اے ۔

ہیملٹ ۔ (اوفیلیا نوں) کیہ میں تواڈی گود وچ بیٹھ جاواں ۔

(اینا آکھ کے اوہ اوفیلیا دے پیراں کول بہہ جاندا اے)

اوفیلیا ۔ حضور اِہ کیویں ہو سکدا اے ؟

ہیملٹ ۔ میں چاہنداں کہ بیٹھ نوں تیرے گوڈیاں نال لانواں

اوفیلیا ۔ ایس دیلے تے حضور کجھ دل چاہ پڑے تے ۔

ہیملٹ ۔ کیہ ! میرے جی دا کھچنی ایں ؟

اوفیلیا ۔ جی حضور ہا

ہیملٹ ۔ خوش رہن تو ہناں اساڈا ہور کم ای کیہ اے ویکھاں میری ماں کنی خوش اے ۔ لحانویں میرے پتا نوں مریاں دو گھنٹے ای ہوئے ہین ۔

اوفیلیا ۔ حضور چار مہینے ہو گئے نے ۔

ہیملٹ ۔ ہائے اینے دن بیت گئے نے ۔ تے ہن مینوں سوگ دے کپڑے لاہ دینے چاہیدے نے ۔

(تماشہ شروع ہوندا اے تماشے وچ اک بادشاہ تے ملکہ دا حلدوں پاہلا پریم دکھایا جاندا اے ۔ ملکہ نوں پیار پیار کر دیاں کردیاں بادشاہ پھلاں دی سیج تے سوں جاندا اے ۔ ملکہ اوہنوں سُتیاں ویکھ چلی جاندی اے ۔ جھٹ کُ ٹھہر کے اک دوجا آدمی آوندا اے تے بادشاہ کن وچ زہر دیاں دو بوندان پا چھڈ جاندا اے ۔ ملکہ جد مڑ اوتھے آوندی اے تے بادشاہ نوں مریا ہویا تکدی اے تے روندی پِٹدی تے ڈھاواں ماردی اے ۔ نوکر چاکر آوندے نے بادشاہ نوں دفنا دتا جاندا اے ۔ خونی ہن ملکہ نوں سوغاتاں تے پاوق دے جتن کردا اے ۔ پہلاں تاں ملکہ نہیں پھسدی پر ہولی ہولی اوہدے نال راضی ہو جاندی اے ۔)

اوفیلیا ۔ حضور اہدا کیہ مطلب اے ؟

ہیملٹ ۔ اہدا مطلب اصل وچ شرارت اے

اوفیلیا ۔ اِہ سارا تماشا ایتے ای ہووے گا ۔ جیویں دسیا گیا اے ۔

(کہانی دسن والا ایکٹر آوندا اے)

ہیملٹ ۔ ایہہ لے اس لے ، کیہ کہانی اے

ایکٹر ۔ اسانوں امید اے کہ ایس درد بھرے ناٹک نوں تسیں آرام تے صبر نال تکو گے ۔

(دو ایکٹر آوندے نے)

اک ملکہ تے اک بادشاہ بنیا ہویا اے

ایکٹر بادشاہ ۔ سورج دیوتا دی رتھ پوری ۳۰ واری زمین دا چکر لا چکی اے تے چندرما ۳۶ واری زمین دے آلے دوالے گھم چکیا اے ۔ جدوں اسیں دو پریمی ویاہ دے بندھنا وچ بجھ گئے ۔

ایکٹر ملکہ : ۔ رب کرے اساڈا پریم امر ہو جاوے ساجن ! پر تسیں کجھ بدلے بدلے لگدے او ۔ کیہ تہانوں میرے تے وشواس نہیں رہیا میرے دل وچ تے اہ ہول پیا اٹھدا اے کہ جتھے ڈھیر پیار ہوندا اے اوتھے شک دی جلدی پے جاندا اے ۔

ایکٹر بادشاہ : ۔ سجنی ! میں ہن ڈھیر دن نہیں جیواں گا ۔ میرے ہاڈ پیر مینوں جواب دیندے جاندے نے ۔ پر توں جگ جگ جیویں تے میرے مرن نوں پچھا تینوں کوئی میرے جیہا ای جیون ساتھی مل جاوے ۔

ایکٹر ملکہ: ساجن اجیہاں گلاں نہ کرو تجے ہیں دوجا ویاہ کرلواں اہ میرا عشق پریم نہیں دھوکھا اے فریب اے۔ تے کوئی تینوں ویں دوجا ویاہ نہیں کردی جدتیک اوہ اپنے مالک دی ہاروتہ ہووے

ہیملٹ۔ بادشاہ نوں تے اوہ فقرے نیر دانگن چبھدے ہون گے

ایکٹر ملکہ۔ جہڑی تیندیں دوجا ویاہ کردی اے اوہدا کارن پریم نہیں ہونا! لوبھ ہوندا اے۔

ایکٹر بادشاہ۔ رب کرے جو کجھ تو کہنی ایں اوہ کردکھائیں پر انج دی ہوندا اے کہ بندہ کہندا کجھ اے تے کردا کجھ اے۔

ایکٹر ملکہ۔ مینوں ایس دنیا دا کھانا پینا تے سکھ نصیب نہ ہووے میرا دن دا چین تے رات دا آرام اڈ جاوے کہ میں اک دفعہ رنڈی کے سہاگن بناں

ایکٹر بادشاہ۔ اسانوں تیری سوہنہ تے وشواش اے چنگا میں ہن تھوڑی چر سوں لواں۔

ایکٹر ملکہ۔ رب کرے تہانوں چین لبھے تے اسیں دوویں کدی نہ وچھڑیے۔

ہیملٹ (ماں نوں) ماتا جی! تہانوں اہ تماشہ چنگا لگا اے۔

ملکہ:۔ میرے خیال وچ تے ملکہ نے کجھ ودھ ودھ کے گلاں کیتیاں نے۔

بادشاہ۔ شہزادے توں اہ کہانی سنی ہوئی اے اہدے وچ کوئی بیزاری والی گل تاں نہیں۔

ہیملٹ۔ نہیں حضور۔ اہ تاں ہاسے مخول دیاں گلاں نے، اہ

ویانا دے شہر دا قصہ اے۔ گنزاگو تے اوہدی بت تستا دا۔ کہانی تے سمجھ اوّل جہی اے۔ پر اسانوں کیہ اسیں کوئی پاپی ہاں۔

(لوسی نیس آوندا اے)

اہدا ناں لوسی نیس اے تے اہ ایکٹر بادشاہ دا بھتیجا اے۔

اوفیلیا۔ لیڈو جی! تسیں تے سب کجھ جاندے او۔

لوسی نیس۔ موقع تاں چنگا اے زہر دی ڈاہڈی تیز اے بادشاہ دی اکلا سُتا پیا اے۔ ایہنوں جلدا کر دیئے تے پھر موجاں مانیئے لے بھئی زہرے! اکھیریاں راتاں وچ بوٹیاں لبھ کے تن واری انہاں تے ہیکیٹ دا جنتر منتر پڑھیا ہویا اے لے ہن اپنا کمال دکھا۔ ایس سُتے ہوئے بندے دی جان لے تے اساڈے دل دیاں کلیاں کھڑ جان۔

(سُتے ہوئے بندے دے کن وچ زہر پاوندا اے۔

ہیملٹ۔ حضور! ہنکو تاں کیوں موہ مایا دے جال وچ پھس کے سُتے ہوئے بندے دے کن وچ زہر پا رہیا اے سوَن والے دا ناں گنزاگو اے۔ بڑا مشہور قصہ اے۔ اگے تکنا اہ خونی کیوں گنزاگو دی تیویں نال پریم دیاں پینگھاں پاوندا اے۔

اوفیلیا۔ اوہ ویکھنا! بادشاہ سلامت تے تخت توں اُٹھ کھلوتے نیں۔

ہیملٹ:۔ جھوٹی اگ توں ای ڈر گیا اے

ملکہ۔ حضور طبیعت تے ول اے؟

پلونیس۔ تماشہ بند کر دیو۔

بادشاہ : مشال لیاؤ۔

(سارے بولدے نے)

مشال لیاؤ۔ مشال!

ہیملٹ۔ اوہ ماریا ای۔ بتر نشانے تے وجا ای۔

ہوریشیو۔ حضور دا کہنا سچ اے۔

ہیملٹ۔ ہوریشیو۔ ہزار اشرفیاں شرط لاؤناں۔ بھوت نے جو کجھ کہیا سی سچ سی۔ بادشاہ دی حالت تکی او؟

ہوریشیو۔ ڈاہڈی چنگی طرحاں۔

ہیملٹ۔ ایہہ لے اوہ دنجھلی وجان والے آ گئے نیں چل سنیئے۔ بادشاہ جلنے تے اوہدا کم۔

(روزنکرانٹز تے گلڈسٹرن پھیر آوندے نے)

گلڈسٹرن۔ حضور! بادشاہ سلامت اپنے محل وچ چلے گئے نیں۔ انہاں دا کنے ڈاہڈا مندا حال اے۔

ہیملٹ۔ کیہ شراب ڈھیری پی لئی بنیں؟

گلڈسٹرن۔ نہیں حضور! اوہ تے اوکھ ای آپوں باہرے ہوندے نے پئے۔

ہیملٹ۔ پر مینوں ایہہ کیہ دسدے او۔ تاں بادشاہی حکیم نوں آکھو۔

گلڈسٹرن۔ حضور! ملکہ سلامت دی پریشان ہو رہیاں نے۔ نے انہاں دا فرماؤنا ایں کہ تساں جو کجھ اَج کیتا اے انہاں نوں اوہدے تے بڑی حیرانگی اے۔

ہیملٹ۔ کجھ ہور!

روزنکرانٹز۔ حضور! اوہ ساڈے توں پہلاں تہاڈے نال اکلیاں کجھ گلاں کرنا چاہندیاں نے۔

ہیملٹ۔ چنگا۔ انہاں دا حکم سر متھے تے۔

(اوہ لے دنجھلی وجاون والے آ گئے نے)

(ایہہ کہہ کے ہیملٹ اک دنجھلی والے کولوں دنجھلی لے لیندا اے) چنگا بھئی گلڈسٹرن تسیں جاؤ۔

(پلونیس اندر آوندا اے)

پلونیس۔ حضور ملکہ سلامت تہانوں بلا رہیاں نے۔ کوئی ضروری گل کرنی ایں۔

ہیملٹ۔ چنگا ماتا جی کول دی چلا ای جانواں گا۔

(پلونیس چلا جاندا اے)

چنگا بھئی تسیں جاؤ۔

(ہیملٹ نوں چھڈ سب ٹر جاندے نے)

رات دا ایہو ای ویلا اے جیہنوں دوجیاں ٹونیاں لئی چنگا آکھدے نے ایسے ویلے قبراں وچوں بھوت نکل دے نے۔ نرکھ دنیا والے پاسے اپنا منہ کھول دیندا اے۔ مینوں بُھکھداری نال کم کرنا چاہیدا اے دل وچ کجھ ہووے تے منہ تے کجھ۔ نیرو نے اپنی ماں نوں ووڈھ دتا سی۔ کدھرے میں وی ناں اوہ کر بیٹھاں۔

نتیجا سین

(بادشاہ دے محل دا کمرہ۔ بادشاہ، روزنکرانٹز تے گلڈ سٹرن
اندر آوندے نے)

بادشاہ۔ میتوں تے اہ شہزادہ ہن زہر لگن لگ پیا اے اہنوں
ہن کھل ہنیں دینی چاہیدی۔ تسیں انگلستان جان دیاں تیاریاں
کرو۔ ہیملٹ تہاڈے نال جاوے گا۔ ایجھے پاگل نوں میں اپنے کول
نہیں رکھ سکدا۔

گلڈ سٹرن۔ حضور! اسیں آپ ای جلدی جلدی تیاریاں کر رہے
ہاں۔ حضور دی سلامتی اتے سارے دی خیر اے۔

بادشاہ۔ ٹھیک اے تسیں جلدی نال سفر لئی تیار ہو جاؤ۔ اسیں جلدی
ای شہزادہ والا کنڈا اک پاسے کیتا چاہندے ہاں۔

روزنکرانٹز، گلڈ سٹرن۔ حضور! جنی جلدی ہو سکدی اے اسیں
کراں گے۔

(پلونیس اندر آوندا اے)

پلونیس۔ ان داتا! شہزادہ ہیملٹ ملکہ سلامت دے کمرے وچ اکلا
اوہناں نوں مل رہیا اے جے حکم ہووے تے میں پردے دے
پچھے لک کے ساریاں گلاں سناں۔ آشا تے ایہو ای اے کہ اوہ شہزادے
نوں چنگی طرحاں جھاڑن گیاں پر کدھرے اوہ نہ ہووے ماں دی ممتا پتر
دا ساتھ دین لئی تیار ہو جاوے۔

بادشاہ۔ میرے وفادار وزیر! میں تیرا شکریہ ادا کرنا ہاں

(پلونیس چلا جاندا اے)

بھرا دا خون کر کے میں اپنے منہ تے اجہی کالک مل لئی اے کہ رب دے
ساہمنے میں اہ منہ نہیں لجا سکدا۔ ایس لئی رب کولوں کیویں دعا منگاں میرے
گناہ مینوں رب دی درگاہ وچ جان نہیں دیندے۔ دنیا دیاں
عدالتاں وچ تے دھنواں دھن دے زور تے انصاف نوں دندیاں
چڑھا لیندے نے۔ پر ربی عدالت وچ تاں اہ نہیں ہوندا۔ پھر میں
کیہ کراں۔ توبہ تے پچھتاپ۔ پر اہ دی کیہ بنا سکن گے۔ جد دوں
سچے دل نال نہ ہون۔ میری آتما پاپاں وچ پھسی ہوئی اے۔ جنی نکلن
دی کوشش کردی اے۔ اودی ای پھسدی جاندی اے۔ اسمان دے
فرشتیو! میری رکھشا کرو۔ (بادشاہ جاندا اے تے اپنے خدا دے ساہمنے
سیس نوا دیندا اے۔

(ہیملٹ اندر آوندا اے۔)

ہیملٹ: ایس ویلے بادشاہ پوجا پاٹ وچ لگا ہویا اے کیہ
میں ایسے حال وچ ایس نوں وڈھ دیاں۔ جیکر اہ کیتا تے اوہ سدھا
بہشتاں وچ جائے گا تے کیہ انج میں بدلہ لے لواں گا۔ ذرا سوچ لواں
نہیں انج نہیں۔ اہنوں تاں اوس ویلے مارنا چاہیدا اے جس ویلے
اہ کوئی شیطانی کم کر رہیا ہووے۔

بادشاہ۔ رب دے اگے بینتی کر رہیا ہاں۔ زبان بولدی اے
پر دل اہدے نال نہیں۔ اہ بینتی کیویں منظور ہو سکدی اے

چوتھا سین

(ملکہ دا سون دا کمرہ ۔ ملکہ تے پلونیس اندر آؤندے نیں)

پلونیس ۔ حضور! شہزادہ ہنے آؤندا اے ۔ اہدے چنگی طرحاں کن کھچیاں نے کہ اوہنے بہت تنگ کیتا اے تے بس تسیں ای بادشاہ سلامت دے غصے توں بچاؤندی رہی ہو۔

ہیملٹ ۔ آوازاں دیندا آؤندا اے ماتا جی! ماتا جی!!

ملکہ ۔ ہیملٹ! توں اپنے پتا جی نوں ناراض کر دیتا اے ۔

ہیملٹ ۔ ماتا جی! تساں میرے پتا جی نوں ناراض کر دتا ہے۔

ملکہ ۔ بس! توں ایناں منہ پھٹ ہو گیا ایں۔

ہیملٹ ۔ ماتا جی! کیہ فضول سوال کر رہی ایں۔

ملکہ ۔ پتر! توں اہ کیہ حال بنایا ہویا اے!

ہیملٹ ۔ ماتا جی! تساں اہ کیہ حال بنا دتا اے!

ملکہ ۔ پتر! کیہ توں مینوں بھل گیا ایں۔

ہیملٹ ۔ میں پوتر صلیب دی سونہہ کھاندا ہاں ۔ میں تہانوں نہیں بھلیا ۔ تسیں ملکہ او تے اپنے مرن والے پتی دے بھرا دی ووہٹی۔ تے جیکر اینج نہ ہوندا تے تسیں میری ماتا سو۔

ملکہ ۔ جے توں میرے کہن نال نہیں سمجھدا تاں میں انہاں نوں بلاؤندی ہاں جہڑے تینوں سمجھا لین۔

ہیملٹ ۔ نہیں نہیں اینج نہیں جا سکدے ۔ پہلاں اپنے پاپاں دے شیشے وچوں اپنی شکل تک لیو۔

ملکہ ۔ کیہ توں مینوں مار سکیں گا ۔ او لوکو بوہڑو!

(پلونیس پردے دے پچھوں ای ڈنڈ پاؤندا اے ۔ او لوکو دوڑو! بوہڑو!

ہیملٹ ۔ (میان وچوں تلوار کڈھ لیندا اے) اہا! چوہا! چوہا! اشرفی اشرفی شرط ۔ میں ایس چوہے نوں مار لتا اے۔

(تلوار ماردا اے)

پلونیس ۔ پردے دے پچھوں ای اوئی مار سٹیا ای۔

(پلونیس فرش تے ڈگ پیندا اے)

ملکہ ۔ بدبختا! اہ کیہ کیتا ای!

ہیملٹ ۔ مینوں نہیں سی پتہ! بادشاہ سلامت نیں۔

ملکہ ۔ توں تے غصے دے پاگل پنے وچوں خون کر دیتا اے۔

ہیملٹ ۔ ماتا جی! خون ایناں بھیڑا نہیں جناں اک بادشاہ نوں مار کے اوہدے بھرا نال ویاہ کرنا۔

ملکہ ۔ بادشاہ نوں مار کے ۔

ہیملٹ ۔ آکھو ہاں میں ایہو ای کہیا اے

ہیملٹ پردہ چک کے تے پلونیس نوں مردہ ویکھ کے آکھدا اے او کم بختا! توں سمجھیں میں سمجھیا بادشاہ سلامت نیں ۔ بے حال جے کر تیرے دل وچ پاپ ہتھیاں دا روال وی موجود اے تے سن ۔ توں اوہ کم کیتا اے ۔ جہڑا کسے ذلیل توں ذلیل تینویں تے وی ایس

دنیا وچ نہیں کیتا۔ اہ تک! اِہ دوہاں بھراواں دی تصویر اے۔ اِہ ویکھ۔ اہدے مکھ تے نور ورسدا اے اہدیاں زلفاں سورج دیوتا دے ورگیاں۔ اہدی چھاتی جیوپیٹر وانگن اہدا قد مریخ ورگا اے۔ اہ ای سچا سورما۔ سوہنا تے سُندر دیوتا اِہ سی تیرا پہلا جیون ساتھی۔ تے اَہ لے ہُن دا چنڈال اے ای۔ جیویں اک سڑیا ہویا پھل وچیاں نوں وی ساڑ سٹدا دا اے۔ ایسے طرحاں وی ایس کمینے نے اپنے بھرا نوں ٹھاں مار دتا اے۔ کیہ توں اکھاں توں انھی سیں۔ کناں توں ڈوری سیں تیرا دماغ سمجھ عقل توں خالی ہو گیا سی۔ تیریاں اکھاں وچوں شرم حیا نکل گئی تے تیرے من وچوں پوتر تا جاندی رہی جو توں اپنے دیوتا پتی نال کیتے ہوئے قول قرار بھل گئی۔ پتی نوں چھڈ چنڈال نال پریم کردتا۔

ملکہ۔ ہیملٹ! بس کر! ایہہ گلاں نہیں۔ تیر نیں۔ جہڑے سینے وچ کھب دے جاندے۔ توں میرا اکھاں کھول دتیاں نے تے میں دل تے جھاتی پا کے تکیا اے کہ اہدے تے ایہی کالک اے جہڑی کدے لتھ نہیں سکدی۔

ہیملٹ۔ ہاں اُہ خونی اے۔ اُہ تیرے پتی دی جُتی دی ریس نہیں کردا۔ اُہ اک چور اے۔ ڈاکو اے۔ جنے اک راج تے ڈاکہ ماریا اے۔

(بھوت اندر آوندا اے)

بھوت۔ آ۔ میری رکشا کر۔

ملکہ۔ ہائے تقدیراں ایہہ تے بالکل پاگل ہو گیا اے

ہیملٹ۔ بھوت! کیہ توں ایس لئی آیاں ایں کہ اپنے بدھو پُتر نوں لعن طعن کریں۔ کیہ تیرے حکم دا پالن کرن وچ کجھ چِر لگ گیا اے؟ دس توں کیوں آیا ایں

بھوت۔ ہیملٹ! میں ایس لئی آیا ہاں کہ تیرے ارادے دی اگ تے تیل پاواں۔ تیرے جوش نوں ٹھنڈا ناں ہون دیاں۔ پر اپنی ماں نال اینی سختی نہ کر۔ ویکھ اُہ کیویں حیران ہوئی ہوئی اے اپنی ماں نال گل کر۔

ہیملٹ۔ ماں کیہ حال ای

ملکہ۔ مینوں میرے حال تے چھڈ۔ توں زمین ول ویکھ کے کیہ گلاں کردا ایں۔ توں ہوشاں توں بے ہوش ہویا ایں۔ تینوں اپنا کسے گل دی سُرت نہیں۔ زمین توں کیہ لبھدا ایں؟ کیہ ڈھونڈدا ایں۔

ہیملٹ۔ اہ! میں انہاں نوں ویکھدا ہاں۔ کیہ! توں نہیں انہاں نوں ویکھ سکدی؟ اوہ ویکھ اہدی شکل کہی تمانیاں وانگن اے۔ بھوت! میرے دل اندر ایہ تیرا ایہ وانگن نہ تک کدھرے راہ نہ ہووے کہ میں تیرے تے ترس کھا کھا کے لہو دی بجائے ہنجوآں ای ڈگاندا رہواں۔

ملکہ۔ پُتر! اِہ توں کہدے نال گلاں کردا ایں

ہیملٹ۔ ماں! انہاں نوں سامنے

ملکہ۔ نہیں۔ مینوں تے کوئی بندہ نہیں دسدا۔

ہیملٹ۔ تساں کجھ وی نہیں ویکھیا؟
ملکہ۔ بس تیریاں تے اپنیاں گلاں۔
ہیملٹ۔ اوہ ویکھو! میرے پتاجی دا بھوت اے۔ اوہ گیا اوہ گیا۔

(بھوت چلا جاندا اے)

ملکہ۔ پتر! اہ سارا تیرا وہم اے۔
ہیملٹ۔ نہیں ماں! میں پاگل نہیں۔ تسیں اپنے پاپاں تے پردہ نہ پالئو کہ اہ پاگل دیاں گلاں نے۔ انج پاپ دا پھٹ اُتوں تے بھر جاوے گا۔ پر اندروں رِس رِس کے نصور بن جاوے گا۔
ملکہ۔ ہیملٹ تو تے میرے دل دے ٹوٹے کر دتے نیں۔
ہیملٹ۔ ماں! جے اہ گل اے تے چنگا ٹوٹا رکھ لے تے بھیڑا سٹ دے۔ ماں! جے کر بندہ سچے دل نال توبہ کرے تے پاپ نوں اپنے دل وچوں کڈھ سکدا اے چنگا میں ہن جانا ہاں۔ پلونیس دے مرن دا مینوں ڈاہڈا افسوس اے۔ اہدی لاش نوں اجے تے ایتھے ٹکا جاناں ہاں۔ پر جلدوں میں اپنا بدلہ چکا لانگا تے پھر اہدا ای جواب دے لاں گا۔ بس اک گل ہور کرنی ایں۔ اوس پاپی نال ہن پیار نہ کرناں۔ تے ناں اوہنوں اہ دسناں کہ میں سچ مچ دا پاگل نہیں مطلب لئی پاگل بنیا ہویا ہاں۔
ملکہ۔ پتر! میں اوہنوں کجھ نہیں دساں گی۔
ہیملٹ۔ میں انگلستان جانا ایں۔ تہانوں دی اہدا علم ہووے گا۔

ملکہ۔ ہاں سچی۔ اہ تاں میں تینوں دسنا بھل ای گئی ساں تیرے جان دا فیصلہ ہو چکا اے۔
ہیملٹ۔ جی بخط پتر دی تیار ہو چکے نے۔ تے بادشاہ دی مہر وی لگ چکی اے۔ تے میرے دو یار جنہے دے ساتھی میرے نال گھلے جا رہے نیں۔ میں انہاں دا اینہاں ای وساہ کراں گا۔ جناں سپ دے دنداں دا۔ چنگا ہن میں جاتا ہاں۔

چوتھا ایکٹ

پہلا سین

(شاہی محل دا اک کمرہ۔ بادشاہ، ملکہ۔ رزنکرائنز۔ گلڈسٹرن اندر آوندے نے)

بادشاہ۔ پیاری ملکہ! تیرے ہوکے اینویں نہیں۔ کجھ نہ کجھ گل ضرور اے۔ دس تے سہی۔ گل کیہ اے؟
ملکہ۔ (رزنکرائنز تے گلڈسٹرن نوں کہندی اے) تسیں دونویں ذرا باہر چلے جاؤ۔

(روزنکرائنز تے گلڈ سٹرن باہر چلے جاندے نے)

بادشاہ۔ ملکہ! توں ہیملٹ نال کیہ گلاں کیتیاں نے؟ اوہدا حال کیہ اے۔

ملکہ۔ بادشاہ سلامت! کیہ دساں اج رات میں کیہ تکیا اے۔! اوہدے پاگل پن تے کوئی حد ای نہیں رہی تے راتی اوہنوں اجیہا دورہ پیا کہ اک پردے دے پچھے کھڑوتی جہی ہل جل تک کے جھٹ تلوار مار دتی۔ تے وچارا بڈھا پلونیس ان بھول ماریا گیا۔

بادشاہ۔ اوے! اتا کیہ قہر کمایا جے۔! اوہدے خون دا سارا الزام اساڈے سر تھپیا جاوے گا۔ کہ کیوں اساں ہیملٹ نوں کھلا چھڈیا۔ اوہدا کھلا پھرنا تے اساڈے دوہاں لئی وی خطرناک اے۔

ملکہ۔ اوہنے پاگل پنے وچ اہ خون تاں کیتا اے۔ پر دکھ دی اوہدا ڈھیر سو۔

بادشاہ۔ چنگا ملکہ! چلو اہنجھوں کل سویرے ہون توں پہلاں ای میں اوس نوں جہاز تے سوار کر کے ٹور دیاں گا۔

(گلڈ سٹرن تے روزنکرائنز کمرے وچ آوندے نے)

ہیملٹ نے پاگل پنے وچ پلونیس نوں مار دتا اے۔ تسیں دوویں میرے سچے وفادار او۔ کجھ بندیاں نوں لے کے دیکھو اوہ لاش نوں کدھرے لے گیا اے۔ اوہدے کولوں لاش لے کے گرجے وچ لے جاؤ۔

(روزنکرائنز تے گلڈ سٹرن چلے جاندے نے)

اسیں اپنے امیراں وزیراں نال صلاح کرنے ہاں کہ اسیں گل نوں کیویں ٹھپیئے۔

دوجا سین

(شاہی محل دا دوجا کمرہ، ہیملٹ اندر آوندا اے)

ہیملٹ۔ لاش نوں تے میں چنگی طرحاں ٹکا دتا اے

روزنکرائنز۔ گلڈ سٹرن۔ (ہاکاں ماردے نے) حضور شہزادہ ہیملٹ

ہیملٹ۔ اہ کون پیا بلاؤندا اے؟
اہ لئو بلاؤن والے آپے ای ساہمنے آ گئے جے۔

(روزنکرائنز تے گلڈ سٹرن ساہمنے آوندے نے)

روزنکرائنز۔ حضور لاش نوں کیہ کیتا اے؟

ہیملٹ۔ اوہ مٹی سی مٹی وچ رلا دتی اے۔

روزنکرائنز۔ حضور! اسانوں دسو اساں اوس نوں گرجے وچ لے جانا اے۔

ہیملٹ۔ میں سپنج نوں کوئی جواب نہیں دے سکدا۔

روزنکرائنز۔ حضور! میں سپنج ہاں؟

ہیملٹ۔ آہو۔ تسیں سپنج دی طرحاں [illegible]

دے گندے پانی نوں چوس لیندے او ۔ بادشاہ سپنج وانگن نچوڑ کے جو تہاڈے وچوں کڈھنا ہوندا اے ۔ کڈھ لیندا اے ۔ تے تسیں مڑ سکے دے سکے ای رہ جاندے او ۔

تیجا سین

(بادشاہ دے محل دا اک ہور کمرہ ۔ بادشاہ اپنے درباریاں نال اندر آؤندا اے)

بادشاہ ۔ رزنکرائنز ۔ اکیہ کجھ ہویا ؟

رزنکرائنز ۔ حضور ! اسیں شہزادے کولوں لاشن دا پتہ نہیں کر سکے ہاں ۔

بادشاہ ۔ شہزادہ کتھے اے ؟

رزنکرائنز ۔ باہر کھلو تے ہیں پہرا لا دتا گیا اے تے حضور دے فرمان دی اڈیک اے ۔

بادشاہ ۔ اوہنوں ساڈے ساہمنے لیاؤ ۔

رزنکرائنز ۔ گلڈسٹرن شہزادے ہوراں نوں بادشاہ سلامت دے ساہمنے لیاؤ ۔

ہیملٹ اتے گلڈسٹرن بادشاہ سلامت دے ساہمنے حاضر ہوندے نیں)

بادشاہ ۔ کیوں ہیملٹ ! پلونیس کتھے ای ؟

ہیملٹ ۔ اوہ تے دعوت کھان گیا اے ۔

بادشاہ ۔ دعوت کتھے دے

ہیملٹ ۔ دعوت اوتھے دے جتھے اوہ دعوت نوں نہیں کھاندا دعوت اوہنوں کھاندی پئی اے ۔ کیڑیاں دی اک سینا نے اوہنوں کھانا شروع کیتا ہویا اے ۔ ہٹا کٹا بادشاہ تے شامت دا ماریا ہویا فقیر دونویں اکو دستر خوان تے دو الٹو اڈ بکیاں نیں ۔

بادشاہ ۔ افسوس ۔ پلونیس کتھے دے ۔

ہیملٹ ۔ سورگ وچ تے جیکر حضور دے ایلچی نوں اوتھے نال ملے تے پھر آپ ای اوہنوں نرکھ وچ لبھ لوے ۔ تے جیکر مہینے دے اندر اندر اہدا کدھرے پتہ نہ لگے تے پوڑیاں چڑھ کے جد کو ٹھے تے چڑھن لگو گے تے اہدی سڑاند تہانوں آپے ای اہدا پتہ دس دیوے گی ۔

بادشاہ ! چاکراں نوں کہندا اے) جاؤ اوتھے ای لبھو ۔ ہیملٹ اہ توں اچھا کم کیتا اے ۔ کہ تیری جان نوں وی خطرہ اے ایس لئی اسیں تینوں ستابی انگلستان گھلن تے مجبور ہو گئے ہاں ۔ جلدی نال تیار ہو جا ہوا موافق اے ۔ جہاز تیار اے ساتھ جان والے وی حاضر نیں ۔

ہیملٹ ۔ اچھا ماں ! اللہ بیلی

بادشاہ ۔ شہزادے دے ساتھی اہدے نال جان تے جتن کرن کہ شہزادہ جلدی جہاز تے چڑھ جاوے آج رات ای جہاز نوں ایتھوں چلیا جانا چاہیدا اے ۔

(روزنکرانٹز۔ تے گلڈنسٹرن چلے جاندے نے۔

انگلستان والیاں توں اساں لکھ دتا اے کہ جیکر ڈنمارک دے ہتھوں ہوئی بے عزتی دا بدلہ لینا چاہندے او تے شہزادہ ہیملٹ نوں انگلستان پہنچ دیاں نال ای او ہنوں مکا دیو۔ اوہ شہزادہ تے اساں نوں ہر ویلے اگ وانگوں چمبڑ گیا اے۔ جدوں تیک ایہدا قصہ پاک نہیں ہووے گا۔ مینوں سکھ چین نہیں۔

چوتھا سین

(ڈنمارک دا اک وڈا میدان فورٹن براس، اک کپتان تے کجھ سپاہی قواعد کردے ہوئے دسدے نے)

فورٹن براس :۔ کپتان اگوں ڈنمارک دے بادشاہ دی خدمت وچ جا۔ میرا سلام اکھیں۔ تے عرض گذاریں۔ کہ فورٹن براس پہلے حکم دے انوسار فوجاں سمیت ڈنمارک وچوں لنگھن دی آگیا منگدا اے۔ تے جیکر میری حاضری وی ضروری ہووے تے میں وی حاضر ہو جاواں گا۔ بس ایہناں آکھیں۔

کپتان ۔ جیویں حضور دا فرمان

ہیملٹ ۔ روزنکرانٹز۔ گلڈنسٹرن تے ہور لوک آوندے نے)

ہیملٹ ۔ سجناں! ای کدی فوج اے؟

کپتان ۔ ناروے دے بادشاہ دی۔

ہیملٹ ۔ ایہ کاہدے لئی آئی اے؟

کپتان ۔ پولستان تے حملہ بولن لئی۔

ہیملٹ ۔ ایہدا سپہ سالار کون اے؟

کپتان ۔ فورٹن براس۔

ہیملٹ ۔ کیہ پولستان تے حملہ بولوگے یاں ایہدی کسے سرحد تے

کپتان ۔ جے سچ پچھیں تے اسیں اوس تھاں تے حملہ بولن جا رہے ہاں جہڑی کوڈی دے کم دی نہیں۔

ہیملٹ ۔ تاں تے پولستان دی ایہدے بچاؤن لئی کوئی کوشش نہیں کرے گا۔

کپتان ۔ نہیں جی۔ اوہناں تے چنگیاں چوکھیاں تیاریاں کیتیاں ہوئیاں نے۔

ہیملٹ ۔ معمولی جہی گل لئی کیویں انسانی جاناں دا خون کرایا جاندا اے۔ ایہ رنج کھان دیاں گرانیاں نیں۔ چنگا بھئی تیرا شکریہ! رب تیرا راکھا ہووے۔

روزنکرانٹز۔ حضور! چلو اگے چلو۔

ہیملٹ ۔ تسیں چلو میں آوندا ہاں۔

(سارے چلے جاندے نے ہیملٹ اکلا رہ جاندا اے۔)

گل گل مینوں بدلہ لین تے اکساوندی اے۔ جیکر کوئی بندہ ایس جیون دا مطلب کھان پین تے سون ای لیندا اے تے اوہ بندہ نہیں پشو اے بدلہ لین دا میرے کول کارن وی اے۔

میرا ارادہ پکا اے تے میرے ہتھ پیر دی چلدے نے پھیر ڈھل کاہدی - اہ شہزادہ لڑن مرن جا رہیا اے تے صرف نامناں کھٹن دے لئی جان دی بازی لا رہیا اے - میرا تے پیو ماریا گیا اے ماں دے متھے تے بد نامی دا ٹکہ لگ گیا اے - متاں اپنے وچاراں نوں خونی بنائے -

---

پنجواں سین

(ایلسنور دے قلعہ وچ بادشاہ دے محل دا اک کمرہ - ملکہ، ہوریشیو تے اک دو درباری آندے نے)

ملکہ - نہیں میں اہدے نال گل نہیں کراں گی -

درباری - حضور! اوہ ہٹ دی پکی اے - تے گل کرن لئی مردی جاندی اے -

ملکہ - مینوں اہدے نال کیہ واسطہ!

درباری - اوہ اپنے پیتا نوں یاد کر دی اے کدی پٹ دی اے کدے روندی اے - کدے غصے وچ آ جاندی اے - انج معلوم ہوندا اے - اوہنوں کوئی وڈا دکھ اے -

ہوریشیو - ملکہ سلامت! جیکر تسیں اوہنوں ناں ملے تے لوکی بھیڑے بھیڑے شک کرن گے -

ہوریشیو باہر چلا جاندا اے تے اوفیلیا نوں لے کر اندر آوندا اے -

اوفیلیا - ڈنمارک دی سندر ملکہ کدھر اے؟

ملکہ - اوفیلیا! کیہ حال اے تیرا؟

(اوفیلیا اوٹ پٹانگ گون گاوندی اے؟

کرڑ بیبے! اہ گون دا کیہ موقع اے؟

اوفیلیا - گاوندی اے) ملکہ! اوہ وچھڑ گیا اے اوہ مر گیا اے - اوہدا ہرے ہرے گھاہ تے پیا ہویا اے تے اوہدے پیراں ہیٹھ اک پتھر اے -

ملکہ - اوفیلیا! اپنا کجھ حال تے دس؟

اوفیلیا - ملکہ! ذرا سنو تے سہی (گاوندی اے)

(بادشاہ اندر آوندا اے)

ملکہ - بادشاہ سلامت! ایس کڑی دا حال تکنا -

(اوفیلیا گاوندی اے)

" اہدے کھپھن تے پھل کھلرے ہوئے سن لوگ اوہنوں ویکھ کے روندے سن -

(اوفیلیا چلی جاندی اے)

بادشاہ - اہدے نال کوئی نہ کوئی ضرور رہوے -

(ہوریشیو چلا جاندا اے)

دکھ حالوں بے حال کر دتا اے تے دکھ کدے اکلا وی نہیں آوندا - ایدھر اہ پاگل ہو گئی اے - اودھر سارے دیس وچ رولا گولا پے رہیا اے - بیرے وار کنھے ہین؟ انہاں نوں اساڈی حفاظت لئی دروازیاں وچ کھلو جانا چاہیدا اے -

ڈوجیا درباری اندر آوندا اے

کیہ گل اے؟

درباری۔ ان داتا۔ اپنی حفاظت دا چھیتی کوئی سمیان کرلیو۔ دریا دی کانگ اینی تیزی تے زور نال آلے دوالے نوں نہیں ڈوب دی۔ جنی تیزی تے زور نال لارٹیز۔ فسادیاں دی ٹولی نوں تے حضور دے نوکراں چاکراں نوں پھیٹ مار تڑیا آوندا اے۔ اہدے ساتھی اوہنوں بادشاہ کہندے نے وفاداری دے سارے قول قرار تے بادشاہی دا سارا ادب لحاظ اوہ بھگل بھلا گیا اے۔ چارے پاسے ایہو ای رولا اے "لارٹیز بادشاہ بنے گا۔ لارٹیز بادشاہ بنے گا۔

ملکہ۔ ڈنمارک دے ایہہ کمینے کتے کیہڑے راہ پے گئے نیں۔

بادشاہ۔ فسادیاں نے محل دے دروازے توڑ دتے نیں۔

لارٹیز۔ میتھیا دلا تڑیا آوندا اے۔ اہدے پچھے ڈنمارک دے چوکھے بندے نے۔

لارٹیز۔ بادشاہ کتھے وے؟ (اپنے ساتھیاں نوں آکھدا اے) تسیں باہر ٹھہرو۔

ساتھی۔ اسانوں وی اندر آون دیو۔

لارٹیز۔ میں تہانوں کہنا ہاں۔ تسیں باہر ٹھہرو۔ مینوں اکلیاں بادشاہ نال گل کرن دیو۔

ساتھی۔ چنگا جی! جیویں تسیں آکھو۔

لارٹیز۔ (ساتھیاں نوں) میں تہاڈا احسان مند ہاں۔ دروازے

تے پہرا دیندے رہو۔ اوے چنڈال بادشاہا! میرا پیتا مینوں دے۔

ملکہ۔ لارٹیز۔ توں تے کتاں چنگا بندہ سیں۔ جو کجھ کہنا ایں ادب لحاظ نال کہہ

لارٹیز۔ جے ادب لحاظ دا اک تپکا وی میرے لہو وچ ہووے تے میں اپنے پیو دا پتر نہیں۔

بادشاہ۔ لارٹیز کجھ بول تے سہی۔ ایس تیزی دا سبب کیہ اے؟ توں تے پاگل ہوندا جاپدا ایں۔ توں اہنوں تاں ٹھاک۔ راہ جو کہندا اے اہنوں کہن دے۔ اچھا ٹھیک کر گل۔

لارٹیز۔ میرے پیتا کتھے نیں؟

بادشاہ۔ پرلوک

ملکہ۔ پر بادشاہ سلامت نے انہاں نوں نہیں ماریا۔

بادشاہ۔ (ملکہ نوں) مینوں کہن دے جو ایہہ کہندا اے۔

لارٹیز۔ میرا پیتا کیویں مریا اے؟ کھول کے دس۔ کوئی ول چھل نہ کر۔

وفاداری۔ قول قرار۔ مینوں ایس ویلے کجھ نہیں سمجھدا۔ ایس دی اگ وچ میرا انگ انگ سڑ رہیا اے۔

کیہ! توں اہدے دشمناں دا پتہ کرنا چاہنا ایں۔

لارٹیز۔ جہڑے میرے پیتا دے سجن سن اوہناں دا میں چاکر ہاں۔

بادشاہ۔ ہن توں کجھ ہوش وچ آیا ایں۔ چنگا تے سن۔ میں تیرے پیتا دی موت دا کارن نہیں۔ مینوں تے آپ ایدا ڈاڈھا دکھ اے۔

مارکفی :۔ اوفیلیا نوں اندر جان دیو۔

لارٹیز ۔ ایہہ کیہا رولا اے؟

(اوفیلیا اندر آؤندی اے)

ہائے! میں کیہ تکنا پیاں۔ میں سوہنا جاناں۔ جینے میری بھین نوں پاگل بنایا اے، میں ضرور اوہدے کولوں بدلہ لواں گا۔

(اوفیلیا گاؤندی اے)

لارٹیز :۔ جے کر توں سوجھیاں نال وی مینوں بدلہ لین لئی آکھدی تے میرے دل تے ایناں اثر نہ ہوندا جناں ہن اے۔

(اوفیلیا پھیر مٹھا سدھا گاؤندی اے۔ تے گاوندی ہوئی چل جاوندی اے۔

ربا! ایہہ دیکھ کیہ ہو گیا اے۔

بادشاہ ۔ میں تہاڈے دکھ دا ساجھی ہاں۔ تے جیکر تسیں لے کے وشواس نہ کرو تے ظلم کرو گے۔ قول اپنے چنگے ہشیار اتے سمجھدار متراں نوں نال لے کے۔ جہڑے ساری واردات سن کے بیترا میرا فیصلہ کر دین تے جیکر کسے طرحاں وی تیرے پیو دی موت وچ میرا ہتھ ثبوت ہو جاوے تے میں ایہہ تخت تاج اتے جند جان وی تیرے حوالے کرن لئی تیار ہاں

لارٹیز ۔ چنگا! مینوں منظور اے۔ چپ چپاتے اوہنوں دفنا دینا۔ اوہدی قبر تے عزت دی کوئی نشانی نہ لانا۔ تے نال قبر دی رسل تے کجھ کھو ترنا۔ ایہناں ساریاں گلاں دی پُن چھان کرنی اے۔

بادشاہ ۔ کیہ ضرور ضرور جہڑا اپرادھی ہووے اوہنوں لتاں مار دیویں لے آ۔ میرے نال چل۔

(سارے چلے جاندے نے)

چھیواں سین

(شاہی محل دا اک دوجا کمرہ ۔ ہوریشیو تے اک ہور چاکر آوندا اے ۔)

ہوریشیو ۔ کون نیں جہڑے مینوں ملنا چاہندے نیں۔

چاکر ۔ جناب! کجھ جہانے نیں۔ کہندے نیں اوہ تہاڈے لئی کوئی پتر لیائے نیں۔ اچھا اوہنوں دیو۔

(چاکر چلا جاندا اے)

ہور تے مینوں کدھروں وی پتر نہیں آ سکدا۔ ہووے نہ ہووے شہزادہ ہیملٹ تے ای پتر گھلیا اے

(جہانے اندر آوندے نے)

پہلا جہانا ۔ رب تہانوں سلامت رکھے۔

ہوریشیو ۔ تسیں وی جیو!

جہانے ۔ اسیں تہاڈے لئی اک خط لیائے ہاں۔ اوہ لکھو۔ راہ اوس نے دتا اے۔ جہڑا انگلستان گھلیا سی۔

(ہوریشیو خط پڑھدا اے)

"ہوریشیو اجیہ توں اِہ خط پڑھ لویں تے ایہناں جہاجیاں نوں بادشاہ
دے پیش کر دیویں۔ ایہناں کول بادشاہ سلامت دے ناؤں دا خط
اے۔ ساہنوں سفر کردیاں دو دن ای ہوئے سن کہ اک سمندری ڈاکو
نے اساڈے مگر اپنا جہاز لا دتا۔ اسیں لڑن تے تیار
ہو گئے۔ جدوں ڈاکو دا جہاز کول آ گیا تے میں جھٹ کر کے اوہدے
جہاز تے چھال مار دتی تے ڈاکو نے جہاز وکھ کر لیا۔ میرے نال
اوہ بڑا چنگا سلوک پئے کر دے نیں تے چھیتی چھیتی دی توں آ سکنا
ایں۔ میرے کول پہنچ۔ تینوں اجیہاں گلاں دسنیاں ہیں جہڑیاں
خط وچ نہیں لکھیاں جا سکدیاں۔ اِہ جہاجی تینوں جتھے وی میں ہواں
گا۔ تینوں میرے کول اپڑا دین گے۔ تیرا جگری دوست"

"ہیملٹ"

ہوریشیو:۔ آؤ بھئی جہاجیو! میں تہانوں بادشاہ کول لے
جاناں تے جلدوں ویلے ہو جاؤ تے مینوں اوہدے کول لے چلو۔
جہدے اِہ خط لیاندے جے۔

ستواں سین

(شاہی محل دا اک کمرہ۔ بادشاہ تے لارٹیز آؤندے نیں)

بادشاہ:۔ بھائی۔ دھرم نال کہیں۔ میں تے انہاں الزاماں توں...

پاک ہاں ناں۔ مینوں اپنا سچا متر سمجھ۔ توں سن لتا اے جنہے
تیرے پیو نوں ماریا اے۔ اوہ تے میری جان دا ویری سی۔

لارٹیز:۔ گلاں تے میں سب جان گیا ہاں۔ پر اِہ نہیں سمجھ آؤندی کہ
حضور نے اجیہے اپرادھی نوں سزا کیوں نہ دتی۔

بادشاہ:۔ اوہدے دو کارن نیں۔ پہلاں تاں ملکہ اے۔ ملکہ شہزادے
نوں ویکھ کے جیوندی اے۔ تے میرا جیونا ملکہ نال اے
تے دوجا اِہ دے سارے دیس نوں ہیملٹ نال پیار اے۔ نہیں
عشق اے

لارٹیز:۔ پتا جی پرلوک سدھارے۔ بھین پاگل ہو گئی۔ جیہنا کجھ وی
ہووے۔ میں خونی نوں بدلہ ضرور لواں گا۔

بادشاہ:۔ توں اینویں ایہناں وچاراں وچ پے کے راتاں دی نیند
حرام نہ کر۔ میں کوئی بُدھو نہیں۔ کہ کوئی میری پت نوں ہتھ پاوے
تے میں اوہنوں ایویں ای چھڈ دیاں۔ حوصلہ رکھ ویکھ ہوندا
کیہ اے

(اک چاکر اندر آؤندا اے)

کیہ اے؟

چاکر:۔ شہزادہ ہیملٹ دے خط حضور تے ملکہ دے ناؤں نیں۔

بادشاہ:۔ کیہ ہیملٹ دا خط آیا اے؟ کون لیایا اے؟

چاکر:۔ جہاجی لیائے نیں۔ میں ایہناں نوں نہیں ویکھیا۔ کلاڈیو
نے مینوں حضور دی خدمت وچ پیش کرن لئی دتے
نیں۔

بادشاہ - لارٹیز! اسے کھولویں - تُوں وی خط سُندا جا۔

(دچا کر چلا جاندا اے)

بادشاہ خط پڑھدا اے "پوجیہ" میں کل حضور دی خدمت وِچ حاضر ہو کے اپنی بپتا عرض کراں گا۔ کہ کیویں ننگا منگا میں نوں حضور دے راج وِچ لیا کے چھڈ دتا گیا اے۔

"ہیملٹ"

ہیں! اِہ کیہ بنیا - ہیملٹ دے نال جہڑے بندے گھلے سن اوہ وی آئے نیں کہ نہیں - یاں اِہ پھندا کھلاریا نیں - اے کوئی وی نہیں آ رہیا۔

لارٹیز - حضور تُسیں ہیملٹ دا خط پچھاندے او!

بادشاہ - چنگی طرحاں - اِہ خط اُہدا ای اے - دس تیری کیہ رَے اے۔

لارٹیز - میں تاں بڑا حیران ہاں - اچھا آؤن دیو سو - میں وی بدلہ لواں گا۔

بادشاہ - تے لے بھئی! بھانویں ہیملٹ انگلستان گیا اے تے بھانویں مڑ آیا اے - میں جیویں کہاں توں اوویں ای کریں گا۔

لارٹیز - حضور! ہیملٹ نال صلح کرن توں چھڈ جو حکم دیو گے اوہنوں مناں گا۔

بادشاہ - او نہیں - اِہ نہیں آکھاں گا - جیکر ہیملٹ ایتھے آ گیا تے اوہنوں موت دی مٹھی ننیند سوال دیاں گا۔

کہ سپ وی مر جاوے تے سوٹا وی نہ ٹٹے - اتے ملکہ وی ایہو سمجھے کہ ہیملٹ اپنی موت ای مریا اے۔

لارٹیز - پر حضور اوہنوں ماراں گا میں ای۔

بادشاہ - او - آکھو تیرے ہتھوں ای اِہ کم کرواواں گا - نارمنڈی دا اک چوہدری ہاں بُت ایتھے آیا سی - بھئی بڑا پکا سوار سی - سواری اینج کردا سی - جیویں گھوڑے دی پِٹھ تے کلاں نال جڑ دتا ہووے - میں اجیہا سوار زندگی وِچ نہیں تکیا - پر اُہنے مینوں دسیا کہ سارے فرانس وِچ تیرے جیہا کوئی تلوار دا دھنی نہیں - ہیملٹ نے وی اِہ سُنیا تے سڑ بل گیا تے کہن لگا رب کرے! اوہ ایتھے آ جاوے تے اُہدے نال دو دو ہتھ ہو جان تے ہن ہیملٹ آ ای رہیا اے - جیکر پیو دا پیارا ای - اتے اُہدا بدلہ لینا ای تے اسی تہاڈے دوہاں دا ٹاکرا کرا دیاں گے۔

لارٹیز - میں تے رب کولوں ایہو چاہنا! میں تے گرجے وِچ وی اوہنوں وڈھن تے تیار ہاں۔

بادشاہ - چنگا! پھر اوہنوں آلین دیو - جدوں تہانوں تلواراں لڑن لئی دِتیاں جان تے توں اوہ تلوار چکیں - جہدے تے کوئی نشان نہ ہووے - میں اوہنوں زہر دی پیٹھ دے دیاں گا - ہاں! تے جیکر اوہ اینج بچ جاوے تے لڑائی نوں لماں کردا جانویں - اوہنوں آپے پیاس لگے گی تے اوہ پانی منگے گا - اسیں شربت دا اک پیالہ ای بنا رکھاں گے - جہدا اک گھٹ سنگھو لنگھا نہیں کہ اوہ دوجی دنیا وِچ پہنچا نہیں۔

(ملکہ اندر آوندی اے)

میری ملکہ! کیہ گل اے؟

ملکہ: اک مصیبت دے مگر دوجی مصیبت اینج آوندی اے۔ کہ بندے نوں ساہ وی نہیں لین دیندی۔ لارٹیز۔ تیری بھین اوفیلیا ڈب کے مر گئی اے۔

لارٹیز۔ ہیں کتھے ڈبی اے؟

ملکہ۔ نہر دے کنڈھے تے بینت دے درخت اُگے ہوئے نیں۔ تیری بھین پھُلاں دے گہنے پا کے درخت تے چڑھ گئی۔ ٹہنی ٹُٹ تے پھُلاں سمیت نہر وچ جا پئی۔ اینج جاپدا سی کہ کوئی جل پری پانی وچ تر رہی اے۔ ننھے گاؤندی گاؤندی بے چاری ڈب گئی۔

لارٹیز۔ ہائے ربا! اوفیلیا توں وی ڈب گیوں۔ چنگا اوہ میرے ہنجو جدوں مُک جان گے تے میں بدلہ لواں گا۔ بادشاہ سلامت ہنجوں دی آگیا دیو۔

پنجواں ایکٹ

پہلا سین

دگرجے دا قبرستان۔ دو مسخرے بیلچے لے کے آوندے نیں۔

پہلا:۔ جہڑی زنانی آتم ہتیا کرے کیہ اوہدی لاش وی عیسائیاں دے قبرستان وچ دبی جائے گی۔

دوجا۔ اوآکھو! ہور کہنے جاتی اے۔ تھاں جو ایہو ای ہوئی تے نالے پُن چھان والے۔ افسر نے وی کہیا اے۔ کہ اوہنوں عیسائیاں دے طریقے نال دبیا جاوے۔

پہلا۔ جے کر اوہ اپنے آپ نوں بچا ندیاں ہویاں ڈبی اے تے تھاں گل ہور اے۔

دوجا۔ بھئی ثبوت تے ایہو ہویا اے سچ پچھیں جے کر اوہ وڈے گھر دی زنانی نہ ہوندی تے عیسائیاں دے قبرستان نوں باہر ای اوہنوں دبیا جاندا۔

پہلا۔ بھئی! گل تاں نوں بڑے پتے دی آکھی اے دنیا وچ

کسے غریب نوں آتم ہتیا کرن دی ہمت نہیں پیندی۔ ایہو جہے
کم تے امیرا ای کردے سنے۔ چل او میریا بیلچیا ہو جا شروع
ایس ستسار وچ باغواں۔ زمیناں پٹن والے۔ تے قبراں کڈھن
والیاں نوں چھڈ ہور کوئی شریف نہیں۔ کیوں جے باوا آدم ایہو
کجھ کردا سی۔

دوجا۔ کیہ آدم وی شریف سی۔

پہلا۔ اوئے اکھو! شریف سی تے اوہدے کول ہتھیار
دی سن۔

دوجا۔ ہتھیار اہنوں کتھوں لبھے؟

پہلا۔ اوئے انجیل وچ لکھیا ہویا اے۔ آدم نے زمین پٹی
تے کاہدے نال پٹی سا شو۔ چنگا! اجاں تو کھاناں تے جہاز
بناؤن والیاں کولوں کیہڑا پکا کم کردا اے۔

دوجا۔ جہڑا پھانسی دا تختہ بناوندا اے کیوں جو اک تختہ
ہزاراں اپرادھیاں نوں پھانسی دے کے وی نہیں ٹٹ
دا۔

پہلا۔ نہیں اوئے! سوچ کے دس۔

دوجا۔ اوے ہلا۔

ہیملٹ۔ تے ہوریشیو دوروں دسدے سنے)

پہلا۔ توں تے ترا کھوتا ای ایں۔ جد تیک ڈنڈا نہ دیے اگا نہہ
نہیں ودھدا۔ اوئے اجے لکدی کوئی تیرے کولوں راہ پچھے تے
آکھیں کڈھن والا۔ کیوں راہ جہڑا گھر بناؤندا اے او تے

قیامت تیک رہندا اے۔ ۔ے ہن ذرا یوغاں دی دکان تے جاتے
شراب دا اک لوٹا بھر لیا۔
(پہلا جاندا اے تے دوجا قبر کڈھن لگ پیندا اے تے گاؤندا
دی جاندا اے)

ہیملٹ۔ انہوں کم دا کجھ خیال نہیں قبر دی کڈھ دا جاندا اے تے
گاؤندا وی جاندا اے۔

ہوریشیو۔ قبراں کڈھ دیاں کڈھ دیاں ایہدا دل اکا ای مر چکا اے
انہوں کیہ سمجھ کہ دکھ دا ویلا اے۔ کہ خوشی دا سماں اے

ہیملٹ۔ سچ اے۔

(قبر کڈھن والا اک کھوپڑی کڈھ کے باہر سٹ دا اے
ہیملٹ کھوپڑی چک لیندا اے) ہوریشیو! کدی ایس
کھوپڑی دے منہ وچ زبان ہووے گی۔ کھورے اہ آدم دے
پتر قابیل دی کھوپڑی ہووے جنھے ایس دنیا وچ سب توں
پہلاں خون کیتا سی۔ تے کھورے کسے راج نیک دی کھوپڑی
ہووے۔

ہوریشیو۔ جی۔

ہیملٹ۔ ہاں اہ کسے وڈے درباری دی کھوپڑی اے
جہڑا ہر ویلے مالک دے ساہمنے حاضر ہو جاندا۔ سرکار!!
جی حضور! کہندا سی۔ ایہ لے ایہ اک ہور کھوپڑی آ۔ کھورے
ایہ کسے وڈے قانونی دی ہووے۔ دس کتھاں لکیئی۔ کھوپڑیئے
دس گور تے دعوے کیوں نہیں کردی۔ ایس نیتوں چاکے ماریا اے

کھورے اِہ کسے وصنوان دی ہووے۔ جہڑا بڑیاں زمیناں خرید
داسی۔ اَہ اہدے کاغذ پتر کدھر گئے؟ ہن تے اہدے کول
تھوڑی جیہی مٹی ای رہ گئی اے۔

ہوریشیو۔ سرکار بالکل ٹھیک اے۔

ہیملٹ۔ آ ذرا اہدے نال گلاں کریئے۔ کیوں بھئی اِہ کدی
قبر اے

پہلا گورکن۔ میری اے۔

ہیملٹ۔ میں وی ایہو سمجھیا اے کہ تیری اے۔ توں قبر دے
اندر وی جھوٹھ بول رہیا ایں۔

گورکن۔ سرکار تسیں تے قبروں باہر وی جھوٹھ بولدے او۔

ہیملٹ۔ اِہ قبر کہدے لئی کڈھ رہیاں ایں؟

گورکن۔ کسے بندے لئی نہیں۔

ہیملٹ۔ کسے زنانی لئی اے۔

گورکن۔ سرکار نہ کسے بندے لئی تے ناں کسے زنانی لئی۔

ہیملٹ۔ چنگا دس اہدے وچ کنھن دبیں گا۔

گورکن۔ او ہنوں جہڑی کدی زنانی سی۔ رب اہدے تے مہر
کرے۔

ہیملٹ۔ بھئی اِہ تاں بڑا چالاک اے۔ اہدے نال ذرا ٹھوک
وجا کے گل کریئے نہیں تاں اِہ پٹھے ای جواب دے گا۔ کیوں بھئی
کدوں توں اِہ کم کر رہیا ایں؟

گورکن۔ اوددن توں جد دن شہزادہ ہیملٹ جمیا سی۔ جہڑا ہن پاگل
ہو گیا اے۔ اتے انگلستان گھل دتا گیا اے۔

ہیملٹ۔ کیوں بھئی اوہتے کیوں گھل دتا گیا اے؟

گورکن۔ پاگل جو ہو گیا سی۔ اوہتے ول ہو جاوے گا تے
جے ول نہ ہویا تاں وی خیر اے۔ اوہتے سارے پاگل ای وسدے
نے۔

ہیملٹ۔ شہزادہ پاگل کیوں ہویا اے؟

گورکن۔ اِہ میں نہیں جان دا۔

ہیملٹ۔ بادشاہی سواری آ رہی اے۔ آ اک پاسے ہو جایئے۔

(پادری اوفیلیا دا جنازہ لئی آوندے نے لارٹیز تے دوجے
روح پلٹن والے نال نے۔ اوہناں توں پچھے بادشاہ
تے ملکہ امیراں وزیراں نال چلے آوندے نے)

بادشاہ تے ملکہ کیوں آوندے نے؟ سوگ دیاں رسماں وی
کجھ گھٹ ای نے۔ انج جاپدا اے جہن ویلے نے خودکشی
کیتی اے۔ بڑے کوئی وڈے گھر دا۔

لارٹیز۔ کجھ کوئی ہور رسم وی کرنی ایں؟

ہیملٹ۔ اِہ تے کوئی شریف معلوم ہوندا اے

پادری۔ جناب! جتنیاں رسماں دی اجازت سی اوہدے
توں ودھ ہو گیا نے۔ موت وچ شک سی۔ آپے ہوئی اے کہ
نہیں جیکر بادشاہ سلامت حکم نہ دیندے تے اِہ گرجیوں
باہر ای دبی جاندی تے ٹھلاں دی تھاں اوہنوں تے اٹاں

وڈے مارے جاندے۔

لارٹیز۔ چنگا میت نوں قبر وچ رکھ دے تے پادریا! سن لے، جدوں توں دوزخ دی اگ وچ سڑدا پیا ہوویں گا۔ میری بھین اوس ویلے خدا دے تخت کول فرشتیاں دی قطار وچ کھلوتی ہووے گی۔

ہیملٹ۔ کیہ اے سوہنی اوفیلیا دا جنازہ اے؟

ملکہ۔ (لاش تے پھل پاوندیاں ہویاں) ایہہ لے پیاریاں دے پیار سے پھل۔ رب دے حوالے ہیں تاں کہیا سی تینوں اپنے ہیملٹ دی ووہٹی بناواں گی۔ تیری سیج سجاواں گی۔ مینوں کیہ پتہ سی۔ کہ تیری قبر تے پھل پاونے پین گے۔

لارٹیز۔ لوکو! اجے اہدے تے مٹی نہ پاؤ۔ مینوں اک واری ہک نال تے لا لین دیو۔ (لارٹیز قبر وچ چھال مار دیندا اے) چنگا ہن ساڈے دوہاں تے اپنی مٹی پا دیو کہ پہاڑ ای بن جاوے۔

ہیملٹ۔ (اگانہہ ودھ کے) میں ڈنمارک دا شہزادہ ہیملٹ ہاں (اوہ وی قبر وچ چھال مار دیندا اے)

لارٹیز۔ شیطان تینوں سمجھے۔

(دوویں آپو وچ لڑن لگ پیندے نے)

بادشاہ۔ اہناں دوہاں نوں قبر توں باہر کڈھ لوو۔

ملکہ۔ ہیملٹ! ہیملٹ۔

ہوریشیو۔ حضور ذرا غصے نوں روکو۔

(بادشاہ دے جا کر دوہاں نوں قبروں باہر کڈھ دیندے نے)

ہیملٹ۔ جد تیکر جیوندا ہاں میں اہدے نال لڑدا رہاں گا۔

ملکہ۔ کیوں پتر

ہیملٹ۔ مینوں اوفیلیا نال سچا پریم سی۔ جہڑا ہزاراں بھراواں دے پریم نالوں ودھ اے کیوں پریم دیاں لوباں ناں مار دا اے۔

ملکہ۔ تے ہن کیہ ہو سکدا اے؟

بادشاہ۔ توں ایں جان دے ہیملٹ تے پاگل اے۔

ملکہ۔ رب دے واسطے لارٹیز! جو کجھ اوہ آکھدا اے جی تے ناں لا۔

ہیملٹ۔ لارٹیز۔ اہدے لئی کر ای کیہ سکدا اے؟ میں اپنی جان وی اہدے لئی دے سکنا ہاں۔ پر لارٹیز توں میرے نال لڑیا کیوں ایں۔ مینوں تے تیرے نال ہمیشہ توں پریم سی۔ (ہیملٹ چلا جاوندا اے)

بادشاہ۔ ہوریشیو! توں شہزادے دے نال جا۔

(ہوریشیو چلا جاندا اے)

(لارٹیز نوں) ذرا دھیرج رکھ راتی جو کجھ اساڈیاں گلاں ہویاں سن توں اہناں تے پکا ہویں۔

دوجا سین

(شاہی محل دا اک وڈا کمرہ، ہیملٹ تے ہوریشیو اندر آوندے نے)

ہیملٹ۔ ہے بھٹی! ہن میرے سفر دا حال سن! جد میں جہاز تے چڑھیا تے دل بڑا ڈانواں ڈول سی۔ نیندر نہ آوے۔ ہنیرے وچ اٹھیا تے۔

روزنکرانٹز تے گلڈنسٹرن نوں ڈھونڈن لگا تے ساہنا ندی جیب وچوں شاہی فرمان کڈھ لتا۔ جد پڑھیا تے میرے ہتھاں دے طوطے اڈ گئے۔ فرمان وچ میرے تے وڈے الزام لائے ہوئے سن۔ تے لکھیا ہویا سی۔ انگلستان پہنچ دیاں ای ایہنوں جانوں مکایا جائے۔"

ہوریشیو۔ "حضور ایہہ وی ہو سکدا اے"

ہیملٹ۔ ایہہ لے ایہہ فرمان وہلے ویلے پڑھ لویں۔ ہن سن اوہدے بعد کیہ ہویا۔

ہوریشیو۔ جی سرکار؟

ہیملٹ۔ میں اک جعلی فرمان بنایا جہدے وچ بادشاہ ولوں لکھیا کہ ایس فرمان دے لیاؤن والیاں نوں جیوں ای اوہ پہنچن ماردتا جاوے۔

ہوریشیو۔ تے سرکار نے مہر کیویں لائی۔

ہیملٹ۔ میرے پتا جی دی مہر میرے کھیسے وچ سی اوسے مہر دے نمونے تے اوہ مہر بنی ہوئی اے۔ میں اوہو مہر لا دتی رب نے میری آپ مدد کیتی۔ دوجے دن ڈاکو نال لڑائی ہوئی تے باقی تینوں معلوم ای اے

ہوریشیو۔ پھر اوہ دوویں تے مرن لئی ای جا رہے نیں۔

ہیملٹ۔ ہاں بھئی! اچھا! ہیجا تے تیہیا وڈ معن

ہوریشیو۔ اوہ تاں بڑی عجیب گل اے

ہیملٹ۔ ہوریشیو! توں سوچ تاں سہی۔ ایس میرے چنڈال چاچے نے میرے پیو دی جان لئی۔ میری ماں نوں بے عزت کیتا۔ مینوں تخت توں وانجیا تے ہن ہتھ دھو کے میری جان لین دے پچھے پے گیا اے تے میں کناں ک چر مونہہ تکدا رہندا۔ جو کجھ معقول ہویا میں وی کیتا۔

ہوریشیو۔ پر انگلستان توں سنے جلدی ای سنیہا آجاویگا۔

ہیملٹ۔ اکھو لیندے چر دوچ میں اپنا کم کر لواں گا۔

ہوریشیو۔ سرکار کوئی ایدھر ای آوندا پیا اے (اوسرک اندر آوندا اے)

اوسرک۔ حضور شہزادہ صاحب! ڈنمارک وچ واپس آؤن تے مبارک دیناں ہاں۔

ہیملٹ۔ شکریہ! ہوریشیو نوں) جان تاں ایں ایہہ گرد گھمان کون اے؟

ہوریشیو۔ نہیں سرکار! ہیملٹ تے تاں تیرے چنگے بھاگ نیں اے وڈا رئیس اے تے چنگی چوکھی زمین دا مالک اے۔

اوسرک۔ حضور شاہی دربار وچ اک بندہ آیا اے جہڑا بڑی عقل تے سمجھ والا اے۔

ہیملٹ۔ چنگا بھئی پھیر۔

اوسرک۔ حضور میرا مطلب ایہہ وے کہ تلوار چلان وچ کوئی اوہدا ٹکا نہیں کھاندا۔

ہیملٹ۔ پھیر۔

اوسرک۔ بادشاہ سلامت نے اک فرانسیسی نال تہاڈے ولوں شرط لائی اے کہ جیکر تسیں مقابلہ کرو تے جت جاؤ تے اوہ فرانسیسی چھ تلواراں تے چھ خنجر ساز سمیت ہار دیگا تے جیکر تسیں ہار گئے تے بادشاہ سلامت اوہنوں چھ بربری گھوڑے دین گے۔ کیہ حضور ایس مقابلے لئی تیار نیں؟

ہیملٹ۔ چنگا! میں ایسے محل وچ جس ویلے ورزش کرنا ہونا واں اوسے ویلے آواں گا۔ تلواراں اوتھے پیاں ہون جیکر بادشاہ سلامت اپنی شرط تے قائم رہے تے میں مقابلہ کر انگا یا تلواراں جت لوانگا یا شرمندگی۔

اوسرک۔ میں بادشاہ سلامت نوں ایہہ سنیہا پہنچا دیاں؟

ہیملٹ۔ جیویں تیری مرضی۔

(بادشاہ دے دربار وچوں اک درباری آوندا اے)

درباری۔ ان داتا بے اوسرک نوں حضور کول گھلیا سی تے اوہنے! خبر دتی اے کہ حضور مقابلے لئی تیار نیں کیہ سرکار ہنے تیار نیں کہ کجھ دیر بعد؟

ہیملٹ۔ جیویں بادشاہ سلامت دی مرضی۔
درباری۔ بادشاہ تے ملکہ سلامت دونویں تشریف لیاوندے نے۔
ہیملٹ۔ میرے وعدے ہاگ جواہ ابد حرآوندے پئے نے۔
ہوریشیو۔ حضور تہانوں نے دسدا اے تسیں شرط ہار جاؤ گے۔
ہیملٹ۔ نہیں جدوں لارٹیز فرانس گیا اے میں تلوار روز ورتنا ہاں پر میرا دل تھوڑا تے نہیں۔
ہوریشیو۔ حضور پریشانی دی نے کوئی گل نہیں۔
(بادشاہ، ملکہ، اوسرک، درباری تے چاکر بادشاہی تلوار لیکے آوندے نے)
بادشاہ۔ آ بھئی ہیملٹ۔ تہاڈے دوہاں دے ہتھ ملا دیاں۔
بادشاہ مصافحے دے ہتھ ملا دیندا اے۔
ہیملٹ۔ بھئی لارٹیز۔ مینوں معاف کر دئیں۔ میں تیرے نال زیادتی ضرور کیتی اے۔ پر توں جاننا ایں کہ میں اجکل پاگل ہویا ہویا ہاں میری نیت تیری بے عزتی کرن دی نہیں سی۔
لارٹیز۔ بھئی مینوں تیری گل تے یقین تے آگیا اے پر اہ میری عزت دا سوال اے۔ جد تیکر کوئی وڈو وڈیرا اساڈی صلح نہ کرا دے تے مینوں اہ نہ دسے کہ اہ صلح ہو سکدی اے۔ تیرے میرے رستے اڈو اڈ نیں۔
ہیملٹ۔ چنگا بھئی اسیں بھیر بھراواں وانگوں مقابلہ کرنے ہاں لیاؤ تلوار دیو۔
لارٹیز۔ مینوں وی اک تلوار دیو۔
بادشاہ۔ اوسرک انہاں نوں تلواراں دے شہزادے نینوں اساڈی شرط معلوم اے نال۔
ہیملٹ۔ حضور میں جاننا ہاں۔
لارٹیز۔ اہ تلوار تے ڈاہڈی بھاری اے کوئی ہور دے۔ بس اہ ٹھیک اے

بادشاہ۔ سامنے والی میز تے شراب دے پیالے سجا دیو جیکر ہیملٹ، لارٹیز تے پہلا یاں دوجا وار کرے یاں لارٹیز دے نتیجے وار نوں روک دیوے تے قلعے وچوں توپاں چھڈیاں جان لگے بادشاہ ہیملٹ نوں وعا دیندا ہویا شراب پیویگا۔ لئو ہن مقابلہ شروع ہو جاوے تے بھئی منصفو اگوہ نال تکناں۔
ہیملٹ۔ آ بھئی لارٹیز۔ (مقابلہ شروع ہو جاندا اے)
اہ لے اک وار میرا ہویا۔ لارٹیز۔ نہیں۔
اوسرک۔ ہیملٹ دا وار ٹھیک اے۔
بادشاہ۔ ٹھہرو بھئی! میں وی شراب دے ہیملٹ اہ موتی تیرا ہو گیا۔ تیری سلامتی لئی اہ پیالہ پیناں ہاں۔ ہیملٹ نوں وی پیالہ دیو۔
ہیملٹ۔ میں ہلے شراب نہیں پینی۔ مقابلے توں پہلے تک جان دیو آ بھئی
لارٹیز۔ اہ لے دوجا وی میرا۔
بادشاہ۔ اساڈا پتر ضرور جتے گا۔
ملکہ۔ شریر بھیلا اے ساہ چڑھ گیا سو لے پتر رومال لے تے پسینہ پونجھ نیں تیرے جتن دی خوشی وچ شراب پینی ہاں۔ ہیملٹ۔ اچھا ماتا جی۔
بادشاہ۔ ملکہ اہ شراب نہ پیویں۔
ملکہ۔ میں تے ضرور پیواں گی۔ مینوں معافی دیو۔
بادشاہ۔ (دکھی ہو کے) ایس پیالے وچ تے زہر رلی ہوئی اے۔ ہن کیہ ہو سکدا اے؟ ملکہ تے پی وی لئی اے۔
ملکہ۔ پتر آ میرے کول آ میں تیرے منہ توں پسینہ پونجھ دیواں۔
ہیملٹ۔ آ بھئی! تیجی واری ہو جائے۔
لارٹیز۔ اچھا (لارٹیز زہر وچ بجھی ہوئی تلوار نال ہیملٹ نوں پھٹ لا دیندا)

اے لڑدیاں لڑدیاں دو ہاں دے ہتھوں تلواراں ڈگ پیندیاں نے تے وٹ جاندیاں نے ہیملٹ لارٹیز دی تلوار نال ای لارٹیز نوں پھٹڑ کردیندا اے

بادشاہ۔ اُٹھ بیٹھی دوہاں نوں دکھ دوکھ کردیو اِناں نے سچ مچ لڑن لگ پئے ہین۔

اوسرک۔ ان داتا! ملکہ سلامت دا حال تکو۔

ہوریشیو۔ دو نویں لہو لہان ہو گئے ہین۔ دشہزادے توں حضور کیہ حال اے۔

اوسرک۔ لارٹیز تیرا کیہ حال اے؟ لارٹیز۔ کھوہ کڈھ دے نوں کھاتا تیادہین تے اپنے دھوکے وچ ماریا گیا ہاں۔ ہیملٹ۔ ملکہ سلامت دا کیہ حال اے۔

بادشاہ۔ تہاڈے پتاڑے دے وچوں رت نکلدی ویکھ کے غش پے گیا سو۔

ملکہ۔ نہیں نہیں۔ شراب وچ کجھ پیا ہوئیا سی۔ میرے تے زہر دا اثر ہوندا جاندا اے ملکہ مر جاندی اے)

ہیملٹ۔ دھوکہ فریب۔ دغا۔ سارے بوہے بند کردیو تے دھوکے بازاں نوں پھڑ لئو

لارٹیز۔ اوہ دھوکے باز میں واں ہیملٹ جس تلوار دا پھٹ تینوں لگا اے۔ اوہ زہر وچ بجھی ہوئی سی۔ پر مینوں وی اپنے کیتے دا پھل مل گیا اے اساں دوہاں نوں دنیا دا کوئی دارو بچا نہیں سکدا۔ ہیملٹ۔ تیری ماں نوں زہر دتا گیا اے تے بادشاہ اہدا ذمہ دار اے

ہیملٹ۔ کیہ تلوار توں زہر وی پھیر دتی ہوئی اے لے زہر مٹڑا اپنے جوہر دکھا۔

(ہیملٹ اگانہہ دوڑ کے بادشاہ دے سینے وچ تلوار کھوبھ دیندا اے)

بادشاہ۔ سجنو! اجے کجھ نہیں وگڑیا مینوں ایس ویری توں بچاؤ۔

ہیملٹ۔ او پاپی! ابدا دھی خونی لے جہڑا زہر بچیا ہویا اے پی میری ماں جیہڑے موئی اے توں وی اوسے نال ای مر۔ (بادشاہ مر جاندا اے)

لارٹیز۔ ایدیاں کرتوتاں دی ایہو سزا سی۔ ایہ زہر بادشاہ آپ ای بنایا سی۔ ہیملٹ مینوں معاف کریں توں مینوں تے میرے پیو نوں نوں نہیں ماریا تے نال توں میرے

ہتھوں مریا ایں (لارٹیز مر جاندا اے)

ہیملٹ۔ خدا تینوں ایس الزام توں بچائے میں وی تیرے نال ای چل رہیاں ہاں۔ لوکو! مینوں موت دے ہتھوں اپنی وہل نہیں۔ کہ میں تہانوں ساری کہانی سنا واں ہوریشیو! توں سب کجھ دس دیویں۔

ہوریشیو۔ حضور میں تہاڈے پچھوں کدی جیوندا نہیں رہانگا ابھے پیالے وچ تھوڑی جہی زہر ہے۔ ہیملٹ۔ تینوں ایہدی سونہہ پیالہ مینوں دیدے میرے مرن دے بعد لوک مینوں طعنے دین گے تے سچیاں گلاں لوکاں نوں کون دسیگا۔ توں جیوندا رہو۔

(دوروں سپاہیاں دے چلن تے بندوقاں دے چھٹن دی آواز آوندی اے)

ایہ کہیا شور اے؟ اوسرک: حضور! فورٹن براس پولستان نوں فتح کر کے واپس پیا آوندا اے۔ اتے انگلستان دے ایلچی دی سلامی پیا لیندا اے۔

ہیملٹ۔ ہوریشیو۔ میں انگلستان توں خبر آون تیک زندہ نہیں رہ سکدا۔ ڈنمارک دی راج گدی تے فورٹن براس نوں بٹھا دینا۔ تے سارے حال اوہنوں دس دیویں

(ہیملٹ مر جاندا اے)

ہوریشیو۔ میرے پیاریا شہزادیا۔ تینوں رب دی سونہیا۔ فرشتے تیری روح نوں اسماناں تے لے جان تے سکھ دی نیند سوا دین۔ سپاہیاں دے آون دی آواز آوندی اے۔ فورٹن براس تے انگلستان دے ایلچی آوندے نیں)

ہوریشیو۔ حضور دکھ تے حیرانگی دے بنّاں اسیقوں کجھ نہیں لبھ سکدا۔

فورٹن براس۔ لاشاں دا ایہ ڈھیر تے قتل عام معلوم ہوندا اے۔ او ظالم موت! توں کنی کُ وڈی دعوت کیتی اے۔ کہ اپنے سوہنے شہزادے ایہنے بے رحمی نال اپنا شکار بنا لئے ہین۔

انگریزی سفیر۔ افسوس کہ ہن اوہ کن سن نہیں سکدے جہناں نوں اپنے

دور توں اسیں انگلستان آئے ہیں کہ ڈنمارک دے بادشاہ دے حکم دا اکھر اکھر منیا گیا اے یعنی روزنکرائنز تے گلڈنسٹرن کدوں دے مر چکے ہیں

ہوریشیو۔ حضور دا حکم دتا جاوے کہ اہ لاشاں ٹکا تے لائیاں جان تے مینوں اجازت دتی جاوے کہ ہیں سارے حال حضور نوں کھول کے دساں۔

فورٹن براس۔ تمام امیراں وزیراں نوں جمع کیتا جاوے تے کل اہ گھٹنا سب دے ساہمنے بیان کیتی جاوے۔ ہیں ڈنمارک دا تاج تے تخت دکھ بھرے دل نال قبول کرناں ہاں۔

ہوریشیو۔ ایس دی بابت وی ہیں کجھ عرض کرناں ہیں پر پہلے لاشاں دا کجھ پربندھ ہو جاوے۔

فورٹن براس۔ چار کپتان آون تے ہیملٹ دی لاش نوں اک سورما دی لاش وانگن چکن کیونکہ اہ بادشاہ بندا تے بڑا لائق تے دبالو ہوندا واجے وجن تے ہیملٹ نوں فوجی مان دے نال تمام ہتھیار سجا کے دفن کیتا جاوے (ماتمی واجے وجدے ہیں لوکی لاشاں نوں چکدے ہیں)

(بندوقاں نے توپاں دے چلن دیاں آوازاں آ رہیاں نے)

ملن دا پتہ
پروپرائٹر
ملک نذیر احمد تاج بک ڈپو
اردو بازار لاہور
مطبوعہ رشید آرٹ پریس لاہور